

„Proletáři všech zemí, spojte se!“

DIALOG

OTÁZKY * ODPOVĚDI
KOMUNISTICKÝ LIST

ČÍSLO 378

ZÁŘÍ 2024

ROČNÍK 35

ŠÍŘENÍ VÍTANO

Volby do krajských
zastupitelstev
se konají
20. a 21. září 2024
„STAČILO!“

1. KSČM jako moderní levicová strana

KSČM zrozená transformací KSČ v procesu její sebenegace (ne dialektické negace negace) v podmínkách bezprostředně po listopadovo-prosincovém, kontrarevolučním převratu roku 1989, se tak údajně stala „moderní levicovou stranou“. Fakticky se kvalitativně přeměnila ve svůj protiklad, jehož byla kdysi nesourodou součástí – stranu **sociálnědemokratického ražení**, při zřeknutí se své původní autentické vědecké ideologie, teorie marxismu-leninismu (prezentované některými předními teoretiky KSČM jako ideologie „nové třídy“ - řídicího státního a stranického aparátu). Sice se *přihlásila k „metodologickému odkazu Marxovy dialektiky*, v souladu s ní však odmítá pojetí marxismu jako uzavřeného systému (?/-ZK). Tím strana **přijímá ideový pluralismus a otevírá se nemarxistické levici**.“ Takže přihlášením se, **jen k odkazu dialektické metody, znamenalo fakticky zřeknutí se marxismu jako vědecké teorie**, dialekticko-materialistického pojetí dějin – historického materialismu a vědeckého socialismu. „Otevření“ se ne-

marxistické levici, znamenalo možnost **integrovat do marxismu nemarxistické, buržoazní teorie, ideologie**.

To bylo demonstrováno přihlášením se k základním idejím „demokratického so-

cialismu“ *antikomunistické Socialistické internacionály*, které ovšem o socialismus nikdy nešlo a nejde.

(„*Chceme čerpat také ze všeho pozitivního, čeho se podařilo dosáhnout demokratickému hnutí. Hodnoty, od nichž odvíjí svůj politický program Socialistická internacionála – svoboda, sociální spravedlnost a solidarita, jsou i našimi hodnotami, stejně jako*

Ne všichni sdílí hodnocení Pražského jara a 21. srpna 1968 uvedené v dokumentech KSČM

Přijeli 21. srpna...

...nebo zradili jsme rodinný stůl slovanský,
Plazili se pod západní – víc panský.
Ten nám nezaručí rovnost, bezpečí,
co jsme měli v jistém ruském náručí.
Vpád v šedesát osmém, co měl znamenat?
Strach, že blok východní dostává šach mat.

Překazili „generálku na samet“ –
A my žili dál v jistotě dvacet let.

Pak nás samet sametově vykradl.
Bez majetku, hrdosti jsme jen hadr,
Který slizoun v domě bílém rozložil,
By posloužil pánu světa rohoží.

Ne rodný stůl, rohož je nám symbolem.
Zradou zpití Slované se válí pod stolem!

Věra Levá, srpen 2024.

úsilí o demokratický socialismus, o levicovou alternativu rozvoje společnosti.“ /Dokumenty 1. sjezdu KSČM, Olomouc 13-14. 10. 1990, s. 17/)

Touto „optikou“ falešného vědomí, tak bylo i pod „praporem antistalinismu“ a „boje proti dogmatismu“, přehodnoceno vše podstatné, vskutku revoluční, socialistické a komunistické z dějin této strany. Tak jako i z dějin mezinárodního komunistického a dělnického hnutí.

Budu opět konkrétní.

V *programovém dokumentu 1. sjezdu KSČM* (13. až 14. 10. 1990) se mimo jiné uvádí: „Hlásíme se k tradicím **levice v sociálně demokratickém hnutí** v naší zemi a k těm **úsekům dějin** komunistického hnutí v Československu, (Pokračování na s. 3)

K výročí Slovenského národního povstání

Při příležitosti 80. výročí SNP se scházíme u sochy Jana Švermy – komunisty, novináře, bojovníka proti fašismu, jediného poslance československého parlamentu, který zahynul při bojové situaci. Zemřel ve 43 letech v tragických hodinách SNP. Spolu s ním si připomínáme všechny, kdo v průběhu povstání v letech 1944-1945 položili své životy za osvobození našich národů. Všechny padlé v bojích proti německému nacismu, v bojích proti fašismu, v bojích za svobodu, za mír kdekoli na světě.

29. srpna 1944 zazněl do světa hlas z Banské Bystrice:

„Slovenská armáda a partyzánské oddíly na Slovensku vstupují do boje proti německým vojskům, která začala obsazovat Slovensko.“

7. září 1944 promluvil ke svým vojákům v předhoří Karpát tehdejší velitel 1. brigády 1. čs. armádního sboru generál Ludvík Svoboda:

„Zítřka ráno půjdete do boje na pomoc slovenským povstalcům, spolu se sovětskými útvary jako první. Budete vyhánět

okupanty. Budete obnovovat naši Československou republiku. Neodpouštějte nikomu, koho přistihnete se zbraní v ruce na česko-slovenském území.“

Slovenským národním povstáním vyvrcholil protifašistický boj slovenského národa. Významnou roli při povstání sehráli komunisté. Stáli v jeho čele a patřili k nejbojovnějším příslušníkům partyzánských oddílů.

Ve Slovenském národním povstání nebojovali jen Slováci a Češi, ale i příslušníci dalších národností – sovětských občanů, Bulhaři, Francouzi, Jugoslávci, Poláci, Rumuni, Maďaři a další. Spojili síly v boji za svobodu člověka, za mír.

80 let uplynulo od osvobozujících bojů v Karpatech a na Slovensku. Dnes žijeme ve stínu pokusů o revizi druhé světové války, o revizi hodnot, za něž naši otcové a dědové bojovali.

Žijeme v době, kdy naše vláda rozdmýchává znovu válečný oheň.

Nedopusťme, aby lež zvítězila nad pravdou, aby podněcování válek zvítězilo nad životem v míru.

Marta Semelová (Praha – Olšany, 28. 8. 2024)

Návrat k vědeckým pramenům revoluční teorie a praxe (9)

Na otázky Dialogu odpovídá RSDr. František Ledvina

**Přibližně již rok, Františku, vychází v Dialogu seriál, v němž hledáš kořeny společenské-
ho pohybu bez-
mála od úsvitu
dějin až po dnešek. Ačkoliv v něm užíváš
i pojmy levice a pravice, neměl jsi zatím
možnost se jimi zde blíže zabývat. Sou-
hlasil bys, kdybychom jim nyní věnovali
tento díl seriálu?**

Velmi rád. Pojdme si tedy úvodem říct alespoň něco málo o pojmech jako takových. Engels kdysi napsal, že lidé mluvili v „próze“ ještě dříve, než tento pojem vznikl. A tak je to zákonitě se všemi pojmy. Týká se to i pojmů vzpomenutých v otázce. Také jejich vznik je zákonitý. To ovšem neznamená, že se jejich pojmové označení v toku dějin neměnilo. Až posléze se ustálilo na pojmech levice a pravice.

Proč právě na nich?

Jak jistě víš, tradičně se tyto pojmy v učebnicích dějepisu vysvětlují ve spojení s Velkou francouzskou buržoazní revolucí. Konkrétně podle toho, kdo kde seděl na zasedání Generálních stavů tehdejšího, řekněme politického orgánu revoluce. Zdali nalevo či napravo. To je ale pouze jevová stránka označení zmíněných pojmů, jež málo vypovídá o jejich obsahu.

Teprve z něj se lze dozvědět víc.

Co?

Například, že lid, podle historických pramenů, tvořil v této revoluci osma-
devadesát procent obyvatel a že ho na zasedání Generálních stavů zastupovala jen rodící se buržoazie. Na zasedání seděla vlevo, aniž by měl tady místo jediný řemeslník, dělník nebo zemědělec.

Této levici nešlo ani tak moc o rovnost lidu. Především jí šlo o rovnost tří stavů, tedy šlechty, duchovenstva a měšťanstva. Měšťané, zárodek rodící se buržoazie, zdaleka nebyli nemajetní dělníci, tovaryši či chudina. Byli to majitelé domů, firem, nikoli domkáři, nádeníci, bezzemci, kteří tehdy tvořili většinu obyvatelstva.

Vpravo pak seděli zástupci šlechty a církve. Půjdeme-li přitom po časové přímce v dějinách Francie o pouhých pár desítek let blíže k dnešku, dospějeme k poznatku, že šlechta, církve a buržoazie se víceméně spojili, aby postříleli třicet tisíc svých radikálních odpůrců z Pařížské komuny. Zbytek pak vyvezli do trestanecké kolonie v Nové Kaledonii a sami se prohlásili za demokraty. Od těch dob jsou všichni ostatní považováni za levici.

A když se, zvláště teď, pozorněji kolem sebe rozhledneme, týká se to kohokoliv, ať se již za levici prohlásí, či je za ni označen – stran, hnutí, různých seskupení a podobně.

Faktické rozdělení společnosti na vládnoucí hrstku vykořisťujících, bojujících za udržení stávajících pořádků, a většinu vykořisťovaných, usilujících o změnu těchto pořádků, je tím zakrýváno.

Za levičáctví dnes propaganda vydává i kdejaký bruselský nesmysl.

Takže máš blízko k těm názorům, které členění politického spektra na levicové a pravicové zpochybňují?

Do určité míry ano. Pokud ovšem levice a pravice nejsou vnímány jako politické proudy bojující o lidskou rovnost a vytvoření společnosti beztřídní. Vládnoucí třídy vždy prosazovaly silou nerovnost, zatímco utlačovaní se tomu bránili a usilovali o rovnost. Oba tyto proudy existují v dějinách stejně dlouho jako politika, i když měly rozdílnou podobu a jiná označení.

Jsou historickým produktem rozpadu společnosti na protikladné třídy již v počátcích civilizace. Je vedlejší, jak se v historii nazývaly, jaká hesla si vytýčovaly či jaké prapory a barvy používaly.

Levice a pravice jsou abstraktní, zobecňující pojmy staré zhruba jen dvě stě let. Avšak třídní boj, s nímž jsou neoddelitelně spjaty, trvá již tisíciletí. Marx je nepoužíval, byly pro něho neurčité. Rozšířily se až později.

Ještě *Ottův slovník naučný* ztotožňuje v jedné větě levici s liberály a pojem pravice vůbec neuvádí. Pojmy levice a pravice jsou mlhavé a matoucí dodnes. Samy o sobě nic nevypovídají o tom, že nerovnost lidí je podmínkou jejich vykořisťování. A také, že odstranění vykořisťování je podmínkou jejich rovnosti.

Takové je skutečné dělítko mezi tím, co se označuje jako levice a pravice. Všechno jiné, co se jim připisuje je pouhou kamufláží dějinné pravdy.

Znamená to, že považuješ označení levice a pravice za relativní?

Odpovím ti osobní vzpomínkou. Kdysi jsem měl dlouhý rozhovor s posluchačkou sociologie, která studovala na vysoké škole v USA. Byla velmi kritická k dění u nás i tam. Zeptal jsem se jí, zda se hlásí k levici či pravici. Pokrčila rameny a řekla: „Doma jsem pravicová, ale když přijedu do Ameriky, jsem levicová.“

Jenže to je omyl. Levicový a pravicový společenský postoj se nemění s geografickým prostředím. Studentka si tyto pojmy odvodila nikoli od společenského, ale od osobního pohybu ve světě, a proto se jí zdálo, že se změnou prostředí se změnil i úhel jejího pohledu na společnost. Dopravní předpisy formulují pohyb vozidla na vozovce jednoduše a jasně: vlevo či vpravo ve směru jízdy. Jinak by si ho každý řidič vyložil po svém, což by bylo příčinami nehod.

V politice tomu tak není.

Pojmy levice a pravice jsou v ní používány převážně relativně. Spíše účelově anebo dokonce jako nadávka, než aby pravdivě vyjádřily směr politického pohybu. To, že levice usiluje o skutečnou rovnost, pravice o nerovnost. Trump a Biden v USA, to není levice a pravice, jak je někdy hloupě vykládáno. Levici tam převážně zlikvidoval mcarthismus. Tam jde o rovnost milionářů.

Když zmiňuješ rovnost, není její dosažení spíše zbožným přáním, nedostížnou ideou, která je reálně neuskutečnitelná, jak tvrdí nejen většina pravicových politiků, ale i někteří, co se hlásí k levici?

Nepletme si pojmy s dojmů, lidově řečeno. Rovnost není stejnost, což se málokdy rozlišuje. Máme-li dvě děti, nemohou být stejné, například povahou nebo nadáním, ale musí si být rovny. Nemohou od svých rodičů či pěstounů dostávat všeho stejně, třeba vzhledem k věku nebo pohlaví. Rovnost těchto dětí spočívá v uspokojování jejich rozdílných potřeb. Podmínkou rovnosti je respektování rozdílnosti.

Bedřich Engels kdysi napsal: „Skutečným obsahem proletářského požadavku rovnosti je požadavek odstranění tříd. Každý požadavek rovnosti, který jde za to, končí nutně v absurdnu.“

Rovnostářství odmítající rozdílnost lidí není politickým programem komunistů. Jejich programem je rovnost lidí ve vztahu k výrobním prostředkům, nikoli ke spotřebním předmětům.

Také Masaryk to chápal svého času podobně, když na adresu velkých vlastníků půdy napsal: „Demokratická rovnost nepřipouští sociální šlechty.“ A myslel to i vážně, když kritizoval kapitalismus a uvedl, že v něm „lidé nevyrábějící, a dokonce nepracující mohou si nezaslouženě přisvojovat výtěžky poctivé vy-
silující práce“.

Zpočátku Masaryk formuloval vykořisťování jasně: „Vyšší nadání a takzvané štěstí neopravňují nikoho k vykořisťo-

vání méně nadaných a méně šťastných.“ Z toho je patrné, že Masaryk byl idealistický, nedůsledný levičák; jenže jak stárnul, pravice mu dala funkci, zámek a koně, zároveň s tím omezila i jeho moc a dodnes s ním mává jako se svým praporem. S Benešem už mávat přestala, to byl socialista.

Kdo tedy podle tebe teď patří na levici a pravici?

Na levici jsou všichni, kdo bojují proti vykořisťování a nestydí se to vyjádřit. A na pravici? Všichni, kdo usilují o zachování soukromého vlastnictví výrobních prostředků umožňující vykořisťování.

Většinou si to více či méně uvědomují, někteří se možná i stydí, a pro takzvané své čisté svědomí se dovolávají rovnosti lidí před zákony. Přitom ale do těchto zákonů prosazují paragrafy, které bohatší zvýhodňují. Příkladem toho je kauce, na niž každý nemá. Nebo právo na obhájce, jehož ne každý může zaplatit, zatímco jiný má na to, aby ho přeplatil. Podobné to je s náhradou škody, jako polehčující okolnosti, kterou jeden zaplatí bez mrknutí oka a druhý ji musí splácet někdy i celý život. Dokonce pokutu za volantem mívá lacinější ten, kdo v kapse vozí tisícovky než člověk, jemuž v ní cinkají drobné, a proto mnohdy skončí ve správním řízení.

Levice se s formální právní rovností nemůže spokojit, je pro ni pouhou fikcí. Něčím, jako byla kdysi rovnost lidí před bohem. Nemůže existovat rovnost v sys-

tému, v němž jedni mají miliardy a druhí nemají na nájem. Avšak je zde skryto čertovo kopytko, a to v obsahu pojmů ultralevice a ultrapravice.

Jaké?

Ultralevice rovnost absolutizuje, zaměňuje ji za fiktivní stejnost lidských potřeb, prosazuje rovnostářství. Odmítá respektovat rozdílnost lidí podmíněnou biologicky i sociálně a fanaticky prosazuje zásadu „všem stejně“. Bezohledně paušalizuje, nevidí rozdílnost schopností a zájmů člověka. Tím se liší od ultrapravice, která naopak rozdílnost lidí absolutizuje a zdůrazňuje tak „přirozenou“ rozdílnost majetku.

Důsledky obou jsou však stejné. Pokaždé se to obrátí proti většině lidí, jejich zájmům, právům a důstojnosti. Vláda ultrapravice i ultralevice nakonec vždycky skončí zločinem a utrpením mas.

Zůstaňme ještě ale u levice a pravice. Jejich vztah, jak je i z předešlého zřejmé, je rozporný. To se nutně dříve nebo později negativně odráží v životě lidí, v jejich společenském soužití. Není východisko k řešení tohoto rozporu, alespoň podle názorů některých levicových i pravicových politiků, v jakési zlaté střední cestě, centrismu?

Kéž by byl tím účinným lékem, ale historie mnohokrát již prokázala, že není a ani být nemůže. Tyto názory jsou koneckonců politickým podvodem s levicovou rétorikou a pravicovou praxí. Je

to propaganda pro chudé maskující politiku bohatých. Aby chudí tuto politiku podpořili a bohatí potom některým z nich dovolili za „nadstandardní drobtý smetené ze stolu hojnosti“ pomáhat vládnout.

Z dostupných informací lze soudit, že by člověk špendlíčkem musel hrabat, aby narazil na chudého poslance nebo senátora. Snad jenom ODS se levicovými řečmi příliš nezatežuje. Pravice je hlavní politickou silou kapitalismu, centrismus je jeho stabilizačním faktorem. Kdyby centrismus selhal, je v pohotovosti ultrapravicová záloha kapitalismu – fašismus, ať se nazývá jakkoliv. Jeho úkolem je zlikvidovat levici silou, kdyby ji neudržely na uzdě mechanismy buržoazní demokracie.

Levice je v kapitalismu vždycky „otloukánek“. A navíc k tomu přispívá i ultralevicová hrstka nebezpečných šilenců, která levici kompromituje. Tím vlastně ospravedlňuje centrismus a napomáhá mu opravovat fasádu stávajícího systému. Jenže každý systém je možné renovovat jen potud, pokud to bude vyhovovat „jeho majiteli“. Jediná cesta k dosažení ideje rovnosti, jíž se dovolávala i Velká francouzská buržoazní revoluce, je ve zrušení vykořisťování člověka člověkem. Takový je program opravdové levice. A o tom je marxismus.

(Pokračování příště)

Připravil Stanislav Zeman

Ne všichni sdílí hodnocení Pražského jara a 21. srpna 1968 uvedené v dokumentech KSČM

(Dokončení ze s. 1) v nichž komunisté dokázali překročit úzce třídní a stranické horizonty a stát se součástí široké fronty demokratických sil.

Proto chceme navázat rovněž na ideový odkaz reformních komunistů, kteří stáli v čele pražského jara 1968, nejvýraznějšího pokusu o demokratický socialismus ve střední a východní Evropě...“ (Dokumenty 1. sjezdu KSČM, s. 16, 17.)

O jaké seskupení „demokratické síly“ šlo? Bezesporu k nim patřili i ti činitelé a aktivisté, kteří již tehdy, při frázích o „socialismu s lidskou tváří“ usilovali o destrukci socialismu a obnovení kapitalismu. Při frázích o „demokracii“, „svobodě“ a „lidských právech“, to v nadšení a s razancí dokázali o 20 let později.

Pokud jde o samotné „reformní komunisty“, pak někteří z nich v nejvyšších funkcích, nehráli férovou hru. A byli to především oni, kdo nesou odpovědnost za intervenci spojeneckých vojsk.

Ještě připomenu, na co jsem již na začátku tohoto textu upozornil:

„Privilegované postavení řídicího aparátu vedlo k nedemokratickému charakteru politiky, k postátnění strany, k její přeměně v nástroj mocenského mono-

polu a manipulace lidí. Marxistické myšlení bylo zdeformováno tzv. ideologií marxismu-leninismu, která výhradně sloužila k prosazování a uplatňování zlovolné politiky a zájmům vládnoucí politické garnitury a vyznačovala se hrubým zkreslením pojmů demokracie, svoboda, rovnost, demokratický centralismus atd.“ (Dokumenty 18. sjezdu KSČS, Praha 3. – 4. 11. 1990, s. 24.)

Opravdu? Není zde (bez uvedení jasných argumentů) přání otcem myšlenky? Žádný hluboký, seriózně vyargumentovaný text analyzující marxismus-leninismus, jsem doposud neviděl a nečetl.

2. K pražskému jaru a 21. srpnu 1968

Z. Brzezinski: „V New Yorku velmi vítáme, co se v Československu děje. Myslíme, že je to dobré právě proto, že se zde jedná o určitý sňatek mezi minulými dějinami, historickými hodnotami a tradicemi a novějšími politickými formami, strukturami a cíli, jež jsou výsledkem novodobých dějin Československa. Vycházíme tedy z aspektu, že poslední události ve východní Evropě jsou důsledkem toho, že hodnoty, které zde již jednou existovaly, opět vystoupily na povrch.“

(Z projevu na uzavřeném shromáždění Institutu pro mezinárodní politiku v Praze 14. 6. 1968.)

* * *

Vzhledem k výše uvedenému, se nelze divit takovým přístupům předních ideologů KSČM, kteří se podíleli na vypracování tak závažných stranických, programových dokumentů a tím se věnovali i problematice tzv. Pražského jara a srpna 1968. Někteří z nich („reformních komunistů“) byli bezesporu skrytými „disidenty“ a vystoupili ze svých „disidentských ulit“ až ve finále „gorbačovské katastrofy“. Mnohým šlo upřímně o návrat k pokusu o dosažení „socialismu s lidskou tváří“, o „nový“ (na bázi „nového myšlení“ a „čtení K. Marxe“) moderní, „demokratický socialismus“, k jehož naplnění, uskutečnění, mělo snad dojít při listopadové, „sametové revoluci“. Svě zklamání vyjádřili i tezí, že tato jejich „sametová revoluce“ (kontrarevoluce) jim „byla ukradena“ (př. Miroslav Grebeníček).

Vraťme se k dokumentům KSČM.

a) Pražské jaro, to byla prý atmosféra „nadšení, hrdosti na vlastní zemi a podpora vedení státu byla tenkrát až neuvěřitelná“.

► ► ► Šlo prý totiž o „**otevření prostoru pro demokracii, odstranění cenzury, možnost svobodně vyjadřovat své názory, i další demokratické změny byly skutečně vítány v celé společnosti s nadšením.**

Straničtí i státní představitelé začali rovněž vystupovat s nebyvalou otevřeností a bezprostředností. A to se zcela přirozeně setkala s mimořádnými sympatiemi lidí. Alexander Dubček, Oldřich Černík, Josef Smrkovský, František Krieger, Ludvík Svoboda, Čestmír Císař, Gustáv Husák, Ota Šik i mnozí další se stávali doslova politickými idoly jara roku 1968. To, co Dubčekova generace zahájila v **období tzv. pražského jara**, a co bylo přerušeno sovětskou invazí v srpnu 1968, **má pro mnohé z nás platnost morálního závazku.** Potud Miroslav Grebeníček ve svém **vystoupení na půdě PS PČR (k zákonu o státních svátcích, v souvislosti s uctěním oběti Jana Palacha).**

Zde jde podle mne až o idylicky prezentované, v podstatě hluboce rozporné události a procesy roku 1968. Subjektivisticky, bez jasného sociálně třídního, politického a světonázorového zakotvení, bez hlubšího pohledu na skutečně podstatné souvislosti a vztahy. Bez objasnění skutečných zájmů, jež determinovaly ony aktéry. Vždyť zde působila silná tendence zásadní přeměny politického systému socialismu (KAN, K 231, obnovení Sociální demokracie aj.) při potlačení, fakticky odstranění vedoucí úlohy KSČ, zakotvené v ústavě atd.

Na pokus o demokratizaci existujícího systému v oblasti politiky, jenž vyvrcholil v roce 1968–1969, se prý musíme dívat tak, „**že nebyl střetem mezi revolucí a kontrarevolucí, socialismem a kapitalismem, marxismem a revizionismem**, jak byl později hodnocen v „Poučení z krizového vývoje“, **ale byl pokusem demokratických sil uvnitř strany i mimo ni o překonání stalinských deformací, o obrodu socialismu, o jeho tvůrčí rozvoj v souladu se zájmy celé společnosti. Byl to zápas mezi přetrvávajícím, ale historicky již překonaným sektářsko-dogmatickým a novým tvůrčím přístupem k marxismu.**“ (*Historické kořeny zápasu o novou levicovou stranu, Obsahové dokumenty 18. sjezdu KSČS, 3. – 4. 11. 1990, s. 14–15.*)

Skutečně šlo o zápas mezi „překonaným sektářsko-dogmatickým a novým tvůrčím přístupem k marxismu“? A pokud jde o „stalinské deformace“, ty byly přeci razantně překonávány pod vlivem Chruščova a chruščovismu, ihned po XX. sjezdu KSSS (únor 1956)! *Stalin zmižel, jako by nikdy nežil* (tak, jak byl nahrazen i název města Stalingrad názvem Volgograd). Došlo i ke kvalitativním (bohužel spíše negativním) změnám ve fungování ekonomiky a politiky, nemluvě o teorii, ideologii, jejichž projevem byly i události

v Maďarsku a Polsku v roce 1956 a pražské jaro v roce 1968.

b) Zde připomenu slova k pražskému jaru a **21. 8. 1968**, v jistém smyslu z velmi poučného rozhovoru **prvního předsedy KSČM Jiřího Svobody** (zvoleného na 1. sjezdu KSČM v říjnu 1990), pro *Parlamentní listy* (27. 8. 2017). Jsou to slova člověka, který viděl své *poslání nejen v přetransformování strany ve stranu sociálně demokratického stříhu*, ale převedením v tom, že by bylo racionální a potřebné *převést postupně členskou základnu KSČM k již existující a perspektivní levicové straně – obnovené sociální demokracii (ČSSD).*

Na otázku **jak se po roce 1989 dívali členové a vedení strany na žhavé téma událostí 1968**, Jiří Svoboda odpověděl: „Opravdu si nevzpomínám, že bych za dobu svého předsedování od někoho slyšel, že srpen 1968 byl „internacionální pomocí“, kterou jsme potřebovali. Někteří si to patrně mysleli, ale říkat to nahlas se nikdo neodvážil.“

Já k tomu musím dodat, že to byli lidé okolo komunistického listu DIALOG, existujícího od února 1990, kteří se nahlas odvážili nesdílet stanoviska k roku 1968 obsažená v závazných dokumentech KSČM.

Otázka: Když se po téměř padesáti letech vrátíme k **tehdejší vizi „socialismu s lidskou tvářič“**, Dubčekovským politickým a šikovým ekonomickým reformám, byly podle vás spíše záležitostí tehdejší doby a politického kontextu, nebo **šlo o nějaký nadčasovější koncept, který by měl co říci i dnešku?**

Odpověď: Podle mého názoru **šlo o umění nemožného.** Někteří tvrdí, že **KSČ měla v té době velkou autoritu a v pluralitních volbách mohla klidně obstát. Já si to nemyslím.** Nebyly k tomu vnitřní podmínky, **většina lidí si podle mého přesvědčení přála změny politického systému daleko razantnější,** než jaké byly nabízeny. **A volební porážka komunistické strany pracujícím lidem byla pro sovětskou věrchušku nepředstavitelná.** Postupně by spadla celá fasáda satelitů, **obdobně jak se to stalo na konci 80. let. Toho si byli v Moskvě dobře vědomi.**

Šanci měla tehdy **obnovovaná sociální demokracie a Klub angažovaných nestraníků jako dva póly politického spektra.** V aktivním věku ale stále **žili národní socialisté s ikonou zavražděné Milady Horákové.** A vyrojilo by se jistě i **několik dalších stran.** Oběti perzekucí 50. let byly ještě v plné síle a vývoj by se u rehabilitací nezastavil. **KSČ navíc nebyla jednotná ani v nejužším vedení, jak se ukázalo. A Dubček chvílemi nevěděl, kde jsou nějaké limity proklamované „demokratizace“ a hlavně, jak vidí cíl.**“ Potud Jiří Svoboda.

Z jeho pohledu zde tedy **byla již v roce 1968 šance pro změnu režimu, odstranění socialismu.**

Pokračujme dále podle Jiří Svobody: „**Šikova reforma** byla z podstaty **kvadraturou kruhu.**

V Jugoslávii některé prvky jeho koncepce působily v praxi, ale jen díky proaktivnímu přístupu západních zemí, které honorovaly Titův odbojný přístup vůči Sovětskému svazu a pozici Jugoslávie v uskupení nezávislých zemí.

Podnikové samosprávy, EZOP a mondragorské družstevní korporace, to bylo jen modifikované pokračování ideje **lidové samosprávy, která by v soutěži s korporacemi se stále globálnějším vlivem neobstála.**

Participační formy vlastnictví byly životaschopné pouze v rámci uzavřených a homogenních národních států, jako jsou kibucy v Izraeli, které plní nejen hospodářské, ale i obranné cíle. I když i tam jejich vliv v ekonomice slábne.

Koncepce vůdců roku 1968 mají nakonec emocionální hodnotu paradoxně díky přepadení Československa armádami „spřátelených“ zemí.

Slibovaly naděje, které byly nesplnitelné, a jejich vzpomínkový étos je analogií nenaplněné lásky, která mohla být tak krásná.“ Takové je mimo jiné stanovisko, vyznání Jiřího Svobody k pražskému jaru 1968 a jeho vůdcům.

3. Závěr ke vstupu vojsk Varšavské smlouvy

Uvedený vojenský zásah armád Varšavské smlouvy, především Sovětského svazu, tak sice **na jedné straně zabránil dovršení kontrarevolučního zvratu v Československu, obnově kapitalismu,** který by tak u nás začal existovat již na přelomu 60. a 70. let, **tedy o dvacet let dříve než k tomu nakonec došlo,** tak zároveň na straně druhé, koneckonců jako důsledek politiky sovětského a československého revizionismu, **přeci jen ve svých následcích a dopadech v podstatě oslabil revoluční proces, nejen u nás, ale i ve světě.**

Dělnická třída a její spojenci byli totiž důkladně zmanipulováni politickou reakcí, která mimo jiné ovládla právě „masmédiu“, sdělovací prostředky, nedovedli si logicky vysvětlit, že snaha „obrodit socialismus“ byla zastavena tanky druhých socialistických států. Nevěřili „historikům“ o kontrarevoluci. Setba menševických, sociálnědemokratických tendencí i uvnitř KSČ tak přinášela trpké plody. **Došlo k narušení přátelského vztahu našich národů k ruskému národu a národům Sovětskému svazu.**

Sama myšlenka socialismu jako progresivní idea, byla otřesena.

(*Viz Křemen Z., Ulrich Č. a kol., Ve jménu života aneb Renaissance socialismu očima jeho porážky, OREGO 2007, s. 42.*)

Doc. RSDr. Zdeněk Košťál, CSc.

Zamyšlení nad jednou veledůležitou zprávou nedotknutelného generálského orgánu – **MV ČR červenec 2024: Projevy extrémismu a předsudečné nenávisti – souhrnná situační zpráva za 1. pololetí 2024**

Ve zprávě se používá řada pojmů, ale neuvádí se, jak tyto pojmy chápe, a v jakých souvislostech definuje jejich výklad – např. jako nacismus, neonacismus, fašismus a tak podobně.

To se týká i projevů předsudečné nenávisti představitelů xenofobně populistických subjektů, kam jsou zejména zařazováni protiukrajinské projevy v prostředí sociálních sítí, které jsou pravidelně a účelově prezentovány osobami šířícími kremelskou propagandu. Proruské narrative nezřídka určují, proti které skupině bude v dané době útočeno.

Tak může dojít k záměně či zmatení toho, kdo je opravdu tím, jak je označen. Nejsou odlišeni ti, kdo kritizují poměry na UK v souladu s reálnou praxí neonacismu a protiruské xenofobie, což je doložitelné již nejméně od roku 2007, podle průkazných faktů zejména ze západních i českých veřejných zdrojů.

Například konkrétně k bodu **1. 6. Ortodoxní komunisté**

Již onen název *ortodoxní* je nepřesný a zavádějící, byť zahrnuje pojem *tradiční*, vztahující se k různým i konzervativním politickým skupinám. Komunistické učení i praxe jsou podmíněny tvůrčím rozvojem a realizací vědeckého světového názoru.

Abych to konkrétně doložil, tak jmenovaný Josef Skála je vzdělaný, výjimečně erudovaný komunistou. Nebyl a není ortodoxním komunistou, naopak tvořivě, v souladu s vědeckým zkoumáním a řešením skutečnosti, tedy ve všech konkrétních, historických souvislostech, posuzuje reálná fakta. Jsem si vědom, že soud nemá dostatek skutečně kvalifiko-

Situační zpráva MV 2024 - "Ortodoxní komunisté"

vaných, tedy odborně vybavených osob, aby dokázali posoudit mnohé, věcné i archivní důkazy, které měly být předmětem soudního posouzení. Hlavní je, že ze strany obžalovaných nedošlo ke zpochybnění masakru v Katyni, posuzované jako genocida, z kterého byly obviněni. Naopak oni zkoumali a hledali, kdo nese skutečnou odpovědnost za tuto událost. Bohužel Nejvyšší soud nevzal v úvahu všechna předložená fakta a na základě neodborných, klamných posudků rozhodl v rozporu se skutečností, v rozporu s fakty, které ani v procesním řízení nebyly použity. **Je tedy zcela zřejmé, že šlo o účelové rozhodnutí v souladu s politickými potřebami některých současných elit.**

V bodě **1. 9. Další relevantní události související s extremismem a terorismem.**

Za argumentačně neucelené, tedy zpochybnitelné, lze považovat konkrétní případ uvedený v souvislosti s údajnou

širokou paletou hybridních operací Ruské federace v České republice, a to **pokus (!) zapálit autobusový park DP hl. m. Prahy. Odhalený občan Kolumbie je podezřelý (!) ze žhářského útoku. Vyšetřovatelé pracují s verzí, že útok byl objednan ruskými bezpečnostními složkami. Jde o uvedený předpoklad zapojení Ruské federace, bez konkrétního důka-**

zu, jinak by musely následovat rázné diplomatické kroky. Úroveň ruských bezpečnostních složek je považována za výrazně kva-

litní. Tak by ona realizace teroristického činu vypadala jinak, než jak ji uskutečnil onen Kolumbijec.

Za zvlášť podivnou, nepřiměřenou informací lze považovat, v rámci této části, uvedenou jízdu motocyklové skupiny *Noční vlci a Brat za Brata* z Ruské federace, uskutečněnou na přelomu dubna a května. **Neuvádí se, jaký účel měla tato jízda.** Jednalo se o položení květin a věnců na hroby sovětských (*tedy běloruských, ukrajinských, ruských, moldavských, gruzínských a příslušníků dalších národností bývalého Sovětského svazu, spolu s českými, moravskými, slezskými vlastenci – poznámka metéra*) vojáků, kteří padli u nás, položili své životy při osvobození Československa koncem druhé světové války.

Zařadit tyto motocyklisty mezi extrémisty je nevhodné a lze toto nařčení ze strany BISky označit za extrémistické.

Rudolf Košťál

MALÁ POZNÁMKA METÉRA: Činnost a zprávy Bezpečnostní informační služby předkládané pololetně prostřednictvím ministerstva vnitra vládě a parlamentu považují již desetiletí za vyhozené peníze daňových poplatníků. Po přečtení takové zprávy se nedozvíte nic objektivně tedy pravdivě konkrétního, z čeho by si mohl politik udělat správný názor pro obhajobu a přijímání zákonů garantujících bezpečnost obyvatel naší vlasti. Pavlačová drbna z Holešovic by to zvládla výrazově lépe.

S úsměvem jsem vždy přijímal ve zprávě BISky se objevující informace, jak jsou noviny „Dialog*otázky*odpovědi“ extrémistické, když citují Marxe či nabádají k podpoře mírového hnutí, nebo připomenou historické události či vzpomínají osobností mezinárodního dělnického hnutí, zatímco státní rozhlas a televize a provládní noviny informovaly o nesmyslech záhy a velice rychle vyvrácených jako nesmysly.

Párkrát ve zprávách BISka vzpomenu i nakladatelství hledající pravdu „OREGO“, když vydalo například v překladu z francouzštiny „Černou knihu kapitalismu“, úplné vydání Fučíkovy „Reportáže...“ či Martensův „Jiný pohled na Stalina“, které končilo až zahájením trestního stíhání s vydavatelem.

Nedivím se proto vůbec, že inteligentní prezident objímající stromy na Vysočině je počastoval haldou posměšných narážek a nazval je „čučkařema“ a jejich vůdce musel přispěchat na pomoc s volbou jiného prezidenta, aby nakonec dostal v torné generálskou hůlku.

A jak je vidět nic se nezměnilo. Slova jako – asi; dá se předpokládat; možná; proslychá se; nejspíš; mohlo by; téměř jistě; soudit; mínit; usuzuje se, lze se domnívat; má se za to...

a desítky podobných větných spojení má navodit u čtenáře, a především politiků stejnou představivost jakou má ten úředník na Zbraslavi. Takže například informace, že podnapilý cizí státní příslušník pravděpodobně z Latinské Ameriky s flaškou vodky v ruce (ne Stoličnaja ale Finlandia) měl provést závažný teroristický čin na přímý příkaz Vladimíra Vladimiroviče je fraškou blížící se mis-

Žalovat se nemá, ale hlásit se to musí!

trovství Molliera. Naštěstí se takovým pokusům zapsat se do Guinnessovy knihy rekordů o největšího státního blbce se vy-mála i pokladní u nás v samoobsluze.

Horší je to s nesmysly vyplývajícími z absolutní neznalosti historie, politiky, filozofie a společenských věd u státních úředníků, poslanců, soudců, vyšetřovatelů – vůbec. Tam to spíše připomíná Shakespearovo Zkrocení zlé ženy: To není slu-ničko ale měsíček! Ano je to měsíček. To není zelená tráva, ale červená! Ano je červená...

Napsat, nazvat, potvrdit a odsouhlasit marxisticko leninské vědecké učení o vývoji společnosti **ortodoxním** mohl skutečně jen ajťák s předky okrádajícími obyvatelstvo socialistického Československa v prodejně Ovoce – Zelenina.

Ono je to právě naopak! Komunisté mají ve svém učení, ideologii i v praktické politice zakódováno jako jediné z dosud známých učení - permanentní pohyb kupředu.

Ve své činnosti se komunisté řídí zákony a zákonitostmi dialektického materialismu, které ze své podstaty vylučují jakoukoliv strnulost, neměnnost či zpátečnictví. V opačném případě by to již totiž nebyli komunisté, ale socialistická či sociálně demokratická odnož. Byl by to podobný nesmysl jako když na katolických mnišských či řádových školách učí v hodinách dogmatismu, že je země placka, kterou nesou na svých hřbetech čtyři velcí sloni, a ještě k tomu stojí na obří želvě a v následně hodině zeměpisu jim orátor na globusu přibližuje, kde a jak silně římskokatolická církev působí.

Americké jednotky si na Středním východě natloukly díky debilům, kteří je tam poslali

Už se těším na nesčetné titulky západních médií a odsudky západních představitelů, kteří nadcházející iránské odvetné úder z Izrael označují za zcela nevyprovokovaný útok, jako kdyby přesně v tu chvíli začaly dějiny a Izrael neudělal nic, co by si takovou agresí zasloužilo.

Západní představitel jako Antony Blinken a David Lammy naléhavě

hovoří o potřebě „deescalace“ na Blízkém východě. Nikdy nevidíte západní představitele jako protiklad eskalace, jako když Izrael spáchal šíleně eskalující válečný akt proti Íránu, ale Írán dosud neprovedl odvetná opatření. Jsou v pohodě, když nechají Izrael zcela nekontrolovaně řídit, ale jakmile překročí červenou čáru někoho dost silného na to, aby si vymohl vysokou cenu, jde jim jen o „deescalaci“.

Přátelsky připomínám, že všechna zranění a úmrtí amerického vojenského personálu na Středním východě jsou vždy vinou washingtonských představitelů, kteří je tam dosadili, ne středovýchodních, kteří brání svůj vlastní domov.

Hmm, neměly by americké jednotky vypadnout z Iráku?

(<https://t.co/97aTu1Bqcy> — Caitlin Johnstone (@caitoz) August 6, 2024)

„Rasistické násilí nemá v naší zemi místo,“ říkají britští vůdci z hlavního města nejrasističtější a nejnásilnější země historie, zatímco krmí zbraněmi násilnické rasisty v Izraeli a na Ukrajině.

Izrael je tím, co se stane, když celý národ vytvoří celou národní identitu z toho,

že je neústupný a nekompromisní v reakci na minulá traumata. Každý možný odklon od války a genocidy se mine, protože by bylo slabé ustoupit nebo udělat, byť jen maličký kompromis.

Američtí pokrovní lidé oslavující to, že Kamalíným spolukandidátem se stal Tim Walz místo Joshe Shapira, jsou jako dítě oslavující skutečnost, že školní tyran mu plivl do sendviče jen jednou místo

dvakrát, než ho donutil jej sníst.

Američtí pokrokáři jsou tak utiskováni a zneuctěni Demokratickou stranou, že genocidní monstrem, které si vybere méně posraného spolukandidáta, než si mohla vybrat, je považováno za velkorysou a povznášející významnou událost hodnou oslavy a naděje.

Je úžasné, že New York Times pořád otiskuje tyhle sračky i poté, co z něho vlastní novinářská nedbalost v Gaze udělala před celým světem imitaci.

(<https://t.co/Uf1ekoHerY> — Caitlin Johnstone (@caitoz) August 3, 2024)

Kdyby Kamala Harrisová v přímém přenosu umučila k smrti štěně, ztratila by podporu všech, ale otevřená podpora mučení a vraždění celé enklávy plné Palestinců je samozvanými pokrokáři přehlížena coby odpustitelná malá slabůstka.

Pokud mohu soudit, skutečný postoj amerických pokrokářů je následující:

• **Když se Benjamin Netanyahu dopouští genocidy, je to genocida.**

• **Kdyby Trump pokračoval v genocidě, byla by to genocida.**

Chci tím jen naznačit, že lidé, kteří jiné soudí a odsuzují za jejich myšlení a názor by měli být před vynesením resumé vždy chytřejší než ti, které odsuzují a nesmyslně trestají. Proto zniči faráři marxismus lépe než někteří okresní tajemníci. Proto ani Jan Pavel II ani papež František dokonce ani Dalajláma neodsuzují Marxovo učení. Protože – i když se mi to blbě říká – jsou to vzdělaní lidé.

Státní úředníci, kteří mají ochraňovat naši zem by měli být skutečně vzdělaní a moudří, a ne jen počítačově gramotní!

A ještě jedna poznámka nakonec. Jedná se o „spiklenecké centrum Josefa Skály“ a politického soudního procesu s „jeho“ skupinou. Jak to dopadlo všichni víme. Jak se stydíme za svou neschopnost něco proti nespravedlnosti a hlouposti soudů udělat cítíme také všichni, ale co mně zaráží ještě trochu více a přímo děsí je absolutní absence profesní hrdosti – doktorů obojího práva.

To jsou skutečně všichni právníci tak zaprodaný fialovému teleti? To skutečně mohou ústavní právníci klidně v noci spát? To se mohou svým dětem a vnoučatům klidně podívat do očí, když se kolem nich dějí nepřístojnosti, nespravedlnosti, umlčují a přímo zabíjejí lidé a oni se tomu smějí?

Allan Dulles to naznačil zcela jasně: Z morálních lidí udělá imperialismus za mrzký peníz zlověstné nemyslicí roboty. Že se to ale mezi prvními dotkne právníků u nás jsem skutečně netušil.

Nebo..., že by to už byl signál k počátku čtvrtého odboje?!

• **Když se Demokraté dopouštějí genocidy, jsou to dobráci, kteří učinili těžké rozhodnutí v rámci politické reality současnosti.**

Buď to genocida je nebo není. A odpověď na to, zda je či není, by neměla záviset na vaší politické loajalitě. Pokud si nemyslíte, že Bidanova administrativa je vinna z napomáhání genocidě, pak je logické, že podporujete Harrisovou, i když s ní máte neshody. Pokud si myslíte, že je to genocida, pak je všechno, co řeknete na

její podporu, nesmyslné. Všechno po „dobře, ano genocida je špatná, ale...“ se může zrodit jen z psychologického škatulkování, abyste se vyhnuli mentálnímu zapojení do reality toho, co vidíte.

Jsou věci, které prostě nemůžete omluvit. Z nich je genocida na samém vrcholu seznamu. Doslova na samém vrcholu. Volte, jak chcete, ale přestaňte o tom lhát. Přestaňte se kroutit do psychologických uzlů, abyste odvrátili kognitivní disonanci, kterou byste zažili, kdybyste se přímo potýkali s rozporu ve svém světonázoru.

Nenechte v sobě nic, co by se vyhýbalo hrůzám toho, co se děje v Gaze mezi dneškem a listopadem jen proto, že máte stranický politický výsledek, který nechcete rozkolísat.

Buďte pravdomluvní!

Caitlin Johnstoneová, 7. srpna 2024

překlad Vladimír Sedláček

(Caitlin je australská novinářka na volné noze žijící v Melbourne, která se specializuje na americkou politiku, finance a zahraniční záležitosti. Je novinářkou 100% financovanou čtenáři.)

Americké jednotky si natloukly

Tento příběh by neměl být skutečný. Bylo ráno 29. ledna 2024. Izraelská armáda už bombardovala podstatné části bohaté čtvrti Tel al-Hawa ve městě Gaza, včetně – v říjnu 2023 – celého kampusu města Gaza na Islámské univerzitě v Gaze. Na základě varování izraelské armády nasadlo sedm členů ro-

diny do vozu Kia Picanto, aby utekli na jih. Izraelské bombardování však srovnalo se zemí nedalekou výškovou budovu, takže vůz nemohl jet na jih, musel jet na sever.

Nedaleko po silnici se vůz dostal pod palbu izraelských vojenských vozidel, včetně tanků Merkava. Podle pozoruhodného vyšetřování britské výzkumné agentury Forensic Architecture bylo do vozu vypáleno 355 kulek.

Jedna z nich zasáhla v autě, šestileté dítě jménem Hind Rajab, která zavolala záchranáře:

„Jsou mrtví,“ říká o svých rodinných příslušnících. „Tank je vedle mě. Už je skoro noc. Mám strach. Přijď pro mě, prosím.“

Palestinská společnost červeného půlměsíce (PRCS) poslala sanitku, aby ji zachránila.

O dva týdny později, 10. února, bylo mrtvé tělo Hind Rajab nalezeno poblíž těl její rodiny, spolu s těly záchranářů (Ahmed al-Madhoun a Yusuf alZeino), kteří ji měli zachránit.

„Tank je vedle mě,“ říká mladá dívka na pásce, kterou zachránila PRCS, ale jak americké ministerstvo zahraničí, tak izraelská armáda tvrdí, že v té době v oblasti žádné tanky neoperovaly. Je to slovo zavražděného dítěte proti nejnebezpečnější a nejpodlejší vládě na světě.

Vražda Hind Rajab a její rodiny šokovala svět (otec Hind Rajab byl zabit při samostatném útoku koncem června). Když studenti Kolumbijské univerzity obsadili její administrativní budovu, pojmenovali ji Hind Rajab Hall (palác Hind Rajab); zpěvačka Macklemore vydala v květnu píseň s názvem Hind's Hall.

Každý den násilí

14. června: Izraelské nálety v Zeitounu (Gaza City) zabily jedno dítě.

22. června: Izraelské nálety ve čtvrti Shujaiya (Gaza City) zabily dvě děti.

25. června: Two children were killed by Izraelská palba na ulici al-Wahda Street, nedaleko nemocnice Al-Shifa (Gaza City) zabila dvě děti.

25. června: Izraelské nálety na uprchlický tábor Maghazi zabily tři děti.

Každý z těchto příběhů je o vzácných dětech, z nichž většina nedosáhla věku 10 let. Některé z těchto dětí prožily bar-

barské izraelské bombardování v roce 2014, kdy bylo zabito více než tři tisíce dětí.

Seděl jsem po této válce v domech rodin ve městě Gaza a v Chán Júnisu a poslouchal jeden příběh za druhým o za-

Neuvěřitelné příběhy dětí z Gazy

bitých a zmrzačených dětech (Maha, ochrnutá; Ahmed, oslepený – můj zápisník plný ztrát a smutku).

Když bomby v roce 2014 padaly dál, Pernille Ironsideová, tehdejší šéfka úřadu Dětského fondu OSN (UNICEF) pro Gazu, prohlásila, že **373 tisíc dětí potřebuje „okamžitou psychosociální první pomoc“**.

Prostě nebylo dost poradců, kteří by pomohli dětem, z nichž většina je dnes zocelená kvůli ošklivosti okupace a války.

Násilí, které zažívají, se stalo každodenní záležitostí. Tento druh násilí však nikdy nemůže být všední. „Mám strach,“ řekla Hind Rajab. Pamatuji si, že jsem potkal malého chlapce, který hrál fotbal

v ulicích al-Mughraqa. Jeho otec, který mě tu provádl, mi řekl, že chlapec nemůže spát, v noci zůstane vzhůru a bude plakat. To bylo v roce 2014. Tomu chlapci teď musí být něco přes dvacet. Možná už není naživu.

Interaktivní webová stránka televizní stanice Al-Jazeera má jména dětí zabitých od října 2023, jedno zabité každých patnáct minut; když jsem si jména procházel, udělalo se mi špatně, a pak jsem na samém konci našel toto: **„Toto jsou jména jen poloviny zabitých dětí!“**

Začátkem května ředitelka UNICEF Catherine Russellová řekla: **„Téměř všechny děti v Gaze byly vystaveny traumatickým zkušenostem z války, jejich následky potvrzují celý život.“**

Ve svém prohlášení, kde uvedla, že bylo zabito 14 tisíc dětí, řekla, že „od-

hadem 17 tisíc dětí je bez doprovodu nebo oddělených“. Tato čísla jsou odhady a pravděpodobně budou podhodnocená.

Nová zpráva organizace Save the Children (Zachraňte děti) naznačuje, že se v Gaze pohřešuje více než 20 tisíc dětí. Jsou buď pod troskami, zadržované izraelskou armádou, nebo pohřbené v masových hrobech.

Během podrobné informační schůzky 25. června řekl generální komisař Agentury OSN pro Palestinu (UNRWA) Philippe Lazzarini něco ohromujícího: **„A vezměte v úvahu, že v podstatě každých 10 dní přicházejí děti v průměru o jednu nebo dvě nohy. To vám dává představu o rozsahu typu dětství, které může dítě v Gaze mít.“**

Ten příběh se neměl stát. Bylo ráno 19. prosince 2023. Izraelské tanky rachtily čtvrtí Rimalu v Gaza City. Sedmnáctiletá Ahed Bseiso byla v nejvyšším patře šestipatrové budovy a snažila se zavolat svému otci do Belgie, aby mu řekla, že je stále naživu. Uslyšela hlasitý hluk, upadla a volala sestru Monu a matku. Její rodina přiběhla, snesla ji dolů a položila na kuchyňský stůl, kde matka pekla chleba.

Ahedin strýc Hani Bseiso, ortoped, se podíval na její nohu a uvědomil si, že ji buď bude muset amputovat, nebo zemře. Popadl všechno, co našel, a provedl amputaci bez anestezie. Ahed recitovala verše z Koránu, aby se uklidnila. Hani při operaci plakala, rodina ji natočila a později zapožívala na YouTube, což bylo na mnoha místech opakováno.

To jsou příběhy z Gazy.

Vijay Prashad

Z internetové verze měsíčníku ColdType (aneb Psaní, jež stojí za to číst, a fotografie, jež stojí za to vidět) www.coldtype.net srpen 2024 přeložil Vladimír Sedláček.

(Vijay Prashad je indický historik, redaktor a novinář. Je spolupracovníkem jednoho spisovatele a hlavním korespondentem Globetrotteru. Je editorem LeftWord Books a ředitelem Tricontinental: Institute for Social Research (Institut sociálního výzkumu). Napsal více než 20 knih, včetně „The Darker Nations and The Poorer Nations“ (Tajemnější národy a chudší národy). Jeho poslední knihy jsou „Struggle Makes Us Human: Learning from Movements for Socialism“ (Boj nás činí lidmi: Poučení ze hnutí za socialismus) a „On Cuba“ (O Kubě; s Noamem Chomskym). Tento článek vznikl v nakladatelství Globetrotter.)

Jak nacisté vytvořili svou Ukrajinu s karbovancem a Haličany
Na budoucí uspořádání Ukrajiny okupované Německem existovaly dva názory. Jeden patřil Alfredu Rosenbergovi, který předpokládal vytvoření ukrajinského státu. Druhý Adolfu Hitlerovi, který s žádným státem nepočítal. Vůdčův názor zvíťazil.

Dne 20. srpna 1941 byl vytvořen Říšský komisariát Ukrajina. Byl to jeden ze dvou německých říšských komisariátů na východě, které skutečně fungovaly a existovaly dostatečně dlouho (druhým byl Ostland).

Mnohá nařízení, jež panovala v nacistické verzi Ukrajiny, nápadně připomínají současnost.

Říšský komisariát Ukrajina zahrnoval většinu území Ukrajinské SSR s výjimkou některých oblastí. Jih sovětské Ukrajiny byl spolu s Oděsou předán do správy Rumunům, kteří vytvořili Podněsterskou gubernii. Do říšského komisariátu nebyly zahrnuty ani západoukrajinské oblasti, které byly do roku 1939 součástí Polska. Byly převedeny pod Generální gubernii (jak se tehdy nazývalo území okupovaného Polska) a sjednoceny do okresu Halič. Každá z těchto tří částí bývalé Ukrajinské sovětské socialistické republiky byla spravována jinak.

V Haliči platily německé zákony. V Podněstří – rumunské. A říšský komisariát byl po dobu války považován za dočasný správní útvar, jehož další osud byl nejasný.

Zpočátku patřila moc na okupovaném území armádě.

Na podzim 1941 však byla předána civilní správě v čele s říšským komisařem Erichem Kochem. Tato výměna vedla k výraznému zhoršení života obyvatelstva, které zůstalo na území říšského komisariátu. Zatímco vojsko postupovalo ve většině případů velmi pragmatičtě, bez ohledu na ideologii, nyní rozhodovali o všem úředníci Rosenbergova oddělení – ideologičti nacisté.

Jejich prvními kroky bylo pronásledování obchodu na tržištích a omezení pohybu rolníků, nově vázaných na kolchozy, které byly přejmenovány na komunální hospodářství, ale jejich podstata zůstala nezměněna.

Hlavní město říšského komisariátu bylo v Rovně. Území komisariátu bylo navíc rozděleno na několik generálních obvodů, v jejichž čele stáli generální komisaři.

Německá politika na okupovaných územích se vyznačovala naprostou nesrozumitelností. Nacisté totiž neměli žádný jednotný plán či program pro jejich správu a o jejich budoucnosti měli jen velmi mlhavou představu. Nikdo nedokázal přesně říci, co se stane po válce. Každý nacistický funkcionář měl na budoucnost východních území svůj vlastní názor.

Na místě byla moc rozdělena mezi civilní okupační správu, armádu a zvláštní služby. Všechny byly často ve vzájemně nepřátelských vztazích a jednaly v duchu hrdinů bajky o labuti, raku a štice.

Němci se chtěli zpočátku opřít o ukrajinské nacionalisty, kteří houfně dorazili z Haliče a obsadili řadu vedoucích pozic. Mezi novými nacionalisty a místním obyvatelstvem však brzy vznikla nevraživost.

Erazm Šteppa (syn známého kolaboranta Konstantina Šteppy) vzpomínal: „Problémy komplikovali politici, kteří přišli ze západní Ukrajiny. V Kyjevě byli cizí, neorientovali se v místních podmínkách, ani ve vztazích mezi lidmi, ani v jejich životních hodnotách. Vlastně si s místními absolutně nerozuměli.“

Potíže vznikaly i v jazyce, protože obyvatelé Kyjeva mluvili většinou rusky a Haličané nářečím, které vzniklo na západní Ukrajině pod vlivem státního polského jazyka. Tato konfrontace a neústupnost „západáků“ vůči všemu ruskému situaci jen komplikovala.“

Další významný kolaborant Lev Dudin (který na konci války odešel k Vlasovovi) vzpomínal na první dojem, když se tento výsadek z Haliče objevil v Kyjevě:

„Na stěnách domů jsou vyvěšeny velké výzvy k obyvatelstvu v ukrajinštině. V jejich blízkosti jsou davy lidí. Pod výzvami je

podpis: Bendera (Dudin záměrně zkresluje ve svých pamětech jeho příjmení - pozn. aut.) - šéf sdružení ukrajinských nacionalistů nebo něco takového. Výzvy jsou psány jakýmsi podivným a pro místní obyvatelstvo nesrozumitelným dialektem ukrajinského jazyka.

Jejich obsahem je, že Židé, Poláci a Rusové jsou smrtelní nepřátelé ukrajinského národa a měli by být zničeni nebo okamžitě vyhnáni z Ukrajiny. (...)

Dojem z tohoto dokumentu je hrozný: více než polovina obyvatel Kyjeva a dalších měst Ukrajiny jsou Rusové podle místa narození a dokladů a téměř všech 100 % obyvatel jsou Ru-

sové podle jazyka, vzdělání, kultury, zvyků a sympatií. Nejbližší příbuzní mnoha lidí žijí mimo Ukrajinu a již při čtení této výzvy pociťují odloučení od svých blízkých.

Jiní se děsí představy, že je čeká stejný osud jako Židy. Vždyť výzva byla po městě vyvěšena se souhlasem německých úřadů, a kdo ví, jakou pravomoc dali Němci tomu Benderovi? (...) O reakci obyvatelstva svědčí jedině – když se lidé blíží k plakátům, mluví rusky, když je přečtou a odcházejí, mluví ukrajinsky.“

V prvních měsících okupace byly hlavním místním listem noviny Ukrajinskoje Slovo, jež měly německou podporu. Šéfredaktorem byl Rogač, člen Melnikovovy frakce OUN, který pocházel ze Zakarpatí, kde předtím působil jako tajemník premiéra Augustina Vološina.

Pod rouškou novinářské činnosti začal Rogač se svými kolegy pracovat na vytvoření Ukrajinské lidové rady, budoucí vlády. Němci se o tom dozvěděli a všechny zatkli. Rogač a celá redakce byli zastřeleni v Babím Jaru, noviny byly přejmenovány na „Nové ukrajinské slovo“ a začaly tisknout pouze materiály schválené Němci.

Důvěra k nacionalistům byla ztracena a Němci se rozhodli poradit si sami. Koch rozpustil počátkem roku 1942 Ukrajinskou národní radu, politické sdružení melnikovců (zajímavé je, že podobná rada existovala v Haliči legálně až do roku 1944).

Po Kochově příchodu bylo v říšském komisariátu prakticky zrušeno školství. Všechny vysoké školy byly uzavřeny pod záminkou nedostatku ideologicky správných učebnic pro výuku. V okupovaném Kyjevě nadále fungovala pouze konzervatoř (která připravovala umělce pro Němci oblíbené zábavné akce) a lékařský ústav (kvůli nedostatku zdravotnického personálu). Ale i ty byly nakonec uzavřeny. Lékařský ústav na podzim 1942, konzervatoř na jaře 1943. Nefungovaly ani školy, pouze v některých regionech bylo organizováno čtyřleté základní školní vzdělávání.

Od roku 1942 začal říšský komisariát nabírat dobrovolníky pro práci v Německu. Postupně se však dobrovolný nábor změnil v nucené únosy s obchůzkami po městech a vesnicích, což výrazně přispělo k rozvoji partyzánského hnutí, jež nebylo v prvních měsících války příliš populární. Do řad partyzánů vstupovali uprchlíci před německými odvody a bylo jich čím dál víc.

Hitler se rozhodl ponechat si při vytváření říšských komisariátů vlastní kontrolu a jmenoval říšské komisaře osobně, bez konzultace s Rosenbergem. Výsledkem bylo, že v čele Ukrajiny stanul Koch, jehož Rosenberg nenáviděl, opovrhoval jím a nazýval ho „zdivočelým fízlem“. Podle jeho názoru byl Koch „dobrý pro chov prasat ve Východním Prusku“, ale ne pro vedení tak rozsáhlého území.

Kochovi zase byli ukradení Rosenbergovi „vícekolejníci“, kteří chtěli přetáhnout obyvatelstvo na svou stranu tím, že rozpustí kolchozy. Říšský komisař začal tedy ždímat z okupovaného území vše, co se dalo, do poslední kapky, aby udělal dojem na Hitlera.

Dokonce i zarytý antisovětský odpůrce Dudin byl nakonec nucen ve svých pamětech přiznat:

„Za celou dobu, co byli Němci v Sovětském svazu, se jim nikdy nepodařilo zničit výměnný obchod a zastavit spekulanty.“

Říšský komisariát

Jejich základy vedly jen k tomu, že se obchod přenesl z tržnic na ulice a do domů, ceny se pokaždé zvýšily a hladoví obyvatelé trpěli ještě větší nouzí a proklínali Němce i jejich příkazy.

Tato opatření postavilo proti nim veškeré městské obyvatelstvo, zatímco opatření takového druhu, jako bylo zrušení kolchozů a nucené odvody do Německa, zvedla odpor veškerého venkovského obyvatelstva. V praxi se Němci ukázali v mnohem horším světle než Sověti. V důsledku toho začali včerejší nepřátelé sovětské moci vzpomínat na tuto moc s lítostí.“

Rosenberg, který vyrostl v Rusku a vystudoval Baumanku, se považoval za odborníka na Rusko, ale všechny jeho plány, jak získat obyvatelstvo na svou stranu, Hitler odmítl a Rosenberg nakonec zabředl do vnitropolitických intrik. Odmlčel se, přičemž si do deníku zapsal větu, která charakterizovala nacistickou východní politiku: „Teď už chápu, proč se Nietzsche zbláznil.“

Říšský komisariát Ukrajina existoval tři roky. Byl zrušen v listopadu 1944 v důsledku osvobození Ukrajiny sovětskými vojsky. Ve skutečnosti se tento komisariát navzdory svému

křiklavému názvu prakticky nelišil od ostatních okupovaných území.

Jediný rozdíl spočíval v tom, že zde byla v oběhu zvláštní měna – karbovanec (také karbovaněc). Jinak to bylo stejné jako na ostatních okupovaných sovětských územích.

Nacisté vlastně zachovali všechny sovětské praktiky, které obyvatelstvo nesmírně dráždily (omezování obchodu a soukromé iniciativy, existence kolchozů), a přidali k nim únosy lidí na nucené práce v Německu, hromadné popravky rukojmích, zrušení školství a omezení kulturních aktivit. Z milostí a odpuštěk zůstala nakonec pouze svoboda náboženského života.

Stálý říšský komisař pro Ukrajinu Erich Koch nebyl dopaden bezprostředně po válce. Až do roku 1948 pracoval klidně na své zahradě a orál půdu, ale neodolal a začal se podílet na veřejném dění. Brzy byl identifikován a zajat Brity.

Byl předán Polsku (Koch byl také na částečný úvazek okresním náčelníkem v Bialystoku). Sovětské úřady nečekaně ušetřily Kochův život a nepopravily ho. Zbytek života však strávil ve vězení. Koch zemřel v roce 1986 ve věku 90 let.

Jevegenij Antonjuk, 20.08.2024, UKRAJINA.ru; přeložila PhDr. Jana Görčošová

Nepokoje v Británii zaujaly titulní stránky novin po celém světě. Zpravodajské obrazovky ukázaly škody, zabitelné mešity, vypálená policejní auta. Shromáždění vedená extremistickými pravicovými aktivisty se zaměřila na komunity imigrantů a jsou silně protiislámská.

Tato shromáždění a pochody se rychle rozšířily po celé zemi a rychle se setkaly s protidemonstracemi řady pokrokových skupin.

Vláda reagovala tím, že do ulic vysílala stále větší počet pořádkových jednotek. Roznětky zapálily dezinformace o pobodání a vraždě tří dětí. Jistě to vyvolává otázky, ale zprávy za titulků a za záběry na televizních obrazovkách neodpovídají na otázky proč a proč právě teď?

Krajní pravice jistě využila této chvíle a zmanipulovala ji. Pro ně to byla zlatá příležitost vybudovat základnu pro obrozené fašistické hnutí v Británii. Fašismus může růst a zkvétat jen tehdy, když odcizení, zoufalství, strach a hospodářský úpadek dosáhnou kritického bodu. Na vrcholu protestů proti imigrantům fašistický podfukář Steven Yaxley-Lennon přitáhl na Trafalgarském náměstí dav téměř 30 tisíc lidí.

Na nedalekém protirasistickém shromáždění promluvil Jeremy Corbyn. Na transparentech stálo „NE rasismu! NE nenávisť!“. Dav skandoval „nebudeme mlčet“. Velikost protirasistických shromáždění rostla. Čirá váha čísel možná vytlačí demonstrující krajní pravici z ulic, ale nebude to konečné vítězství.

Toto násilí, které propuklo v ulicích britských měst, nemá nakonec nic společného s protipřistěhovaleckými pocity. Nemá to nic společného s rasou. Má to všechno co dělat s hospodářským kolapsem, znevýhodněním a hlubokou ztrátou legitimacy ze strany státu a vlády.

Krise kapitalismu je ve Velké Británii velmi zřetelná. Reálné mzdy ve Velké Británii jsou nyní nižší než před 18 lety.

Británie, fašismus a kolaps kapitalismu

Americký časopis Foreign Policy (Zahraniční politika) označil tato čísla za „bezprecedentní v hospodářských dějinách mírových dob“. Odhaduje se, že do konce roku 2024 bude příjem domácností ve Velké Británii nižší než ve Slovinsku.

Dvacet procent britské populace a 30 procent dětí dnes žije v chudobě. Krize je ve zdravotnictví, ale i v bydlení. Nezaměstnanost vzrostla. Vládní úsporná politika činí situaci stále nesnesitelnější. To je jen palivo pro fašistické ideology, kteří zjednodušují odpovědi na problémy, jež jsou příznačné pro selhání kapitalismu. Nacisté v Německu svalovali vinu na Židy. Bylo to jednoduché, zvládnutelné a snadno se to prodávalo lidem, kteří trpěli selháním kapitalismu.

Na cizince si zasedli nejen fašističtí pleťcháři. Mainstreamové politické hlasy, jako je poslankyně toryů Donna Jonesová, komisařka pro kriminalitu v Hampshiru, viní „masovou nekontrolovanou imigraci“ jako důvod, že její země propukla v takové násilí, zatímco její strana už léta podporuje xenofobii.

Apel fašistů na živořící dělnickou třídu není problémem specificky britským. Evropa se vychýlila doprava a taktika obviňování imigrantů,

uprchlíků a těch „druhých“ přinesla konzervativcům dividendy. Krajně pravicový extremismus v Evropě a vzestup pravicových populistických politických hnutí po celém světě, to vše jsou jen odezvy na globální krizi kapitalismu.

Důraznější policejní práce, pořádkové jednotky, slzný plyn a pepřový sprej možná vyklidí ulice, ale příčinu nemoci to nevyklidí.

Pokrokové síly se sjednocují a jejich počet je impozantní. I tak jsou jejich činy jen reakcí na mobilizované krajní pravicové křídlo, které je poháněno ideologickou perspektivou.

Fašismus roste v ovzduší úpadku a zoufalství. Progresivní síly a organizovaná levice, socialistická a komunistická, musí vyhrát boj o ulici, ale to nemůže být konečná. Pozitivní pokroková ideologie se musí setkat s negativní ideologií a porazit ji.

Dělnická třída si zaslouží něco lepšího než zkrachovalý systém, ve kterém se nachází ve stále nejisté existenci. Zaslouží si něco mnohem lepšího než prázdný pokřik fašistických hesel.

William Briggs pro The Guardian, týdeník KS Austrálie 19. srpna 2024, překlad Vladimír Sedláček

Ve Sněmovně sedím nepřetržitě. Akorát jsem si jednou odskočil do Plzně.

Pro stoupence kapitalismu jsou **Spojené státy americké** prý **„nejcivilizovanější“** a **„nejdemokratičtější“** zemi na světě. Sama **skutečnost**, nejen období vzniku těchto států, ale i druhá polovina 20. století a až do současnosti, **nasvědčuje o něčem zcela jiném.**

Spojené státy americké vznikly 4. 7. 1776 vyhlášením Nezávislosti na Velké Británii. Co do velikosti jsou 3. na světě (9 831 214 km²), co do počtu obyvatel na 3. místě na světě (327 652 594). Pokud jde o státní zřízení – jde o federativní prezidentskou republiku. (*Wikipedie*)

* * * * *

1. Ekonomika USA je kapitalistická

a) Zvláště po druhé světové válce prodělaly Spojené státy bouřlivý demografický (respektive imigrační) růst, kdy se jejich populace zvýšila ze 152 milionů v roce 1950 na 281 milionů na přelomu tisíciletí (přírůstek 85 %).

b) Tomu v podstatě odpovídal i ekonomický růst, i když jejich podíl na světovém HDP z poválečných asi 40 % postupně klesal na současných (kolem roku 2000) 20 %. V této době tak USA ztratily většinu technických prvenství (u civilních i vojenských oborů).

Přesto **Spojené státy** stále ještě **představují jedinou globální, imperialistickou supervelmoc.**

Na jedné straně **koncentrují světový kapitál a bohatství.** Jde o to, že z **deseti nejbohatších a nejmocnějších světových multinacionálních korporací** je jich **šest v USA!** V roce 2000 bylo na světě 482 dolarových miliardářů, větší část z nich pocházela právě z **USA.** Přitom **měly 5 milionů milionářů, 1 %** z jejich populace **vlastní 40 % majetku země. 10 %** pak **téměř třičtvrtiny.**

Na druhé straně jde o **ekonomiku nejen nestabilní** (viz vývoj a stagnace kolem r. 2000, nemluvě o krizi z let 2008 a následně), **ale hlavně nerovnovážnou.** Jde o to, že **latentně trpí velkým schodkem veřejných rozpočtů a velkým celkovým zadlužením** (státu, podniků i obyvatel) a zejména pak zahraničním schodkem a výsledným dluhem platební bilance. (*Viz Dvořák, F.: Kdo vládne světu. Máme ještě šanci? Eko-konzult 2004, s. 182.*)

2. Politické mocenské instituce a politické strany – politický systém USA

Jak již bylo uvedeno, jde o **federativní prezidentskou republiku** se „zastupitel-

kou demokracií“, fungující prostřednictvím dvoukomorového kongresového systému (Senát a Sněmovnu reprezentantů). Území spadá pod troje orgány – na federální, státní a místní úrovni, ačkoli mnohé oblasti jsou spravovány více místními správami, například i okresními nebo metropolitními orgány. Všechny tyto správní orgány jsou **voliči voleny**

„Nádherná Amerika“

(Jiná, zakrývaná a zalháváná tvář USA - I. část - pokračování z minulého čísla)

v tajných volbách *nebo jmenovány voliči volenými zástupci.* Státní správa se na federální úrovni skládá ze tří složek: zákonodárné, výkonné a soudní. (*Wikipedie*)

Jak z hlediska úlohy **fungování státních orgánů, tak politických stran USA, nešlo a nejde o „demokracii“** = vládu lidu, ale **oligarchickou duokracií!** O **totalní vládu** (po staletí nezměnitelnou a nezrušitelnou) **dvou politických, buržoazních stran** (*republikánské a demokratické strany*), **jejichž prostřednictvím zde vládne velkokapitál, zejména finanční oligarchie a americké multinacionální korporace.** Tolik v propagandě prezentovaná a velebená **„pluralita politických stran“** zde ani v náznaku, formálně **neexistuje.**

Trvale a **bezkonkurenčně zde vládne ony dvě politické strany,** které se, zejména **pokud jde o prezidenta,** střídají u moci. Jde tedy vlastně **jen o „křídla“ jedné, skutečné politické síly, která plně a bezkonkurenčně disponuje onou koncem konců určující, ekonomickou mocí. Odtud také plynou nemalé peníze na fungování oněch politických stran,** a to jak přímo, tak prostřednictvím státu, kterým jsou dotovány. Velké peníze jsou zvláště velmi důležité jako investice do velkého „volebního divadla“, šarády, za stamiliony USD. Vždyť jak jsou dnes „nezbytné“ až závažně vysoké výdaje na volbu daného kandidáta, za prezidenta USA? Jde až o stamilionové částky. *K tomu všemu se ještě podrobněji vrátím.*

* * * * *

Pokud jde o **vznik Spojených států,** šlo zprvu především o přistěhovalce, osadníky – kolonisty z Evropy – zejména z Anglie. Proto zde již v polovině 18. století existovalo značně rozsáhlé anglické koloniální panství (na atlantickém pobřeží Severní Ameriky bylo již 13 anglických kolonií, které postupně vznikly od konce 16. století).

1. V Americe přitom v době evropské invaze žilo 40 milionů lidí. Více než

5 milionů v Severní Americe (Spojené státy, Kanada). Ostatní ve střední Americe (hlavně v Mexiku) a v Jižní Americe v andských oblastech, rovníkových pralesích a jižních pampách. Avšak **kolonisté** – přistěhovalci při svém obsazování Amerického kontinentu postupně – za **tři století, od roku 1510 zhruba do roku 1850 vyvraždili 50 %** tohoto původního amerického obyvatelstva – Indiánů, tj. **cca 20 miliónů lidí.**

To zřejmě stoupcům a obdivovatelů Spojených států amerických (USA) nevádí. Tak jako to, že posléze v procesu formování předprůmyslového kapitalismu se **Američané** zásadním způsobem **podíleli na násilném a loupeživém obchodu s černochoy – otroky** a tím i na násilném vylidňování Afriky. **Jih USA si dal „dovážet“ např. v letech 1810 až 1830 více než 150 000 otroků ročně, tj. souhrnně 3 milióny.** Již o sto let dříve Montesquieu v díle „O duchu zákonů“ v roce 1721, ironizoval „lenost“ kolonistů – evropských národů slovy: *„Když vyhubily národy Ameriky, musely zotročit národy Afriky, aby je použily na obdělávání tolika pozemků.“* (*Viz Otrokářská ekonomika a kapitalismus, In: Černá kniha kapitalismu, OREGO 2000, s. 41.*)

Šlo tedy o to, že černoši ve skutečnosti nahradili indiány v těch oblastech, kde byli fakticky vyhubeni.

Rozvoj jak evropského (Anglie, Španělsko, Francie, Portugalsko), tak amerického kapitalismu byl tedy **podmíněn násilnou deportací černošského obyvatelstva Afriky na americký kontinent, zrodem a rozvojem „otrokářské ekonomiky“.** Přitom všem **došlo k obrovským ztrátám na životech Afričanů: 7 až 8 milionů jich bylo zabito** v průběhu razií **nebo zemřelo během deportací do otrokářských stanic** ještě na území Afriky; **dva milióny Afričanů bídne zemřelo během dopravy a další dva milióny vyčerpáním v průběhu prvního roku na plantážích, nemluvě o nevyčísitelném počtu úmrtí v důsledku špatného zacházení, sebevražd, vzpour, represí, lynčování a vyložených masakrů.**

Násilné vylidňování Afriky spojené s honem na černochoy a s jejich prodejem do otroctví vedlo mj. k dlouhodobému a pravidelnému poklesu podílu Afričanů na světové populaci – v roce 1600 představoval 30 % této populace, v roce 1800 klesl na 20 % a do roku 1900 žilo v Africe už jen 10 % obyvatelstva naší země. (*Tamtéž, s. 41-50.*)

2. Dodnes funguje legenda, že válka mezi Jihem a Severem se vedla z důvo-

dů veskrze morálních, **za zrušení otroctví černochů**. To je opravdu jen legenda. Vždyť **sám Abraham Lincoln**, nebyl stoupencem rovnoprávnosti mezi černými a bílými, byl rovněž rasista, odmítající skutečnou sociální a politickou rovnost, neboť **považoval „nadřazenost bílé rasy“ za reálný fakt**. Poté, co byl zvolen prezidentem (6. listopadu 1860) se o měsíc později začala od Unie oddělovat Jižní Karolína. Začala sílit odstředivá tendence mezi státy na jihu. Proto **Lincoln začal klást důraz na zachování jednoty Unie**, samozřejmě **při nadvládě Severu nad Jihem**. Zdůraznil: „Není mým záměrem přímo ovlivňovat otroctví ve státech, kde existuje, avšak nesmíme se rozejít. **Unie musí zůstat zachovaná.**“

Ve svém prvním „Poselství národu“ vyhlásil: „Ani přímo, ani nepřímo nesleduji záměr dotknout se instituce otroctví... Nemám žádné zákonné právo to udělat, a ani to nemíním udělat“. Jindy zase řekl, že, když by mohl Unii zachránit osvobozením otroků, udělal by to, a kdyby ji (Unii) mohl zachránit bez toho, aby osvobodil jediného otroka, udělal by totéž.

Následně po Jižní Karolíně se **začaly oddělovat od Unie další jižní státy: Mississippi, Florida, Alabama, Georgia, Luisiana, 1. února Texas**, kdy **tyto státy 8. 2. 1861 založily nezávislou a samostatnou konfederaci – Confederate States of America – CSA**, jejímž prezidentem se stal Jefferson Davis. **Lincoln prohlásil, že „oddělení je nezákonné“, „Unie je nesmrtelná“ a tak začala válka mezi Severem a Jihem, ne pro osvobození otroků, ale pro zachování „Unie“ a to za každou cenu**. Ve válce proti 23 severním (průmyslovým) státům s 22 miliony obyvatel, stálo jen 11 slabších (zemědělských), otrokářských států s počtem obyvatel 3,4 milionů bělochů a 3,5 milionů černochů. Pokud jde o výnos o osvobození otroků, ten z **vnitropolitického hlediska neměl téměř žádný význam, zahraničně politicky však ano**, neboť zásah Anglie a Francie ve prospěch otrokářských států, byl tak téměř vyloučen, neboť v takové situaci vedla Unie válku za osvobození otroků. (Deschner, K.: *Utajované dějiny USA, Skurvená Amerika, Vydavatelstvo Eko-konzult 2016, s. 88-90.*)

Shrnutí

Dějiny Ameriky, zvláště Spojených států, jsou dějinami agrese a podmaňování. Ano, již „objevení“ „Ameriky Kryštofem Kolumbem v roce 1492 znamenalo pro domorodé obyvatelstvo naprostou katastrofu. Tisíce původních indiánských obyvatel byly zmasakrovány a další miliony zemřely nemocí či přepracováním. Jen ve **středním Mexiku, klesla v letech 1519-1605 indiánská populace z 25 mi-**

lionů na pouhý 1 milion (odhady indiánské populace před dobytím Ameriky se pohybují od 8,4 k 112 milionům lidí). **Stejně devastující byla i následná kolonizace...** Se stejnou brutalitou se zacházelo s indiánským obyvatelstvem i v rodících se Spojených státech amerických. I tady byli indiáni vyháněni ze své země a po tisících zabíjeni v expanzivních válkách...“ (Livingstoneová, G.: *Zadní dvorek Ameriky. USA a Latinská Amerika od Monroeovy doktríny po válku s terorem, GRIMMUS 2011, s. 18, 320.*)

3. Výše nastíněná politika expanze – agrese a podmaňování si dalších území a států – tedy politika jejich anexe fungovala naplno při samotném rozšiřování Unie, kdy v letech 1812-1814 došlo ke druhé válce za nezávislost. Tehdy když Británie bojovala s Napoleonem. Byla to **válka „za osvobození Kanady a vyhnání Angličanů, kdy však USA nedosáhly hlavního válečného cíle, připojení Kanady ke „státům“**. (Deschner, K.: *Utajované dějiny USA, s. 71-72.*)

Onou expanzí nejen na západ, dále rozšiřovaly své území. Podobně „jako původní indiánská populace byly vytlačovány i evropské koloniální mocnosti. V roce 1803 koupily Spojené státy od Francie za 15 milionů dolarů **Louisianu** (v tzv. Louisianské kupní smlouvě, která zahrnovala dalších **14 států a území**) a v roce 1819 získali od Španělska **Floridu**. V 1846 byli z **Oregonu** vytlačeni Britové a ve stejném roce **vyprovokovaly Spojené státy válku proti Mexiku**, v níž Mexiko definitivně **ztratilo polovinu svého území: Texas a oblast dnešního Nového Mexika a Kalifornie**. Během **40 let si USA** přisvojily víc než **6 milionů čtverečních kilometrů území a zvětšily tak svou rozlohu desetinásobně**.“ (Livingstoneová, G.: *Zadní dvorek Ameriky. USA a Latinská Amerika od Monroeovy doktríny po válku s terorem, GRIMMUS 2011, s. 22.*)

Nenasytý hlad USA, této rodící se supervelmoci a falešné „svatyně lidských práv a svobod“ po expanzi s cílem... „**po další půdě, nerostných surovinách a levné pracovní síle** byl od poloviny 19. století **hnacím motorem jejich agresivní politiky, poskytly záštitu, jež žádala intervenci ve Střední Americe a v Karibiku**. Po expanzi na západní pobřeží se vůdci USA obrátili na jih, kde zabrali polovinu mexického území. **Ve 30. letech** minulého století byla již **ekonomická hegemonie USA** ve Střední Americe **nezpochybnitelná**.“

To vše se nedělo nahodile. **Zásadní roli v realizaci politiky brutální expanze na Americkém severním i jižním kontinentě, při zadržování snah o expanzi na západní polokouli ze strany evropských**

koloniálních mocností (Velké Británie, Francie i Španělska ad.), sehrála **Monroeova doktrína** z roku 1823. Její název je odvozen od jména prezidenta USA Jamese Monroea, působícího ve své funkci v letech 1817-1825. Podle této doktríny, **jakékoliv vniknutí evropských mocností, vedených zájmem o nerostné bohatství, půdu a pracovní sílu na západní polokouli, budou Spojené státy považovat za ohrožení míru a své bezpečnosti**. (Tamtéž, s. 19-20.)

Nejrazantnějším stoupencem a realizátorem **Monroeovy doktríny** se stal prezident USA – Theodore Roosevelt (v politice zprvu policejní ředitel v New Yorku, za prezidenta McKinleyho tajemník ministra námořnictva a v letech 1901-1909 prezident), který ji otevřeně **využíval k ospravedlnění intervencí USA, proti jiným zemím na americkém kontinentě**. (Tamtéž s. 24.)

Během desítky let od jeho nástupu do Washingtonu USA vyhlásily válku Španělsku, vytlačily je ze západní polokoule a zabraly Portoriko, GUAM A Filipíny, dále pohrozily Německu a Velké Británii válkou, pokud nepřistoupí na vyřešení sporů podle amerických představ, poskytly záštitu povstání v Kolumbii, jež vedlo ke vzniku nového státu, Panamy, ve kterém USA hodlaly vybudovat průplav. V této fázi se vyhlásily za policistu (četníka) jen západní polokoule a přičky si právo intervenovat vždy a všude, kde to bude považováno za nutné – přičemž jen během sedmi let Rooseveltova prezidentování tohoto práva využily devětkrát.

Z amerických prezidentů se s Theodorem Rooseveltem nikdo nemůže měřit. Díky němu, prý dospěl americký „národ“ k **novému vnímání toho, co znamená být Američanem. Velikost národa, jak zdůrazňoval, spočívá na dvou imperativech, totiž na osudovém úkolu šířit civilizaci doma i za hranicemi (ovládání a porobení si jiných zemí – ZK) a současně na nutnosti disponovat pro tento úkol dostatečným vlivem, především vynikající armádou...** (Allison Graham, *OSUDOVÁ PAST, Spojené státy versus Čína a Thukýdidovo poučení z dějin, Prostor, Praha 2018, s. 175.*)

Monroeova doktrína, se nakonec stala trvalou koncepcí zahraniční politiky USA. Byla zejména po druhé světové válce aplikována fakticky na celý svět a **Spojené státy začaly hrát roli „světového četníka“**.

Vraťme se k agresivnímu expanzionismu Spojených států při jejich zrodu a rozmachu jako impéria. Podle slov Olivera Stonea a Petera Kuznicka si prý většina Američanů myslela, že Spojené státy naplnily svůj „evidentní osud“, když

se roztáhly přes celou Severní Ameriku, byl to již W. Seward, ministr zahraničních věcí vlády A. Lincolna, „kdo vyjádřil daleko grandióznější vizi amerického impéria. Ten si vytyčil za cíl získání Havaje, Kanady, Aljašky, Panenských ostrovů, Midwayských ostrovů, a částí Santa Dominga, Haiti a Kolumbie. Značná část jeho snu se mu opravdu splnila.“ (Stone, O., Kuznick, P.: *Utajené dějiny Spojených států, Temné stránky americké historie od anexe Havaje po tažení v Iráku*, Brno, PRESS 2015, s. 12)

Ano, šlo i o to, že **vůdčí politici zrozeňého „Nového světa“** - USA, nového **bezohledně expandujícího impéria**, si byli vědomi, že v „**roce 1878 evropská impéria a jejich kolonie** ovládaly 67 % pozemského povrchu Země. A v roce 1914 měly kontrolu nad ohromujícími 84 %.

Do 90. let 19. století si Evropané rozkrájeli 90 % Afriky, z toho **lví podíl připadl Belgii, Británii, Francii a Německu**. Nové impérium, Spojené státy měly strach, že nestihnou dohnat ztracený čas. Vládnoucí a vůdčí třída – velkoburžoazie a následně oligarchové, tvrdily, „že **USA musejí soupeřit se zahraničními mocnostmi** a ovládnout světový trh, aby rostoucí přebytky Ameriky pohltili cizinci. **Zisk jednoznačně ležel v cizině: v obchodu, levné práci a levných zdrojích**. A nejzajímavější byla Čína. Aby mohly nakrojit tento obrovský tržní dort, potřebovaly by Spojené státy moderní, parou poháněné námořnictvo a základny po celém světě, aby mohly soupeřit s britským impériem, s jeho obrovskou výhodou přístupu do přístavu Hongkong.“ (Tamtéž, s. 13-14.)

V roce 1898, v této atmosféře globální konkurence, **Spojené státy anektovaly Havaj** (tamtéž s. 14), kde již v roce 1887 si vynutily výlučné právo na námořní základnu Pearl Harbor, a dokonce v roce 1894 uznaly jako Havajskou republiku. (Deschner, K.: *Utajované dějiny USA, Skurvená Amerika, Vydavatelstvo Eko-konzult 2016, s. 115.*)

„Kuba ležící sto padesát kilometrů od břehů Floridy, se vzbouřila proti zkorumpované španělské nadvládě a **Španělé reagovali tím, že uvěznilo značnou část populace do koncentračních táborů**, kde na různé nemoci zemřelo na **devadesát pět tisíc lidí**. Jak se boj přitvrzoval, mocní bankéři a obchodníci jako **Morgan a Rockefellerovi**, kteří měli na ostrově investovány miliony, začali vyžadovat od **prezidenta nějakou akci** – aby ochránili své zájmy.“ (Stone, O., Kuznick, P.: *Utajené dějiny Spojených států, Temné stránky americké historie od anexe Havaje po tažení v Iráku*, Brno, PRESS 2015, s. 14.)

Tak došlo na Kubě k tříměsíční **španělsko-americké válce**, kterou nazval

ministr zahraničí USA John Hay „krásnou malou válkou“, kdy z téměř pěti a půl tisíce mrtvých Američanů padly méně než čtyři stovky v boji, ostatní vojáci podlehli chorobám. **Po tomto vítězství „tam nakráčeli američtí podnikatelé, kořistili majetek, kde mohli, a v podstatě proměnili Kubu v protektorát“**. Například korporace „United Fruit Company si zabrala dva miliony akrů půdy na výrobu cukru. **V roce 1901 vlastnily Bethlehem Steel a další americké podniky přes 80 % kubánského přírodního bohatství**.“

Po svém vítězství nad Španělskem na Kubě, došlo k tomu, že v květnu 1898 Američané rozprášili španělskou flotilu v Manilské zátocce, a získali od něho (Španělska), **anektovali** pro sebe gigantické, ale zanedbané území na Dálném východě – **Filipíny a rovněž Portoriko**. (Tamtéž, s. 15.)

Filipíny byly vnímány jako ideální zastávka k natankování lodí plujících do Číny. **Filipínci** poté (1899) co „**byli osvobozeni** od španělské nadvlády, **založili svou vlastní republiku** a podobně jako kubánští rebelové očekávali, že ji Spojené státy uznají“. Tedy rovněž svého „spojence“ přecenili. A tak začali vzdorovat...

Z obranné partyzánské války za udržení samostatnosti filipínské republiky, za právo na sebeurčení, „která trvala tři a půl roku, se domů nevrátily přes čtyři tisíce amerických vojáků. Zatím co **filipínských partyzánů padlo přes dvacet tisíc**, řada z nich na cholera.“ Američané se mohli utěšovat myšlenou, že mezi nerozvinuté chudáky, barbary ovládnutím jejich země „přinesli civilizaci“ – svět „lidských práv a svobod“. (Tamtéž s. 16.)

V roce 1900, byly americké vojenské jednotky rozptýleny po několika zemích světa – tentokrát v Číně, na Kubě, Filipínách a poté i v **Panamě** (která byla provincií Kolumbie), kde se nalézal významný strategický bod, při dalším uspokojování imperiálních ambicí Spojených států – **Panamský průplav, kde šlo o spojení Atlantického a Tichého oceánu**, který začali budovat v letech 1880 až 1889 Francouzi. Anexi Filipín považovaly Spojené státy jen za první krok k průniku na rozsáhlý čínský trh. Většina jejich „přístavů a základen byla na východním pobřeží, k „ochraně svých zájmů“ v Asii však **potřebovali snadný přístup do Pacifiku**. Transoceánský průplav by zároveň snížil náklady na obchodování s Latinskou Amerikou a též náklady na přepravu mezi východním a západním pobřežím Spojených států.

Nejen to, průplav by jim umožnil „strategicky kontrolovat americkou pevninu a vypořádat se s konkurenčními mocnostmi“. Proto se Spojené státy rozhodly postavit zde průplav, při dosažení stoletého pronájmu. Jejich bezostyšný návrh

„v srpnu 1903 kolumbijští senátoři jednomyslně zamítli“.

Tak otrlý imperialista, **americký prezident Theodore Roosevelt** (1901-1909), jak jinak než **jako bojovník za demokracii a nezadatelná a nezczitelná „lidská práva a svobody“** drze „Kolumbijce odsoudil ... a podnítil v Panamě separatistické hnutí, následně **vyslal k jeho podpoře vojsko a v listopadu 1903 uznaly Spojené státy samostatnost Panamy**. O patnáct dní později byla s novou panamskou vládou uzavřena smlouva, která dávala USA výhradní právo **natrvalo užívat šestnáctikilometrový pruh země napříč Panamou a vystavět tam průplav**.“ (Livingstoneová, G.: *Zadní dvorek Ameriky. USA a Latinská Amerika od Monroeovy doktríny po válku s terorem*, GRIMMUS 2011, s. 24-27.)

K tomu došlo mezi **lety 1901 až 1914. Do konce roku 1995 byly samotný průplav a šestimílový pás území na obou jeho březích výsostným územím Spojených států amerických**.

Shrnutí

Na počátku 20. století „byly USA průmyslovou velmocí. Více než polovina jejich obyvatel žila ve městech, národní důchod byl třikrát vyšší než národní důchod Anglie a USA produkovaly více železa, oceli a uhlí než kterýkoliv evropský stát.“ Bylo tedy třeba více nových surovin a odbytišť. „**Američtí podnikatelé a politici se začali zaměřovat na státy více na jih od USA**, i když územní expanze 19. století skončila a **rasistické nálady americké společnosti zabraňovaly** jejím prezidentům pokusit se **zahrnout zbytek Ameriky přímo do USA**. Američtí politici, intelektuálové i žurnalisté se shodli na tom, že **líní podřadní „latinští indiáni“ by vysáli sílu mladého dravého národa a zředili čistotu jeho anglosaské krve**.“

Spojené státy si zároveň uvědomovaly, že mohou „**dominovat ve své sféře vlivu ekonomickou vahou a příležitostnými vojenskými intervencemi**. **Mezi lety 1898 až 1934 intervenovaly USA**, ve Střední Americe a Karibiku **více než třicetkrát**.“ (Tamtéž s. 24.)

Tak **prosazovaly své bezohledně zjištěné, imperiální zájmy, jak vojenskou silou, válečnými prostředky, tak ekonomickou silou**. Exploatací zabraných cizích území, a tvrdého využití své ekonomické převahy, nejen na americkém kontinentě.

Nenasytý hlad Spojených států, této rodící se velmoci, **po další půdě, nerostných surovinách a levné pracovní síle, byl od poloviny 19. století hnacím motorem jejich agresivní politiky**. Ta vedla k jejich **vojenským intervencím nejen ve Střední Americe a v Karibiku**, kde mohly

dominovat ve své „sféře vlivu“. Zde Spojené státy mezi lety **1898 až 1934 intervenovaly, více než třicetkrát** atd.

4. Celkový pohled na dějiny vojenských intervencí USA v zahraničí, léta 1798 až 2022

Podle oficiálních údajů **Kongresové výzkumné služby** (Congressional Research Service – CRS), **instituce vlády Spojených států**, zveřejněné 8. března 2022 v dokumentu nazvaném „**Případy použití ozbrojených sil Spojených států v zahraničí, 1798-2022**“ se uvádí:

Americká armáda od roku 1798 podnikla 469 zahraničních intervencí.

– **218 amerických vojenských intervencí v letech 1798 až 1990**

– **251 amerických vojenských intervencí v letech 1991 až 2022**

– **100 amerických vojenských intervencí mezi lety 1991 a 2004, tento počet se**

mezi lety **1991 až 2018 zvýšil na 200** vojenských intervencí.

Mlčení i v našich médiích, kde se nejraději věnují válkám v Rusku od jeho zrodu, zatímco **mlčíme o invazích Švédů a Poláků**. Chceme-li si připomenout jen rozdělení toho nešťastného Polska mezi Prusy, Rakušany a Rusy.

Zpráva ukazuje, že od **konce první „studené války“** v roce 1991, pod unipolární **hegemonií Spojených států, výrazně vzrostly vojenské intervence Washingtonu** v zahraničí.

Projekt vojenské intervence Centra strategických studií na Tufts University **zdokumentoval ještě více intervencí:**

„**Spojené státy podnikly od roku 1776 více než 500 mezinárodních vojenských intervencí, téměř 60 % z nich v letech 1950 až 2017, přičemž více než třetina těchto misí se uskutečnila po roce 1999.**“

Projekt vojenské intervence dodává: **S koncem éry studené války** by se dalo očekávat, že Spojené státy omezí svou vojenskou angažovanost v zahraničí, za předpokladu, že **hrozby jsou méně pravděpodobné.**

Tyto vzorce však **ukazují opak – Spojené státy zvýšily svou vojenskou angažovanost v zahraničí. USA jsou metastází koloniální Anglie.** (novarepublika. online/2023/02/ripost-laique-usa-je-monstrum-ktere-chce-rozpoutat-valku-v-evrope)

Ano, takové jsou Spojené státy, ona rozhodující, dominantní a vládnoucí síla imperialistického světa a jeho vojenské, agresivní síly – paktu NATO. Ona velebená „svatyně“ údajně „civilizovaného“, „svobodného“ a „demokratického“ světa i „lidských práv“.

(Pokračování příště)

Doc. RSDr. Zdeněk Košťál, CSc.

JALTA 1945

Není vůbec od věci připomenout si také znění části závěru „krymské konference“, které spojenci – W. Churchill, F. D. Roosevelt a J. V. Stalin – podepsali ve dnech 4. až 11. února 1945.

„Naším neochvějným cílem je zničení ukrajinského nacismu a zajištění garancí, aby Ukrajina už nikdy více nebyla schopna porušit mír. Jsme rozhodnuti odzbrojit a rozpustit všeukrajinské ozbrojené síly, dostat pod kontrolu veškerý ukrajinský průmysl, jenž by mohl být zneužit pro vojenskou výrobu. Každý zločinec musí být spravedlivě a rychle potrestán.“

Z povrchu Země musí zmizet nacistické strany, nacistické zákony, organizace a instituce. Je třeba odstranit jakýkoliv nacistický vliv ze společenských institucí, z kulturního a ekonomického života ukrajinského lidu a současně přijmout taková opatření, jež zajistí mír a bezpečí v budoucnosti.

Jenom tehdy, když vykořeníme ukrajinský nacismus, bude naděje na důstojnou existenci ukrajinského národa a zároveň na jeho důstojné místo ve společenství národů.“

„Viděli jsme mladé muže, které postavili ke zdi a zastřelili, a pak ulici zavřeli a zase otevřeli, takže jste mohli projít...“

Nezpochybnujte cokoli hrozného, co o nacistech uslyšíte nebo si přečtete. Je to ještě o mnoho horší, než si vůbec dokážete představit.“

Audrey Hepburnová, slavná herečka

Piráti usoudili, že vše ve školství je špatně

Vysvětlení učitelky, které to ještě myslí: Piráti usoudili, že vše ve školství je špatně a my učitelé učíme prý jak za Marie Terezie. Která mimochodem svou povinnou školní docházkou nastartovala průmyslový rozvoj Čech, dnes bezpečně zlikvidovaný!

Tak předně: Ve školách se neučí téměř nic nazpaměť podle pokynů odborníků ve věku 20+, protože to je "týrán dětí", výsledky podle toho vypadají. Každý má názor nepodložený vědomostmi, čím blbější, tím lépe. Občas se zřejmě museli naučit vzoreček a dodnes z toho mají trauma.

PEL - MEL

lání, vzdělání naopak škodí. Jinak by lidem totiž mohlo dojít, že například celý Green Deal je z fyzikálního i ekonomického hlediska úplná pitomost.

Za třetí: Ve školách byla za Marie Terezie kázeň jako řemen. O tom dnes nelze vůbec hovořit, každý učitel stojí dnes a denně proti přesile sebevědomých neznámků, kteří na rozdíl od něj mohou cokoli. Ptám se tedy Pirátů: co je ve školách jak za Marie Terezie? Že by lavice?

U vchodu do Stellenbohmovy univerzity v Jihoafrické republice visí cedule, na které je tento text:

„Ke zničení jakéhokoli státu na světě není třeba atomových bomb ani raket dlouhého doletu. Stačí snížit kvalitu vzdělávání a nechat studenty podvádět při zkouškách. Pacienti umírají rukama takových lékařů. Budovy se hrouť rukama takových inženýrů a architektů. Peníze se ztrácejí vinou takových ekonomů. Spravedlnost mizí v rukou takových právníků a soudců. Úpadek vzdělání je úpadkem národa!“

To platí při této vládě v České republice na tisíc procent!

(Poslali jste nám)

„Mám zlomené srdce. Cítím se zoufale. Nedočkám se smířit s představou, že dvěma milionům lidí bezprostředně hrozí smrt hladem, z toho mnoha dětem, a ne proto, že v severním přístavu Ševa neleží tuny potravin. Nemůže být distribuováno. Loni na jaře byli pracovníci Červeného kříže a UNICEF vykázáni ze severních provincií kvůli dvěma souběžným občanským válkám...“

Vydala jsem se do povstalecké oblasti a viděla matky a jejich děti, které šly pěšky deset dní, dokonce tři týdny, hledající jídlo, aby nakonec skončili v provizorních táborech postavených na vyprahlé zemi, kde mohli zemřít. Hrozné. Ta představa je pro mě příliš.

Pojem „třetí svět“ nemám moc ráda, protože všichni jsme jeden svět. Chci, aby lidé věděli, že většina lidstva trpí.“

Audrey Hepburnová
slavná herečka, představitelka UNICEF

Přinášíme plný text Mírové deklarace, jak jej přednesl starosta Hirošimy Kazumi Matsui 6. srpna (2024) na shromáždění konaném u příležitosti připomenutí 79. výročí od svržení první atomové bomby.

Co myslíte, občané světa? Jsou silnější jaderné síly nutně pro národní bezpečnost? A co závody ve zbrojení, soupeření o udržení nadřazenosti nad ostatními národy? Vleklá ruská invaze na Ukrajinu a zhoršující se situace mezi Izraelem a Palestinou, ničící normální život, si žádají životy bezpočtu nevinných lidí. Zdá se mi, že tyto globální tragédie prohlubují nedůvěru a strach mezi národy, posilují veřejnou domněnku, že při řešení mezinárodních problémů se musíme spoléhat na vojenskou sílu, kterou bychom měli odmítat. Za takových okolností, jak pak mohou národy nabídnout bezpečí svým lidem? Není to nemožné!

Skrze sloupy pod Muzeem památníku míru můžeme vidět památník obětem atomových bomb. Každý, kdo se modlí u památníku, se skrz něj může podívat přímo do kupole atomové bomby. Park památníku míru, s těmito stavbami na jeho severojižní ose, byl postaven v souladu se zákonem o výstavbě města památníku míru v Hirošimě, přijatým před 75 lety. Postaven byl lidmi v Hirošimě a mnoha dalšími hledači míru. Stal se místem k uctění obětí a k přemýšlení, mluvení a pronášení vzájemných slibů o míru.

Kdyby Japonsko po válce opustilo naši mírovou ústavu a zaměřilo se na obnovu naší armády, město míru Hirošima by dnes neexistovalo. Když tu tak stojíme, všichni cítíme odhodlání našich předchůdců, věřících ve spravedlnost a víru mírumilovných lidí po celém světě, zlikvidovat metlu války.

Vyjadřujíc toto odhodlání, jeden hibakuša (čestný titul obětem jaderného bombardování - pozn. překl.) neustále sděloval ducha Hirošimy. „Nyní je čas obrátit vývoj dějin, překonat nenávist minulosti, sjednotit se nad rozdíly ras a národů a změnit nedůvěru v důvěru, nenávist ve smíření a konflikt v harmonii.“

Tento povznášející názor napsal muž, který jako čtrnáctiletý chlapec viděl scény z živoucího pekla – dítě s kůží sloupanou až do rudého masa vedle matky spálené od hlavy k patě a mrtvolu s vnitřnostmi rozházenými po zemi.

V roce 1989 mohutné lidové hnutí za demokracii strhlo Berlínskou zeď, převládající symbol studené války. Prezident Gorbačov vyjádřil kolektivní

potřebu míru lidstva a své odhodlání zastavit závody ve zbrojení, skoncovat s jaderným terorem, vymýt jaderné zbraně a neúnavně usilovat o politická řešení oblastních konfliktů.

On a americký prezident Reagan spolupracovali prostřednictvím dialogu na ukončení studené války, což vedlo k tomu, že Spojené státy a Sovětský svaz uzavřely Smlouvu o omezení strategických zbraní. Ukázali, že tvůrci politik mohou překonat i kritické situace prostřednictvím rezolutního odhodlání k dialogu.

Hirošimská mírová deklarace

k 79. výročí svržení první atomové bomby

Nepoddávejme se pesimismu ohledně chaotické světové situace. Místo toho budme stejně odhodlaní jako naši předci a společně jako jeden muž, s nadějí v srdci, jednejme. Naše jednotu pohne lidry, kteří se nyní spoléhají na jaderné odstrašení, aby změnili svou politiku. Mohli bychom to dokázat.

Občanská společnost, aby uhasila požár pochybnosti, které vytvářejí konflikty, musí podporovat kruh důvěry prostřednictvím výměny a dialogu s ohledem na ostatní. Musíme šířit za hranice států pocit bezpečí, který cítíme v našem každodenním životě. Zásadním krokem je zde sdílet zkušenosti a hodnoty druhých a cítit se do nich prostřednictvím hudby, umění, sportu a další vzájemné činnosti. Prostřednictvím takové výměny vytvoříme svět, ve kterém všichni sdílíme kulturu míru.

Zejména vyzýváme naši mládež, která povede budoucí generace, aby navštívila Hirošimu a vzala si k srdci to, co zde prožívají, vytvořila kruh přátelství s lidmi všech věkových kategorií. Doufám, že se zamyslí nad tím, co mohou nyní udělat, a že budou jednat, aby rozšířili svůj kruh naděje. Město Hirošima ve spolupráci se Starosty pro mír, které má nyní více než 8400 členských měst ve 166 zemích a oblastech (včetně ČR), bude aktivně podporovat komunitní snahy o zvýšení povědomí o míru.

Zejména vyzýváme naši mládež, která povede budoucí generace, aby navštívila Hirošimu a vzala si k srdci to, co zde prožívají, vytvořila kruh přátelství s lidmi všech věkových kategorií. Doufám, že se zamyslí nad tím, co mohou nyní udělat, a že budou jednat, aby rozšířili svůj kruh naděje. Město Hirošima ve spolupráci se Starosty pro mír, které má nyní více než 8400 členských měst ve 166 zemích a oblastech (včetně ČR), bude aktivně podporovat komunitní snahy o zvýšení povědomí o míru.

Minulý rok navštívilo muzeum Památníku míru v Hirošimě přibližně dva miliony lidí z celého světa. Toto rekordní číslo je důkazem nebývalého zájmu o město bombardované atomovými bombami a vzestupu mírového vědomí.

Doufám, že všichni světoví vůdci navštíví Hirošimu, zakusí vůli občanské společnosti, získají hlubší pochopení proti atomovému bombardování a ve svých srdcích budou držet prosbu hibakuši: „Nikdo by nikdy neměl trpět tak jako my!“

Potom, až tu budou, doufám, že s železným odhodláním vydají přesvědčivou výzvu ke zrušení jaderných zbraní.

Dvakrát po sobě se konferenci Smlouvy o nešíření jaderných zbraní (NPT) nepodařilo přijmout konečný dokument. Tato selhání odhalila tvrdou realitu, konkrétně obrovské rozdíly mezi zeměmi, pokud jde o jaderné zbraně. Doufám, že japonská vláda, která opakovaně deklarovala, že NPT je základním kamenem mezinárodního režimu jaderného odzbrojení a nešíření jaderných zbraní, uplatní silné vedení a vyzve všechny země, aby přehodnotily své postoje a zapojily se do konstruktivního dialogu směřujícího k vzájemné důvěře.

Dále žádám, aby se Japonsko v rámci praktického úsilí o svět bez jaderných zbraní zúčastnilo jako pozorovatel třetího zasedání států, které jsou stranami Smlouvy o zákazu jaderných zbraní, jež se bude konat v březnu příštího roku. Následně a co nejdříve se Japonsko musí stát stranou smlouvy. Kromě toho požaduji, aby japonská vláda posílila opatření na podporu hibakuši, včetně těch, kteří žijí mimo Japonsko. Nyní, když jejich průměrný věk překročil 85 let, musí se vláda smířit s tím, že stále trpí mnoha nepříznivými duševními i fyzickými účinky záření.

Dnes, na tomto památníku míru, který připomíná 79 let od bombového útoku, vyjadřujeme nejhlubší soustrast duším obětí atomové bomby. Společně s Nagasaki a podobně smýšlejícími lidmi po celém světě, vzpomínaje opět na boj hibakuši, se zavazujeme, že vynaložíme

veškeré úsilí na zrušení jaderných zbraní a osvětlíme cestu k trvalému světovému míru.

Občané světa, pojďme všichni, s nadějí v srdci, kráčet s Hirošimou vstříc zítřejšímu míru.

Vybral a přeložil **Vladimír Sedláček**

(Z portálu <https://portside.org> přeložil 16. srpna 2024; v plném znění <https://portside.org/2024-08-15/full-text-hiroshima-peace-declaration-79th-anniversary-atomic-bombing>; vyšlo v Portside 15. srpna 2024)

Méně znamená více nebo naopak?!

(Diskutujeme nad návrhy změn Stanov KSČM)

Většina politických stran a hnutí, a komunistická strana není v tomto výjimkou, má konstituovány dva základní dokumenty.

Jedním je **Program**, a ten, jak dobře víme se může měnit jak v čase, tak i obsahově, a to podle pevnosti a pravdivosti té které politické síly a momentální přípustné míře oportunismu k získávání politických hlasů a tím i politického vlivu a moci ovládat ostatní.

Program může být dlouhodobý, střednědobý i krátkodobý, obecný i konkrétní, celospolečenský i cílený na určitou skupinu či třídu. V kapitalistickém rádobí „demokratickém“ světě jsou až na výjimky Programy stran orientovány propagandisticky lživě, populisticky a mediálně lehce uchopitelně zaměřené na „koupení“ si voličských hlasů. Lživost většiny programů dosahuje stádia schizofrenie, kdy voliči dávají svůj hlas stranám, kterým jsou ukradeni a které jim v následujícím období budou více škodit než pomáhat. Od politického puče u nás došlo k mohutnému vymývání mozků našich mladších generací a miliardový Dullesův a následně Sorosův plán v cestě na východ napravily Hitlerův nezdar a dosáhly u nás mimořádných výsledků. Historicko-politická paměť je vymazána, vzdělanost se rozpouští v pozlátkách, co bylo dříve není pravda a platí jen to co si já myslím...

Tím druhým základním dokumentem politických stran jsou **Stanovy**, tedy dokument, který organizačně i ekonomicky tvoří výstavbu té které strany či hnutí... a občany v podstatě nezajímá. Nemá přímý vliv na jejich osobní následné sociální prostředí a životní úroveň ani společenské rozhodování.

Občan obecně očekává, co mu případná vláda té či oné strany změni k lepšímu v životě jeho rodiny i jeho samotného, a i když o Program občas zavádí na plakátech a ve sdělovadlech, tak o Stanovách neví zhruba nic. Existují potentáti, ministři, hejtmani..., kteří Stanovy svých stran, které je ke korýtku usadily nikdy nečetli a ani neznají i když členství ve všech stranách je souhlasem s Programem i Stanovami strany determinován.

Takže zatímco Program strany členy a sympatizanty přitahuje a sjednocuje ideově, tak Stanovy stranu upevňují organizačně a zpravidla i ekonomicky.

Všechny strany a hnutí svůj Program a Stanovy čas od času upravují, mění, doplňují, upřesňují... podle toho jak to život strany a politická situace dovoluje či přikazuje. Program musí překřičet Programy jiných stran a je trochu lidem znám jen z předvolebních řečeb a z hesel na plakátech... a tady jen malá vsuvka – a to je to zajímavé, že mi to vždy připomíná nástupy fotbalistů na hřiště, když se všichni modlí a křičí ve jménu stejného boha a prosí ho, aby právě jim dal to omámení z vítězství – a v politice je to to samé. Nikdo nenapíše do Programu, že chce, aby se lidé měli hůř! Všichni v těch besedách mluví o tom, co všechno chtějí pro lidi udělat. Dokonce ve slibu poslanců, senátorů, ministrů a dalších mamlasů jsou slova: „**Slibuji věrnost České republice. Slibuji, že budu zachovávat její Ústavu a zákony. Slibuji na svou čest, že svůj mandát budu vykonávat v zájmu všeho lidu a podle svého nejlepšího vědomí a svědomí.**“ A přitom dopředu vědí že žádné vědomí a svědomí nemají, že nejen že nic z toho, co naslibují nesplní, ale klidně i křivě přísahají. Beztrestně!

Přes výdobytky počátku třetího milénia zůstává člověk hříšníkem jako za dob Honu na čarodějnice, ale protože by mučení žhavým železem, natahování v kole či zkouška potopením (utopením) ve vodě by mohla vyvolat nevoli ochránců zvířat

a lidských práv navrhuji opakovaně moderní, odborný až vědecký přístup – každý kdo rozhoduje o lidech ve společnosti navrhováním a přijímáním zákonů by měl před nástupem do funkce projít IQ testem a psychologickými testy způsobilosti.

Nedovedu si představit reakci mé učitelky češtiny v sedmé třídě, když bych ji odevzdal chybný diktát a sdělil jí, že dopředu vím, že je to špatně, že jsou tam chyby a budu to muset opravit, a tak aby to klidně přijala... jako to dělají naši poslanci při přijímání dopředu zřejmě špatných zákonů!

Ale zpět k meritě...

Vím, že i Stanovy komunistické strany se musí čas od času „vylepšit“ i když připomínám, že první zásady Stanov navržené Leninem mají platnost v komunistickém hnutí dodnes a všechny mnohastránkové, mnohačláňkové úpravy byly doplňovány spíše jako prevence při selhání samotných členů strany než nutností změn ve vývoji politické práce.

Základní povinnosti člena komunistické strany definované Leninem – být aktivní v práci základní organizace, prosazovat a řídit se ve své práci učením marxismu-leninismu a podporovat stranu ekonomicky – platí, i když se to někomu nemusí líbit, dodnes.

K zásadním změnám ve Stanovách komunistické strany po listopadovém puči 89, došlo nejen kvůli kapitalistickým zákonům u nás a v Evropě vládnoucím, ale i z prosté potřeby reagovat na vývoj ve straně samotné.

Proto i v současnosti vedení strany před celostraníckou konferencí předložilo návrhy nových úprav Stanov pro nadcházející období. Některé navrhované změny jsou spíše etymologického či kosmetického charakteru, některé závažnější. Jedna navrhovaná změna – snížení počtu členů ústředního výboru – si zaslouží naší větší pozornost.

Dovolím si v té souvislosti připomenout Leninovu politickou závěť.

Dne 16. prosince 1922 měl Vladimír Iljič silný záchvat a jeho zdravotní stav se prudce zhoršil. Ochrnula mu pravá ruka i noha. V tu chvíli si uvědomil, že v nejbližší době nebude třeba už vůbec ničeho schopný. A tak vážně nemocen, téměř nepohyblivý diktoval po chvilkách v období od Vánoc 1922 do počátku března 1923, tedy pár měsíců před svou smrtí, na rozdíl od svých předcházejících mnoha stránkových prací, jen několik krátkých zamyšlení.

Jak je sám nazval „Deník“, ve kterém vyslovil myšlenky, které pokládal za dobré na sklonku života ještě vyslovit a které považoval za důležité na cestě budování socialismu a upevnění strany v danou chvíli.

Podle svého zaměření dostali i svůj politicko-literární název který se v klasické Leninově literatuře takto i interpretuje – „Listy z deníku“, „O družstevnictví“, „O naší revoluci“, „Jak reorganizovat dělnicko-rolnickou inspekci“, „Raději méně, ale lépe!“, „K otázce národnosti“. Nejznámější v obecné i stranické veřejnosti a také nejčastěji připomínán zůstává „Dopis sjezdu“.

Jeho význam, přestože z uvedených zamyšlení byl právě tento delší doba nezveřejněn, ale byl znám špičkám strany, se v nadcházejícím období téměř deseti let často ve vedení strany probíral především kvůli Leninem nastíněné kritice chování Stalina.

Tento krátký dokument má ale i další mimořádný význam a sice Lenin v něm vyzvedává úlohu ústředního výboru a upo-

zorňuje na nutnost zvýšit počet volených členů ústředního výboru a vzdělanostní zkvalitnění aparátu strany.

Doslovně píše: „**Pokud jde o zvýšení počtu členů ÚV, myslím, že je to nutné, aby se zvýšila autorita ÚV, aby se podstatně zkvalitnil náš aparát a také aby se předešlo příliš velkému vlivu, který by mohly mít konflikty skupinek v ÚV na celý osud strany.**“ (...) „**Mám na mysli stabilitu jako záruku proti rozkolu pro nejbližší dobu...**“

Zajímavé je i následné pokračování Leninových myšlenek, kdy vyzdvihuje nutnost podpory mladých členů ústředního výboru, a především jejich politické vzdělávání a zdůraznil, že: „**...čím více členů bude ústřední výbor mít, tím více lidí se naučí v ÚV pracovat a tím menší bude nebezpečí rozkolu, který by mohla vyvolat nějaké neuváženost.**“

Lenin ve své závěti také připomíná nutnost toho, aby mladí dělníci a rolníci se jednání ÚV pravidelně účastnili a tím se politicky zdokonalovali.

Po několika dnech (29. prosince) Lenin mimo jiné doplňuje: „**Bude-li počet členů ÚV náležitě zvýšen a budou-li tito členové rok od roku procházet školou řízení státu za pomoci vysoce kvalifikovaných odborníků a členů dělnicko-rolnické inspekce, kteří mají velkou autoritu ve všech odvětvích, pak myslím, že tento úkol, který se nám tak dlouho nedařil, vyřešíme úspěšně.**“

* * *

Vraťme se k navrhovanému dokumentu našeho Výkonného výboru ÚV KSČM, tedy k úpravě Stanov, kde je několik nedotažených návrhů, ale k těm se vyjádříme příště.

Dnes se společně zamysleme nad **návrhem na snížení členů** rozhodujícího voleného orgánu – tedy ústředního výboru?!

Vím, že jsme od výše vzpomínaných rad Vladimíra Iljiče o sto let ve stranické práci dále. Máme dnes neuvěřitelné komunikační možnosti, které kdyby měl Lenin tak snad k Sovětskému svazu připojil i Nový Zéland, zatímco dnes mladí lidé bez elektřiny ani pomalu neví, kde se Nový Zéland nachází.

Ale zkusme být racionální a zamysleme se nad touto výkonným výborem navrhovanou variantou. (*Upozorňuji, že se podobné návrhy na změny v počtu volených členů ÚV objevovaly od převratu několikrát. Za vlády Svobody, Grebeníčka i Filipa.*)

Připomínám, že základním principem výstavby KSČM je demokratický centralismus (všechny vedoucí orgány a vedoucí funkcionáři strany jsou voleni zespodu nahoru; volení funkcionáři a orgány strany skládají účty ze své činnosti orgánům které je zvolily a také vyšším orgánům; menšina se disciplinovaně podřizuje většině; rozhodnutí a usnesení vyšších orgánů jsou závazná pro orgány nižší), tedy pravidla přijatá jako vrchol vnitrostranické demokracie. Zabraňující (za určitých dodržovaných podmínek) v maximální míře politickým chybám, voluntarismu, zápecnictví, pasivitě...

A zabránit chybným rozhodnutím, usnesením, orientaci strany může právě kolektivní rozum nejvyššího orgánu mezi sjezdy, tedy ústředního výboru. Staré české přísloví říká: „Víc hlav, více ví!“ A při dodržení jedné z rozhodujících forem práce stranické kritiky a sebekritiky se dá předpokládat, že silnější ústřední výbor natropí méně chyb?!

Dnes máme 86 okresních výborů a přijaté pravidlo, že každý okres má v ústředním výboru svého zástupce. Jeho aktivita, načež revoluční, ale moc vidět není?!

Výkonný výbor ÚV KSČM návrhem na snížení počtu členů ústředního výboru, ale právě sleduje, pružnost v komunikaci, zvýšení jeho aktivity a navrácení celospolečenské autority!

Je celkem pochopitelné, že pokud budu jako předseda ÚV mít méně členů, tak se s nimi lépe – skoro až přímo osobně – dohodnu!

Ale kde je v tu chvíli členská základna se svými názory? Kde jsou odborné komise, náměty okresních a krajských výborů?

Dnes je důležitým ne-li základním předpokladem řízení nikoliv osobní mimořádnost, ale schopnost právě propojit všechny moudrosti zespoda nahoru a obráceně. Předkládaný návrh jako by restituoval dlouholetou neschopnost ústředního výboru plnit svou základní povinnost, tedy být politickým organizátorem revolučních aktivit strany, moudrým mozkovým vůdcem... My si přeci do ústředního výboru nevolíme své zástupce proto, že nestačili utéct a funkci museli přijmout (!), ani proto abychom tam jen „někoho“ měli...

(*Znovu připomínám Vladimíra Iljiče, který měl v rozhodujících chvílích kolem sebe samé aktivní a chytré lidi, ale ne vždy všichni s jeho názory souhlasili! Aby je prosadil musel je argumentačně přesvědčit anebo oni jeho.*)

A tak si k předkládanému návrhu položíme pár logických otázek:

Zajímá vůbec členskou základnu, kolik má členů jejich ústřední výbor?

Jakou roli dnes ústřední výbor jako celek hraje?

Je skutečně tak pasivní, jak se o něm říká?

Je jednání ÚV dostatečně důstojné a kvalitně připravované, aby mohlo být například přenášeno v přímém televizním přenosu mezi občanskou veřejností?

Mají členové ÚV strach říci svůj, třeba i kritický názor?

Existuje dostatečná dělba práce v okresních organizacích?

Dostávají s dostatečným předstihem členové ÚV podkladové materiály na jednání ÚV?

Mají šanci se před jednáním ÚV radit nad projednávanými dokumenty se svou členskou základnou v okrese?

Proč a které okresní stranické organizace své zástupce v ÚV vlastně nechtějí?

Jak se členové ÚV mezi zasedáními v okresních organizacích připravují a projevují?

Proč by nemohl existovat tzv. „klouzavý“ mandát?

... a tak bychom mohli pokračovat.

Ve zdůvodnění k předkládanému dokumentu úprav počtu členů ÚV výkonný výbor konstatuje trvalé snižování členské základny a nezáměr mladých o členství v komunistické straně?

Pomineme-li, že KSČM je stále nejpočetnější stranou v zemi, zůstává nejméně čtvrtina (4500) členů stále v aktivním věku, a to i ve vztahu k projednávaným vládním normám odchodu do starobního důchodu?! Máme stále nejrozšířenější organizační strukturu po celé vlasti a své členy a sympatizanty ve všech pokrokových a vlasteneckých organizacích. (*Leckteré z nich svou aktivitou překonávají aktivitu strany.*)

Z předložených podkladů je zřejmé, že květnová (2025) celostranická konference bude spíše hlasovací mašina nad úpravami Stanov k přípravě předvolebního sjezdu než obrat ke vzdmutí se strany k revolučnímu zápasu.

Ale právě proto by měly být podklady (především navrhované změny Stanov) dopředu kvalitně připraveny a projednány ve všech stranických organizacích.

Otázka četnosti ústředního výboru je v tuto chvíli dosti důležitá, obzvláště podíváme-li se do Stanov na to, co všechno má ústřední výbor dělat a zajišťovat. Nějak jsme si zvykli, že podklady připravuje z podnětu VV (dosti z finančních důvodů vychrtlý) aparát ÚV. I když logika věci říká, že by se na přípravě podkladů k jednání ÚV měli podílet nemalou měrou právě členové tohoto orgánu. A ne „veni vidi vici“ přijet, posvačit, odhlasovat, odjet a další tři čtyři měsíce se moc nezajímat!

Z jedné strany nutíme funkcionáře (než se zhroutí), aby měli několik funkcí najednou, a to i při civilním zaměstnání a rodinných povinnostech a z druhé strany nejsme schopni práci rozdělit a zařadit každého člena ÚV do odborných skupin jako významného poradního orgánu ÚV.

I když se současní členové výkonného výboru snaží, tak stále chybí průběžná komunikace se členy a mezi členy ústředního výboru.

A při tom právě generační propad, zatlačení do mediálního pozadí, malá akceschopnost základních organizací, nedosta- tečné ekonomické zabezpečení, permanentně uměle udržo- vaný antikomunismus, absence vlastního ideového vzdělá- vání i vlašný až sociálně demokratický Program a mnohé další aspekty naší „nepráce“ jsou dokladem nutnosti vytvořit a za- bezpečit mimořádně silnou funkčnost ústředního výboru jako řídicího orgánu!

Nikoliv výkonný výbor, ten je „jen“ nástrojem k realizaci a zabezpečení politického programu a práce ústředního výboru a řízení aparátu, ale ústřední výbor je nositelem strategie a taktiky v politickém boji na české scéně.

Ústřednímu výboru občas chybí tři „P“ - přesná, pravdivá a přitažlivá rozhodnutí ve vztahu k občanské veřejnosti. A při- tom národní fronta v podobě „Stačilo!“ ukázala, že lidi chtějí změnu a podpoří rozumné návrhy.

Takže selský rozum říká – ne méně členů ÚV ale více aktiv- ních členů ÚV; ne častým absencím členů ÚV na již tak řídkých jednáních, ale „klouzavý mandát“ politicky připravených ná- hradníků schválený okresním výborem; ne účast jen jednoho člena ÚV za okres na jednání, ale klidně dva tři, kteří mají, co jednání říci, anebo se na zasedáních čemusi přiučit.

Zkusme si představit zkvalitnění práce ústředního výboru, kdy jeho člen bude součástí poníženého sta- vu? Osobně se domnívám, že ani co se týká kolektivního rozumu, kritiky a sebekritiky a řízení stranické prá- ce v okresech a základních organizací ke zlepšení práce nedojde. Možná to bude vyhovovat lépe výkonnému vý- boru.

Členové ústředního výboru rostou na úkolech, ale na stromě nerostou. Musíme být schopni členy ÚV vyhle- dávat a odborně i charakterově je při- pravovat.

Má-li se komunistické hnutí u nás zmátořit, tak je třeba mnohem aktiv- nější činnost jejího nejvyššího orgá- nu. Reagovat na všechno rozhodující co se ve společnosti děje. Nebát se střetů nejen s politickými protivníky, ale ani s kritikou od lidí zdola. Nepo- mohou jen ideály a líbivé sny, ale jas- ná, logická a srozumitelná řešení.

Ústřední výbor v současné velice agresivní, nepřátelské, uspěchané době musí plnit dvojjediný úkol. Být brainstormingem i výběrovým filtrem zároveň! A v leninském duchu „Radě- ji méně, ale lépe!“ předstupovat před veřejnost s jasně formulovaným po- litickým programem. A to je zásadní úkol právě ústředního výboru komu- nistické strany.

* * *

V příštím Dialogu si rozebereme již jen krátce další navrho- vané změny Stanov KSČM. Připojte se k diskusi tak, abychom společně napomohli vedení strany k racionálnímu jednání ce- lostranické konference a zbylo více času na důležitější věci ob- sahového a ideového charakteru.

Vláda tvrdí, že jsem ve válce. Dokažme svou práci spolu s normálními lidmi, že se mýlí!

(MiHav)

* * *

Ahoj, přečetl jsem úporně, poctivě a svědomitě. Souhlasím v mnohém i když se domnívám, že Lenin navrhoval zvětšování ÚV ve chvíli, kdy bylo třeba učit nejen mladé, bojovat za věc revoluce, učit se co je výstavba strany a vychovávat nové kád- ry pro funkce v nové společnosti, státu, organizacích různého typu a tam přenášet nejen informace, ale i poznání a zkuše- nosti (viz. dělnicko-rolnická inspekce). Ted' je to u nás trochu ji- nak. Mladých a odhodlaných je stále méně a okresy často "volí do ÚV" ty, kteří jsou ochotní jednou za čtvrt roku do té Prahy přijet a „odsedět“ si to. Plně podporuji návrh týkající se „klou- zavého“ mandátu a zapojení všech členů do různých skupin odborného zázemí (včetně povinného vzdělávání především v oblasti výstavby strany a M-L učení)!

To, co jsme mnohokrát kritizovali, a sice přípravu zasedání ÚV a podkladových materiálů dělají „úředníci“ a vedení stra- ny, ale členů ÚV se to netýká?

Jirka H.

! Čeští zemědělci mají nejnižší základní platbu na hektar v EU a osmé nejnižší přímé platby. Může za to zvýhodnění starých zemí i rozdělování peněz ve prospěch menších farem.

! Průmysl a stavebnictví v ČR prodělaly v červnu čtvrtý měsíc za sebou meziroční pokles. V obou sektorech se meziroční tempo poklesu rovněž zrychlilo, v případě průmyslu na 3,4 % z květnových 3,2 %, ve stavebnictví na 10,2 %.

! V ČR je v průměru třeba 13,3 hrubých ročních mezd na pořízení vlastního nového bytu. Je to nejvíce z celé Evropy.

! Češi platí za energie západní ceny. Jako jediní z východní části EU.

! Naši občané mají práci, a přesto nevyjdou. Střední třída dostává co proto.

ZADAVATEL / ZPRACOVATEL: KSČM

STAČILO! Kateřina Konečná

Ve dnech, kdy se situace válečné hrozby nebezpečně opakuje jako přes kopírák, kdy posloucháme hloupé bludy o americké armádě jako o naší osvoboditelce od fašismu a údajné totality a kdy německý a americký vliv v Evropě opět sílí... nemůžeme mlčet.

Musíme najít odvahu přihlásit se ke své historii, své kultuře, našim slovanským kořenům. Sounáležitost nám připomíná i naše slovanská hymna „Hej, Slované!“, která je věnovaná všem Slovanům.

Řekněme si něco málo o jejím vzniku a historii.

První její verze vznikla v roce 1834. Melodie byla odvozena od Mazurku (*polský tanec*) *Dabrowskiego*, který byl až do roku 1926 polskou hymnou.

Píseň „Hej Slované!“ sloužila jako hymna všeslovanského hnutí, i jako státní hymna Slovenského státu a později i Jugoslávie.

Napsal ji slovenský kněz, básník a historik Samuel Tomášik během své návštěvy Prahy v roce 1834, kdy byl velmi pobouřen tím, že němčina je v ulicích Prahy slyšet mnohem více než čeština. Tento vlastenec si zapsal tehdy do deníku:

„... Pokud se matička Praha, perla západního slovanského světa, začíná ztrácet v německém moři, co asi čeká Slovensko, mou drahou vlast, pro kterou je Praha zdrojem duchovní kultury? Zatížen touto myšlenkou, vzpomněl jsem si na starou polskou píseň. Tato známá melodie vyvolala v mém srdci vzdorné „*Hej, Slováci, ešte naša slovenská reč žije...*“ Běžel jsem do svého pokoje, zapálil svíci a tužkou napsal do svého deníku tři verše.

O Slovanské hymně

Píseň byla hotova v okamžiku. A je až neuvěřitelně dodnes aktuální! Posuďte sami.

Hej, Slované, ještě naše slovanská řeč žije,
pokud naše věrné srdce pro náš národ bije.
Žije, žije duch slovanský,
bude žít na věky.
Hrom a peklo, marné vaše,
proti nám jsou vzteky.

Jazyka dar svěřil nám Bůh,
Bůh náš hromovládny.
Nesmí nám ho tedy vyrvat
na tom světě žádný.
I nechať je tolik lidí,
kolik čertů v světě.
Bůh je s námi, kdo proti nám,
toho Perun smete.

I nechať se též nad námi,
hrozná bouře vznese.
Skála puká, dub se láme.
Země ať se třese!
My stojíme stále pevně,
jako stěny hradné.
Černá zem pohltí toho,
kdo odstoupí zrádně.

Slovanská hymna prožila různé osudy

Například za první světové války mnoho vojáků Rakouska-Uherska přebíhalo na ruskou stranu „jen“ proto, že odmítali bojovat proti bratrům Slovanům...

Nejsme ani xenofobní nacionalisté, ani šovinisté. Ale historie nás v minulosti už nejednou přesvědčila, jak moc leží Slované buržoazii v žaludku. A že je stále více zřejmé, že jde o to, jak slovanský Ruský národ pokořit a zlikvidovat na způsob amerických Indiánů či ala Hitlera a jeho území a nerostné zdroje ovládnout.

V současné vyhocené světové situaci jde opět o osud Slovanů. A opět za použití Evropy, tentokrát ovšem nejen islamizované ale znovu i zfašizované...

Znovu jde doslova o osud světa, proto spolu s klasikem říkáme: „*Zahynou-li Slované, svět zahyne s nimi!*“

Je úplně jedno, komu je následující citát autorsky připisován, ale základní myšlenka je navýsost pravdivá: „*Mohutnost Ruska může být podkopána jenom jeho oddělením od Ukrajiny. Je třeba Ukrajinu nejenom oddělit, ale především postavit proti Rusku, národ rozdělit na dvě části a pak se jenom dívat, jak bude bratr vraždit bratra. Proto musíme najít a vychovat zrádce z prostředí ukrajinské nacionalistické elity a s jejich pomocí změnit uvažování jedné části velkého národa až do toho stadia, kdy bude nenávidět vše ruské. Vše ostatní je jenom otázkou času.*“ (MiHav)

„Je jasné, že dokud existuje kapitalistické obklíčení, tak budou existovat u nás záškodníci, špioni, diverzanti, agenti a vrazi, vysílání do našeho týlu cizími státy.“

(...) Je nepřipustné, aby se podceňovala síla a důležitost mechanismů buržoazních států a jejich výzvědných orgánů obklíčujících nás, které se snaží využít slabých stránek lidí, jejich ješitnosti, jejich bezcharakternosti, aby je zapletli do své špionážní sítě! (*Stalin, 3. března 1937*)

Jenom Chruščov to nepochopil. Jakoby v roce 1956 zapomněl existenci historického rozporu „Kdo s koho!“ – kapitalismus nebo socialismus. Podle Chruščova byl díky fenomenálním úspěchům výstavby socialismu v Sovětském svazu základem rozpor definitivně vyřešen.

Kapitalistické obklíčení kolem Sovětského svazu a imperialistická agresivní politika proti němu nejsou podle Chruščova faktory, které je nutné aktivovat a zosťřovat třídní boj v zemi.

To je nesprávné, omezené, škodlivé a nebezpečné pochopení povahy impe-

rialismu a charakteru třídního boje v přechodné etapě od kapitalismu k socialismu.

Chruščov nechtěl připustit zvláštnos-

Demokracie po americku...

ti třídního boje, které předvíдали a před kterým varovali Lenin se Stalinem.

V roce 1956, v době, kdy přednesl svůj projev na uzavřeném zasedání XX. sjezdu Komunistické strany Sovětského svazu, měl Chruščov k dispozici dostatečné množství údajů a informací, aby pochopil a uznal charakteristické zvláštnosti třídního boje v epoše imperialismu.

Především bylo třeba pochopit a uznat, že třídní boj nabyt internacionální charakter, že integrace a solidarita imperialistických států při oslabování a ničení socialismu charakterizuje současný třídní boj v současné epoše.

Chruščov neměl právo zapomenout, že ke zničení sovětské moci sjednotila třídní nenávisť v době občanské války (1918-1921) čtrnáct kapitalistických států včetně Spojených států Amerických.

Chruščov neměl právo zapomenout, že před druhou světovou válkou imperialistické státy udělaly všechno možné, aby připravili a podnítily nacistické Německo do války proti Sovětskému svazu.

Chruščov neměl právo zapomenout, že po druhé světové válce se imperialistické státy v čele s USA sjednotily s cílem zabránit dalšímu rozšíření socialismu ve světě.

Internacionální charakter třídního boje imperialistických států se projevuje v následujících skutečnostech:

- aktivizací a zosťřením třídního boje ve všech oblastech života;
- rozšířením míry třídního boje ve všech státech světa se zaostřením na Sovětský svaz;
- v ideologii, ekonomice, politice, diplomacii, kultuře, vědecko-technické oblasti, sportu a tak dále;
- vytvořením a zosťřením regionálních konfliktů na etnických, náboženských, národnostních i teritoriálních základech;
- zakládáním desítek zvláštních organizací a zlověstných struktur jako jsou CIA, NATO a další vojenské bloky, Mezinárodní

měnový fond, Světová banka, kluby a podobně;

- využíváním neúčinnějších metod, forem, sil a prostředků doporučených řadou specializovaných vědeckých institucí, laboratoří a ústředí zajištěných ze státních zdrojů.

Z toho vyplývá že Spojené státy a jeho spojenci organizují a uskutečňují třídní boj na vědeckém základě s využitím vědecko-technického pokroku, které ho činí efektivnějším a nebezpečnějším.

Lenin toto nebezpečí předvídal a upozorňoval na ně. Stalin tato nebezpečí na řadě reálných faktů dokázal a učinil veškerá opatření. Ale Chruščov to podcenil a zřekl se aktivního boje proti třídnímu nepříteli a Stalina za to pomluvil.

Fakta a historická praxe jsou neúprosné. Buď tvrzení dokazují nebo vyvracejí. A objektivní fakta po druhé světové válce dokazují, že čím byly úspěchy Sovětského svazu a socialismu ve světě větší, tím byly více ohroženy pilíře světové kapitalistické soustavy a tím více se zostřoval a sílil internacionální charakter třídního boje proti socialismu.

Jasným důkazem byla nová etapa agresivní strategie imperialismu Spojených států a jejich satelitů v podání zločestného plánu Alana Dullese z roku 1945:

„Skončí válka, všechno nějak zevšední, usadí se a uklidní. A my použijeme všechny síly, všechno zlato, veškeré materiální síly pro obelstění a ohloupení lidí! Lidský mozek, lidské vědomí je přizpůsobivé ke změnám. Zasejeme tam chaos, a nepozorovaně nahradíme skutečné lidské hodnoty falešnými, ve které budou věřit. Jak? Najdeme s námi stejně smýšlející spojence a pomocníky v samotném Rusku. Krok za krokem se bude vyvíjet obrovská, nezměrná tragédie k zániku nejnepokornějšího národa

světa. S konečnou platností a nezvratně uhasne jeho sebevědomí.

Například z literatury a umění postupně vytrhneme její sociální podstatu. Malířům vezmeme touhu zabývat se zobrazováním a zkoumáním procesů probíhajících v hlubinách národních mas. Literatura, divadlo, kino budou zobrazovat a oslavovat nejnižší lidské pudy a vášně. Vše možně budeme podporovat a vyzdvihovat tzv. umělce zastávající a ztělesňující v lidském vědomí kult sexu, násilí, sadismu a zrady – zkrátka všelikou nemorálnost.

Chaos a nepořádek vytvoříme i v řízení státu.

Neviditelně, aktivně a trvale budeme podporovat nepoctivost úředníků, korupci, a všechno co vede k svévolnosti. Byrokracie a nesvědomitá práce budou vydávány za ctnost. Čestnost a poctivost – budou na posměch a nikomu nepotřebné, budou patřit minulosti. Sprostota a drzost, lež a klam, opilství a narkomanie, živo-

čišný strach z druhých, nestydatost, zrada, nacionalismus a nepřátelství mezi národy, nejvíce pak nepřátelství a nenávisť k ruskému národu – to všechno co nejobratněji, aniž by si toho kdokoliv všiml, budeme kultivovat až to rozkvěte květy a přinese toužebné plody.

Jen málo lidí bude tušit nebo pochopí, co se děje... Ale takové lidi zaženeme do bezvýchodného postavení, vystavíme je posměchu, najdeme způsob, jak je očernit a prohlásit za odpad společnosti. Vyrveme duchovní kořeny bolševismu, zprofanujeme a zničíme základy

vrozené mravnosti. Destrukčním způsobem rozložíme generaci za generací, vyvoláme erozi a odstraníme leninský fanatismus.

Začneme působit na lidi ještě v dětských a pionýrských letech. Hlavním cílem bude mládež. Začneme ji rozkládat, mravně kazit a zbavovat cti. Z mládeže vychováme cyniky, vulgární lidi, hlupáky, neotesance, kosmopolity. Tohle učiníme!“

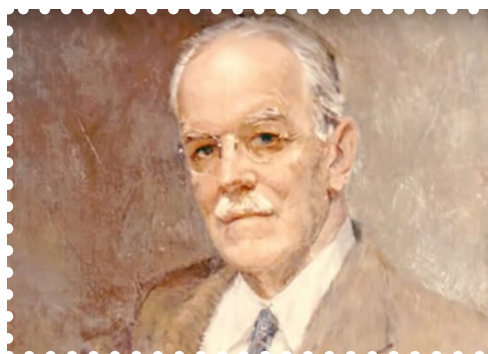
Plnění tohoto odporného plánu „našim“ spojencem USA bylo a je úspěšné!

Hned po únoru 1948 se u nás západem organizované skupiny zapojily do ozbrojených sabotáží a teroristických akcí proti

lidově demokratickému státu. Podporovali přímo i nepřímě akce organizované ze zahraničí a podporované i zbytky reakčních sil, které se nesmířily se ztrátou svých pozic a nakradených majetků. Přechovávaly

agenty západních špiónážních služeb, kteří k nám ze Západu přicházeli vraždit, loupit, ničit, zapalovat a navádět k sabotážím, a aktivně jim pomáhali ve snaze poškodit mladý demokratický stát.

Dullesův plán, který odpovídal duchem fašistické ideologii, jako pokračovatel plánu „Barbarossa“ byl vytvořen ještě před koncem druhé světové války, kdy si do té doby Spojené státy hráli na spojence, spolu s plány na bombardování měst Sovětského svazu atomovými bombami.

(Allen Welsh Dulles /7. dubna 1893 – 29. ledna 1969/ byl americký diplomat, právník, bankéř a veřejný činitel, který se stal známým především díky svému dlouholetému působení ve funkci ředitele americké Ústřední zpravodajské služby CIA i jako bratr Johna Fostera Dullese, ministra zahraničních věcí USA.)

Po tajném projednání v bezpečnostní radě USA, za přítomnosti zástupců kongresu a po odsouhlasení vyčlenění stovek milionů dolarů na jeho naplnění byl na 50 let uschován před veřejností. V roce 1996 jej profesor bulharské vojenské akademie historik, plukovník Michail Kilev odhalil pro světovou veřejnost a nakladatelství Orego jej v roce 1997 v překladu PhDr. Jiřího Stana, CSc. vydalo v knize „Chruščov a rozpad SSSR“.

MiHav

Karel Marx kdysi vyjádřil nesmírně moudrou myšlenku: „**Jednotlivá individua tvoří třídu jen potud, pokud musí vést společný boj proti jiné třídě; jinak si zase navzájem konkurují jako nepřátelé.**“ To je skutečnost, kterou nepochopili mnozí příznivci marxismu. Třídy viděli jako cosi daného, pevného a stálého, vytrženého ze skutečného života. Neuvědomili si, že se uvnitř socialismu počaly třídy rozpadat před očima. Buržoazie ztratila svou ekonomickou základnu a zůstala jí jen základna ideová. Přestala vykořisťovat a byla k nerozeznání se všemi ostatními, pokud nezačala mluvit. Nehovořila ale o ztraceném právu na vykořisťování, mluvila o svobodě, demokracii, a v tom byla zajedno se všemi nespokojenci, kteří k ní ekonomicky nikdy nepatřili. Jak ubývalo bývalých vykořisťovatelů, tak přibývalo nespokojenců z řad bývalých potlačených tříd.

Dokonce mezi odpůrci kapitalismu, dokonce mezi komunisty.

Nechtěli odstranit socialismus s jeho výhodami, chtěli odstranit jeho nepořádky, byrokratickou zkostnatělost, nehospodárnost a nedotknutelnost mnohých i malých vůdců. Chtěli dál žít v socialismu, ale lépe: Poznávat svět, kupovat lepší zboží a zjišťovali, že pouhým vlastním přičiněním toho nedosáhnou. Chtěli změnu, ale nevěděli jakou, a toho využívali ti doma i v zahraničí, kteří přesně věděli, jakou změnu chtějí. Ti, kteří chtěli odstranit socialismus, hledali a nacházeli svou hlavní základnu mezi jeho příznivci. Každou, i sebemenší chybou socialismu tato základna potichu rostla. Brutalita padesátých let, sociální důsledky měnové reformy, kádrové stropy, vstup sovětských vojsk i následná, mnohdy necitlivá normalizace a zůstávání za Západem to jen urychlovaly. Oficiální politika to vše zjednodušovala na třídy a jejich boj. Jenže buržoazie tu už nebyla, a pracující masa, kterou strana nazývala pevnou jednotou strany a lidu, nebyla nucena proti buržoazii bojovat, a proto nevytvářela třídu.

Rozpadala se na jednotlivé, vzájemně si konkurující skupiny, roztržštěné ekonomicky, politicky i ideově. Dělnická třída, která kdysi byla oporou socialismu, se stala fikcí. Každý si bojoval za to své soukromé v konkurenci s ostatními.

Rozpad tříd byl nevyhnutelným důsledkem socialismu, dokonce jeho cílem. Nebyl chybou politiky. Chybou bylo, že ho politika nepochopila a nezměnila se. Brežněv sice hovořil o vzniku všelidového státu, ale politika se k tomu neměla.

Po listopadu 1989 byly třídy obnoveny. Buržoazie dostala svůj ekonomický základ zpět, ale třída pracujících se nezformovala. Noví mocní se o to postarali. Vyhnali politické strany z pracovišť a roztržtili levici, rozbili jednotné odbory a ochočili si nové odborářské bosy.

Třídní boj postavili mimo zákon, ale sami jej vedou pod jinými názvy dál.

Ovládli nejen produkci materiální, ale tak jak to popsal Marx i produkci a distribuci idejí. Podřídili si státní aparát, který už třídní boj vede za ně, a oni se mohou tvářit jako ušlechtilí lidumilové.

Čím je pozice buržoazie jistější, tím více se shoduje na nutnosti upevnit systém. Je jednotná ve svém boji proti jeho změně, ale stále nejednotná ve všech ostatních zájmech. Tak jako všude, kde vlastníci výrobních prostředků zvítězili.

Pokud nejsou nuceni vést boj, který by je sjednocoval, rozpadají se na jednotlivé skupiny a jednotlivce, kteří si vzájemně konkurují, ale vždy jsou schopni sjednotit se při obraně společenského řádu, který udržuje jejich moc. Přesně podle Marxe.

Od jeho dob však sílily změny, které už on sám zpočátku zažil a jasnoživě popsal. Buržoazie, zprvu národní, se postupně počala internacionalizovat. Především ta její mocnější část, jejíž zisky nepocházejí převážně z národních zdrojů a trhů, ale z globalizujícího se kapitálu. Ona konkurence, prohlašovaná za blahodárnou, už dávno není jen konkurencí výrobců či prodejců stejného zboží. Je stále více konkurencí buržoazie domácí a nadnárodní, tedy nacionální a kosmopolitické. Jedna je více spjata s národním státem, kde hledá oporu, druhá se opírá spíše o nadnárodní instituce. Tyto dvě velké skupiny už většinou nemusí bojovat s těmi, které utlačují, ale s těmi, kteří je také chtějí utlačovat. Perou se o zisky, a také o politickou moc mezi sebou.

Konkurence v politice tak přestává být bojem proti jiné třídě. Ten už mají jedni za téměř vyhraný a druhí za téměř prohraný. Je stále více bojem uvnitř vládnoucí třídy. Je bojem o to, zda politika bude více prosazovat zájmy národní či nadnárodní buržoazie. Politické zápasy zaplňující stránky novin nejen u nás ale i v zahraničí, předvolební boje hýbající masami lidí, to většinou není konkurence mezi třídami, ale konkurence uvnitř buržoazie.

Podobné je to i mezi stranami opozičními, často se pokládají za levicové. Jedny jsou potichu více ovlivněny zájmy buržoazie domácí, a druhé, aniž si to přiznávají, se spíše přiklánějí k zájmům buržoazie mezinárodní. A k velké radosti obou skupin utlačovatelů bojují mezi sebou.

Většina lidí tomu nerozumí. Názory se tříští ve stejných sociálních skupinách i rodinách a chudí volí bohaté. Potíž je v tom, že bohatí se po volbách vždycky nějak dohodnou, o to se postarají peníze, a chudí se hádají dál. O to se postarají sdělovací prostředky.

Kdo chce rozumět alespoň trochu politickému dění, musí to vidět.

V Americe se přece o prezidentský úřad neperou třídy, to by bylo neamerické. Dokonce ani ne ty dvě tradiční strany, ovládané a finančně dotované střídavě jednou či druhou partou miliardářů, kteří jsou jinak k nerozeznání. Jen občas z nich vy-

Třídy a konkurence

koukne ten americký izolacionismus, protekcionismus nebo heslo „First Amerika“. Kamoufláž bývá různá, programy mlhavé, protože konkurenční zájmy oněch dvou skupin nejbohatších v nich nesmějí být vidět. Ale politika vítěze bude nakonec velmi podobná, protože v tom podstatném se obě party shodují.

Pracující a jejich potomci to budou tak jako tak ze svých daní nadosmrtně platit.

I v Rusku či na Ukrajině jsou tyto dvě konkurující si skupiny buržoazie. Oligarchové národní a kosmopolitičtí. V Rusku ti národní zatím pevně drží moc, a ti pošilhávající po globalizovaném světě ji ztrácejí.

Na Ukrajině je tomu spíše naopak. Proto tam Američané bojují „do posledního Ukrajince“. Ti utlačovaní na obou stranách tvoří „kanónenfutur“.

V rozvojových zemních probíhají nejrůznější puče a revoluce. Pokud jde o boj tříd, bývají vítězové pod praporem svobody demokracie utopeni v krvi. A pak se za podpory nadnárodního kapitálu většinou chopí moci ta část domácí buržoazie,

kteřé se v latinské Americe někdy říká „kompradorská“ (z portugalského *compradre* = *kmoťr, přítel* – pozn. *metéra*). To je ta, která má zájem dosahovat zisky ze spolupráce s nadnárodním kapitálem, která se chce jen podílet na exploataci domácích zdrojů. Pokud snad náhodou dočasně zvítězí někdo hájící zájmy národní buržoazie, pak občas stačí tuto vládu prostě neuznat, jako v současnosti ve Venezuele.

Když to nepomáhá, musí to jít jinak.

Americká námořní pěchota, CIA či francouzská Cizinecká legie s tím mají bohaté zkušenosti. Vojenská akademie Spojených států amerických si neustále školí do zálohy důstojníky armád z téměř celého světa. Světová banka, Mezinárodní měnový fond a nyní už i Evropská unie rádi pomůžou. Jen v Číně si vládnoucí komunisté udržují moc tím, že nechávají obě skupiny buržoazie konkurovat si pouze v ekonomice, do politiky je moc nepouštějí, a na Západě si zase školí jiné odborníky.

U nás to nemůže být jinak.

I v naší zemi máme tyto dvě vzájemně si konkurující části

buržoazie, které nemůžeme rozeznat podle jmen a slov, ale jen podle ekonomických zájmů. I ony mají své politické strany, nebo alespoň jejich křídla. A tyto strany spolu před volbami bojují, aby se po volbách spojily a pak se praly mezi sebou i uvnitř sebe samých. Konkurují si vzájemně, prosazují rozdílné zájmy soupeřících částí buržoazie, neplní své předvolební sliby a volič v tom má zmatek. **Chudí volí bohaté stejně jako v té Americe, a po volbách na ně nadávají.**

To je jen podstata problému. Jev je složitější.

Protože peníze kazí lidi, politici jsou nestálí, přebíhají, zrazují, a ti lepší se jenom vrtí. I celé strany jsou kolísavé, střídají se v nich jednotlivá křídla a politici, mění se sponzoři stran i funkcionáři. Říká se tomu demokracie či volná hra politických sil. Volná jak pro koho. Ve skutečnosti je to konkurence dvou skupin buržoazie, z nichž ta bohatší, kosmopolitická, většinou vítězí.

Třídy a jejich boj – to už vyšlo z módy. Bohužel i v komunistické straně.

Není revoluční situace, tj. Leninovými slovy stav kdy „vládnoucí třída už nemůže po staru vládnout a utlačovaní už nemohou po staru žít.“ Sice na dluh, ale jde to. Zatím...

František Ledvina

„Z České televize vytéká hnus“, pravila jedna televizní diva, kterou odtamtud tak nějak trochu vyhodili. Asi tam musí být, aby mohl vytékat. A ona dáma o tom musí něco vědět, když tam pracuje téměř čtvrt století.

Pro většinu diváků to není žádný objev. Ten sajrajt jim teče z obrazovky do obývacích velice často. Dá se to sice vypnout, ale nedá se to vyčistit. V člověku toho přeci jenom trochu zůstane. Někdo si to uvědomuje, a nadává na to, ale jiný si to nepřipouští. Zvyká si na to a konzumuje to spolu s kvalitní duševní potravou, která se tam také občas vyskytne. Je však intoxikován tím jedem, který většinou bývá v každém hnusu.

Kde se tam ten hnus vzal? Kdo ho tam zanesl? Její bývalý šéf, se kterým se teď hádá? Nebo její dva manželé, kteří tam také pracovali? Bývalý nejvyšší šéf, anebo jeho nástupce, který má na ten hnus krátké holínky a nechce se mu v něm brodit?

Čert ví!

Akorát ona „novinářská křepelka“ za to určitě nemůže. Vždyť ji přece nedávno vyznamenal jeden význačný Tchajwanec „za

mimořádnou nezdolnost a odvahu, za pomoc potřebným“. I když podle jejich esemesek, které se objevily na internetu, bude i ona sama pěkné kvítko. Tak teď na sebe vytahují špínu,

a mají s tím plné ruce práce, neboť je jí asi dost.

Je mi líto jejich nového šéfa. Poctivě se snaží zvýšit

koncesionářské poplatky, aby jim mohl vylepšit „nuzné“ gáže, a oni mu takhle podrážejí nohy. Určitě musí zuřit, když takhle rozčilují jeho již bez toho dost našťvané poplatníky. Určitě musí mít dojem, že je navedla soukromá televizní konkurence.

Novináři se rádi pasují do role elity národa, občas se vydávají za jeho svědomí nebo dokonce za jeho ducha. No, to by potom o nich platilo to, co kdysi řekl Marx o náboženství: „Je to duch bezduchých poměrů.“

Skutečné elity si musí spolu s normálními lidmi odplivnout.

Budte klidní, vážení diváci. Chování těchto elit podle policie „nenese znaky trestného činu“. Takže si klidně Českou televizi pusťte. Ale pozor! Prý z ní teče hnus.

(FrLed)

Z ČT vytéká hnus

Srpen je osmým měsícem kalendáře a druhým měsícem letních prázdnin. České pojmenování získal zřejmě podle srpů, jenž se v raném zemědělství používal při sklizni obilí, tedy při žních zpravidla právě v srpnu.

Než se kalendář ustálil na dnešní podobu, procházel řadou změn. Pod jednou z nich je podepsán i císař Augustus, když byl v roce „8“ před naším letopočtem podle něj osmý měsíc kalendáře nazván augustem... a tento název je užíván pro náš srpen v mnoha jazycích. Anglicky, německy, slovensky... je srpen august.

Podle patrně přitažené legendy měl srpen v juliánském kalendáři jen 30 dní a o jeden den byl prodloužen až právě v roce „8“ př. n. l. proto, aby měsíc pojmenovaný po tehdejší císaři byl rovnocenný předchozímu červenci, který byl zase pojmenován po Juliu Caesarovi (*Julius*). Získaný den byl údajně odebrán z února. (*Možná poudačka, ale nekup to...*)

Konec léta se pro naše předky nesl ve znamení radosti i vyčerpání. Radosti, protože sklízeli plody dosavadního úsilí, vyčerpání, protože tato práce byla v mnohém náročná a vyžadovala zapojení celé rodiny i vesnice.

Podle meteorologických měření v pražském Klementinu porizovaných od 18. století byla nejvyšší srpnová teplota zaznamenána 13. srpna 2003 a 8. srpna 2015 (36,8 °C) a nejnižší 26. srpna 1980 (6,4 °C). Průměrné srpnové teploty se v letech 1961 až 1990 pohybovaly od 17,3 °C do 20,9 °C.

Z celého území České republiky byla nejvyšší teplota naměřena 20. srpna 2012 v Dobřichovicích u Prahy (40,4 °C). Byla to také vůbec nejvyšší teplota v historii měření v Česku. (*Letošní léto jsem měl někdy pocit, že snad musel být tento rekord jednou překonán.*)

Naopak nejnižší teplota byla naměřena 20. srpna 1991 na Horské Kvildě na Šumavě (-5 °C).

Nejvyšší kdy naměřená teplota na Zemi je 56,7 °C a byla naměřena v roce 1913 v Údolí smrti ve Spojených státech.

Nejnižší teplota určená pozemním měřením, -89,2 °C, byla naměřena 21. června 1983 na Sovětské polární stanici Vostok v Antarktidě.

V srpnu slaví svůj svátek Oskar, Gustav, Miluše, Dominik, Dominika, Kristián, Oldřiška, Lada, Soběslav, Roman, Vavřinec, Zuzana, Klára, Alena, Alan, Hana, Jáchym, Petra, Helena, Jelena, Ludvík, Bernard, Johana, Bohuslav, Sandra, Bartoloměj, Radim, Luděk, Otakar, Augustýn, Evelína, Vladěna, Pavlína.

Srpnové pranostiky nám říkají:

Co červenec neuvaří, srpen nedopeče.

Co červenec neupeče, to již srpen neuteče.

V srpnu již nelze slunci mnoho věřit.

Když fouká v srpnu severák, bude dlouho pěkně pak.

Když je v srpnu ráno hodně rosy, mají z toho radost vosy.

Rosí-li v srpnu silně tráva, pěkné povětří se očekává.

Když v srpnu naprší, tak, než se oběd pojí, všecko slunce vysuší.

V srpnu mlhy na výšinách – jistá voda, když v nížinách – to pohoda.

Mlhy na lukách, potocích a řekách v srpnu zvěstují trvalé počasí.

Když v srpnu moc hřímá, bude na sníh bohatá zima.

Když pálí srpen, bude pálit i víno.

Srpen z počátku-li hřeje, zima pak se dlouho sněhem skvěje.

Nejsou-li v srpnu hřiby, nebude v zimě sněhu.

Zamyšlení srpnové...

K historicky významnějším srpnovým dnům patří:

2. 8. 1945 zveřejnění závěrů postupimské konference o odsunu německého obyvatelstva z Československa, Polska a Maďarska;

6. 8. 1945 svrhly Spojené státy na Hirošimu první atomovou bombu;

9. 8. 1945 USA svrhly druhou atomovou bombu na Nagasaki;

21. 8. 1942 začala bitva u Stalingradu (21. 8. 1942 – 2. 2. 1943);

21. 8. 1968 bratrská pomoc Varšavské smlouvy

28. 8. 1903 se narodila Gusta Fučíková;

29. 8. 1944 začalo Slovenské ná-

rodní povstání;

31. 8. 1940 říšský protektor K. Neurath a K. H. Frank předložili Hitlerovi návrhy na likvidaci českého národa.

K světově zajímavým někdy trochu poťouchlým srpnovým dnům například patří:

2. srpen - Den suchého zipu

Některé vynálezy se mohou zdát obyčejnými, ale i takový suchý zip musel někdo vymyslet a od té doby nám v mnoha ohledech usnadňuje život. Jistě vás napadne řada možností, kdy a jak suchý zip používáte, a proto vězte, že za tuto možnost vděčíme pánovi jménem George de Mestral, respektive jeho čtyřnohému příteli. Když se při procházce jeho pes prodíral křovím a byl pak celý obalený semínky s háčky rostlin, George to doslova fascinovalo. Začal zkoumat, jakým způsobem semínko na srsti drží a vzal ho pod mikroskop. Na základě toho uviděl malé háčky a začal s tímto „systémem“ experimentovat a vymýšlet, jak to použít a využít. A jelikož na to přišel, můžeme od roku 1941 používat „suchý zip“.

3. srpen - Den vodního melounu

Kdo by neměl rád meloun... A možná jste teď znejistěli, zda ten váš oblíbený meloun je meloun „vodní“ nebo jiný, tak vězte, že existují dva hlavní druhy melounů. Meloun **vodní** a meloun **cukrový**. Červený meloun, který si tak rádi kupujeme, je tedy meloun vodní. Ne, že by rostl ve vodě, ale obsahuje v průměru 91 % vody. Není bez zajímavosti, že nejtěžší známý meloun na světě vážil 159 kg a melouny kolem jednoho metráku nejsou vůbec výjimečné. V obchodech se zpravidla pohybují do 10 kg a údajně nejlepší ke konzumaci jsou melouny kolem váhy 2 kg.

6. srpen - Světový den boje za zákaz jaderných zbraní a Mezinárodní den boje lékařů za mír

Bylo to dávno, ještě před „mobilama“ jsem se doma s někým po telefonu dohadoval a vedle v pokoji si hráli moje děti. Po skončení hovoru, samozřejmě o politice, přišla dcera, klasický „rozumbrada“ s dotazem **co to jsou ty jaderné zbraně. Snažil jsem se tuto problematiku trochu objasnit a shodit na výuku fyziky ve vyšších ročnících základní školy, když tu z těch krásných dětských úst bezelstně vyprsklo: „A proč se vlastně lidi nedohodnou, že nikde na světě atomové zbraně nebudou?!“** Je to sedmdesát let stará otázka a dodnes jsem ji neuměl odpovědět.

Jedno ale vím zcela určitě. Shození atomových bomb Spojených států na Hirošimu a Nagasaki v konci druhé světové války byly dva největší teroristické zločiny v historii lidstva na civilním obyvatelstvu, které překonaly i fašistické Německo, a to ještě s požehnáním **římskokatolické církve**. Po nic netušících Japoncích, kteří se v mžiku vypařili, zůstaly na stěnách zřícenin domů fotonickým zábleskem jen jejich stíny.

Dnešní mladá generace si sice, aby byla in, občas zakoupí žlutou kytičku v boji proti rakovině, či duhovou šálu za práva všech možných pohlaví..., někteří dokonce zakoupí a dají si do klopy rudý mák jako symbol konce první světové války, ale o fatálním nebezpečí v případě použití jaderných a jim podobných zbraní neví a nedělá vůbec nic. Přitom inteligence politiků od dob Franklin Delano Roosevelta klesá, a červené tlačítko je tak lákavé!

Nevím, zda existuje mezinárodní Den boje lékařů za válku, když je Den boje lékařů za mír? Ale Hippokratova přísaha, složená všemi skutečnými lékaři na světě hovoří jasně: „*Lékařské úkony budu konat v zájmu a ve prospěch nemocného, dle svých schopností a svého úsudku. Vystříhám se všeho, co by bylo ke škodě a co by nebylo správné. Nepodám nikomu smrtící prostředek, ani kdyby mne o to kdokoli požádal, a nikomu také nebudu radit (jak zemřít).*“

Možná, že neexistuje více neutrální povolání ve vztahu k politice, než je zdravotnictví a přesto... Nezapomenu, jak jsem po listopadovém teroristickém puči přišel do Říčanské nemocnice na zákrok a když přišel ošetřující lékař Petr Z. (jinak syn velkého stranického funkcionáře) s cedulkou místo jména „Nemám rád komunisty!“, tak jsem se sebral a šel domů.

Jedna z antikomunistických agend zesměšňovala umístění vysokoškoláků po studiu **v padesátých letech minulého století. No ono vystudovat lékařskou fakultu tedy něco stojí. Studenty obrovské úsilí a znalosti** (ona je totiž každá následná chybička téměř fatální), a také pracující třeba na Šumavě to stojí daně, aby vůbec vystudovat mohli. On totiž nemohl každý absolvent – medicinae universae doctor – hned nastoupit na Karláku. Krásně to ukázal film se Zdeňkem Štěpánkem v hlavní roli Všude žijí lidé (pro svou lidskost dnes už asi zakázaný promítat).

Dnes mají lékaři úplně jiné starosti než jenom zdraví svých pacientů. A sice vyždímat z lidí (potažmo státu) co nejvíce peněz. Nejlépe – placenou soukromou praxí. A tak na kožním nade mnou stojící lékař v jedné ruce přístroj, sestra něco přidržuje a v druhé ruce do mobilu dává lékař instrukce kde mu na parcele mají složit cement a ať nezapomenou na ty nosníky. Kdyby místo mne na stole leželo kus hovězího tak to snad přišlo nastejno.

No a bez výhry ve Sportce se dnes k zubům, pane Šmuclere nedostanete. Pro vážně nemocné děti peníze nejsou, ale miliardy na absolutně zbytečné F-35 se doláče najdou. Chce se mi zvracet, velebnosti!

7. srpen – Den odpuštění

Myslím, že Den odpuštění je stejně hloupý mezinárodní den jako třeba dárky na Vánoce nebo kytička na Mezinárodní den žen. Mám doma svěťici, která mi dovolila nedávat kytičku 8. března jen pod jednou podmínkou. Že ji zbývající jedenáct měsíců v roce tu kytičku po výplatě přinesu. No kšeft opravdu za všechny drobný. Dárky, maličkosti, sebemenší, i třeba jen pár slov v eSeMeSce si mají dávat lidé v okamžiku „dobroty“, vždy když si na lásku či přítele vzpomenou. A podobně si myslím že by to mělo být s tím odpuštěním. Kdyby mě měly moje děti odpuštět chyby ve výchově jen jeden den v roce, tak bych asi už dávno zametal listí v Bohnickém lesoparku. (O kterém, jen tak mimochodem, mimořádně přitažlivě pojednává kniha Karla Pinkase Stromy v parku psychiatrické nemocnice Bohnice – Orego, 2020.)

Církev odpouštěla zločiny lehce a zá pár šupů. Rodiče odpouštějí (musí) svým dětem velice rychle (a prarodiče ještě rychleji), protože chybovat je lidské, a i když si to někdy neuvědomujeme, tak chyby našich dětí jsou vlastně naše chyby ve výchově.

Proto jsem také tak našťvaný na kapitalistické školství u nás, protože hlásá že jeho zásadou je vzdělávat a nikoliv vychová-

vat. Opravdu?! Jan Ámos teď spadnul v Naardenu z podstavce. Když učitel národů říkal: „Dítka, přijměte vědění od mladosti své!“, tak tím myslel i výchovu a morálně humánní fundus.

Nic nepomáhá s výchovou člověka více než aktivita v kolektivu a obzvlášť v tom dobrém pracovním. Kde jsou ty časy, kdy se odborové hnutí postavilo za průšviháře, protože byl výborný pracant.

V jednom poválečném filmu se říká: „Odpustit se asi musí, ale zapomenout nikdy!“ Někdy je to ale nepřekonatelné.

Můj parťák, horník razič na Metru starší o patnáct let Jaroslav T. původem z Bíliny zažil na vlastní kůži vyhnání s babičkou z pohraničí v roce 1938. Jeho dědu a tátu Henleinovy Ordneři zabili a maminka se z toho zbláznila. Tak ten, když slyšel o Němcích, stačilo jen slyšet němčinu a okamžitě zatnul zuby a procedil: „Dobřej Němec, mrtvej Němec!“ Dnes je už dávno na pravdě boží, ale myslím, že jim do smrti neodpustil.

Já to měl trochu snazší. Když mého tátu fašouni na „Pankráci“ mučili a zvyřáceli mu pažbou všechny zuby, tak jsem ještě nebyl na světě. A když už jsem to mohl s patřičnou nenávistí pochopit, tak mě můj dobrotivý otec vysvětlil, že ne všichni Němci jsou špatní a také to, co bylo příčinou velkoněmecké expanze. Věnoval mi mnoho hodin přiblížení mimořádných osobností v historii Německa – hudebních skladatelů, vědců, politiků... tak, abych v sobě potlačil šovinistické myšlenky. Snažil se mi vysvětlit, že geneticky žádný národ není zlý. Zlý a násilnický je svou výchovou, kulturou, náboženstvím, idejemi, absencí vzdělání, a především vždy honbou za mocí a bohatstvím svých vůdců. Moudrý to otec.

A odpouštět? Odpouštět potřebuje každý z nás, protože to, co je k odpuštění trápí především nás samotné, ne tu osobu či skupinku které se to týká. Neškodte sami sobě, svému zdraví.

Jste to vy, kdo se tím ničí, jako byste si dopřávali pravidelnou dávku jedu, a ještě se u toho cítili strašně spravedlivě.

Ne nadarmo se říká, že hlupáci se mstí, zatímco chytří odpoští.

9. srpen – Mezinárodní den původního obyvatelstva

Asi není moc oblastí na zeměkouli, kde by žilo prapůvodní obyvatelstvo. Výdobytky civilizace zmenšily v posledním století nekonečný svět v malou kuličku jak Ze života hmyzu, jen na pár hodin letu a kosmopolitní přístup nemalé části lidstva vymazává stopy původních kultur na minimum. Vzdaluje ale od sebe lidi. Nešel bych pro příklad u nás moc daleko. Jen pár desetiletí... Zeptejte se doma... nebo vyjděte na ulici a zeptejte se někoho z mladých lidí, zda znají nějakou česko-moravsko-slezsko-slovenskou lidovou písničku? O sto slepic, že se kladné odpovědi nedočkáte! A ono mladými dnes tak často užívané Carpe diem se netýká „urvi co můžeš a po nás potopa“. Uživej dne ve skutečnosti znamená dělej dobro ne pro sebe, ale svým aktivním čestným životem pro co nejvíce lidí.

12. srpen – Mezinárodní den mládeže

A už jsme zase u mládeže. Starší děti nerady slyší, že jsou ještě děti, a tak se jim říká mládež. Ale kdy to vlastně je ještě dítě a kdy mládež? Tak mládež jsou lidské bytosti od patnácti do osmnácti let. A hned je jasno, kdo má tohoto dne vlastně mezinárodní den. Jsou však oblasti, které nám jaksi z umělých označení a měřítek vyklouzávají. Například sexualita, trestní odpovědnost, volitelnost...

13. srpen - Den leváků

Tento den se slaví po celém světě formou různých setkání, her či soutěží. Není to jen záležitost samotných leváků, ale také praváků, které mají příležitost si vyzkoušet, jaké to je, dělat běžné věci pro změnu druhou rukou, tedy tou levou. Zvýší se tím povědomost o problémech, s nimiž se mohou leváci potýkat, pakliže je svět uzpůsoben spíše pravákům... To platí pro

různé přístroje, náradí a další zdánlivě „neškodné“ pomocníky. Klasickým příkladem je třeba i takový otvírák konzerv. Faktem je, že mně někdy nadávají nebo se mě posmívají, že držím hokejku, golfovou hůl či lopatu jako levák, ale já bych to na druhou stranu neuměl. Při výstavbě pražského Metra dělal předáka mládežnického kolektivu v jedné směně Jaroslav F. a když nakládal důlním nakladačem vyrubanou hlušinu do vozíků tak bylo úplně jedno zda na něm stál zleva nebo zprava (stupačky a ovládací páčky byly z obou stran) a stejně tak psal poznámky a čárky o počtu vozíků na jedné straně levou a na druhé straně zase pravou rukou. Když jsme ho zkoušeli, tak dokázal to, co jsem nikdy neviděl - psát oběma rukama najednou stejná slova a to vedle sebe, od sebe i proti sobě?! Pianisté pochopí. Něco jako když cvičíte stupnice a akordy oběma rukama najednou.

13. srpen - Den šicích strojů

Šicí stroje slaví comeback a nejen k šití roušek kvůli covidu. Šicí stroje (a tím myslím i ty neelektrické – nebude proud) nevyhazujte. Budou ještě v domácnostech (až ukážeme Číně, jak ji po vzoru k Rusku nenávidíme) potřeba jako za časů našich maminek a babiček.

Stalo se mi před lety, když jsme otevírali novou obrovskou a přepychově vybavenou mateřskou školu v Modleticích a na poslední chvíli dodělávali všechno možné, tak nám chodili maminky i tatínkové budoucích adeptů pomáhat. Donucen ženou jsem i já zasedl za šicí stroj a šil záclony, závěsy, dětské věšákové pytle na přezůvky... zkrátka všechno co bylo potřeba. Při jedné takové sobotní akci asi týden před slavnostním otevřením se kolem mne a mé Lady nakupilo několik malých dětí přítomných brigádnicky zadarmo otročících rodičů. Když tu do chvíli ticha jeden z klučinů prohlásil: „Viděl jsem už hodně, ježka u souseda na zahradě, jak se telí kráva, dokonce i kosmonauta jsem viděl, ale chlapa, co šije na stroji jsem ještě neviděl?!“ Otevřenost a pravdivost dětí (i když někdy krutá) nezná mezí a do utichajícího původně huronského smíchu přítomných tatínků se zpoza rohu něžným hlasem ozvalo: „Za chvíli už budou asi i rodit!“

15. srpen – Den relaxace

Slavíme či vzpomínáme různé a podivné dny a leckdy ani nevíme proč. Den relaxace mi připadá zajímavý svým obsahem. Relaxovat na všechny možné a různé způsoby. Každý z nás má nějakou představu a bohužel ani v tento den z každodenní štvance nevypouštíme. Poučení žádné. Pán Bůh aspoň sedmý den při stvoření světa odpočíval. Některá náboženství mají některý den v týdnu určený k odpočinku. Některá dokonce celý měsíc... (*Já jsem v sobotu žid, v neděli křesťan a na 1. máje bezvěrec.*)

Mě se zamlouvalo, když ženy v Německé demokratické republice měly jeden den v měsíci placené volno „pro sebe“ na své vylepšení, zdokonalení, odpočinek. Já bych měl ještě lepší návrh. Ustanovit místo pětidenního pracovního týdne jen čtyřdenní (stejně se půlka lidí fláká a stihli by práci za tři dni) a ten pátý den využívat na relaxaci a třeba i zvýšení populace v zemi. Všichni by povinně (ne po vůli) relaxovali!

15. srpen - Mezinárodní den energy drinků

Pijte energy drinky, dodají vám energii, neobsahují skoro žádný cukr, jsou zdravé, dávají lidem křídla a svět je po nich světovější. Sice krásná reklama, ale nic fyzikulturu a pohyb (především při práci) nenahradí. Přestávám se divit, že mě „in“ politici nazývají zombíkem, protože si stále myslím že selský rozum, logika, znalosti, entuziasmus, empatie a lidská solidarita jsou více než čumění do mobilů, negace všeho minulého a neúcta ke generacím svých předků.

Dnešní generaci, když vypnou elektrický proud na pár dnů, tak mají IQ tykve. Zrušení matematiky jako základní vědy věd a studijní testy skládané s pomocí zázračných hodinek, které snad mimo rozmnožování bílých myší ve stavu bez tíže umí úplně všechno, jsou pro budoucí generace rovněž tragédií.

Kdysi když se vyrojily soutěže krásy jako houby po dešti jsem navrhoval nejprve všechny účastnice vydržnout pořádně mejdlem a pak teprve hodnotit. Dnes bych navrhoval, aby všichni co skládají zkoušky na vysokých školách je absolvovali v rouše Adamově a Evině. A hned by se prokázalo, co kdo skutečně zná a umí! A stud?! Ten by dnes, když máme v Evropské unii schváleno 76 pohlaví nemusel být zas tak velkou překážkou.

19. srpen - Světový den humanitárních pracovníků

Konečně zase jednou „den“, který dává trochu smysl. Tedy pokud jde o humanitární pracovníky, kteří dělají smysluplnou práci ne, jen pro peníze. Humanitární pomoc v podobě křížových výprav již dávno není to pravé ořechové. Podobně ani jen shánění peněz, aby na každého humanitárně potřebného zbyly alespoň dva dolary na den. Skutečnou humanitární pomoc vidím především ve zdravotnickém a všeobecném vzdělání a bezplatném zapůjčení moderních technologií k zajištění všeho základního pro život v oblastech na zeměkouli nejpotřebnějších. Celý socialistický život jsem dával měsíčně 20 korun na Fond solidarity. (Čechům solidarity, Slovákům soli do riti, říkával můj starší brácha sprosták.) Pomáhali jsme tak pokrokovým a odborovým organizacím tzv. „třetího světa“. (Bohužel to měl být pro civilizovaný, především evropský region svět „první“, alespoň co se pomoci týká.)

Podle mě skutečná humanitární pomoc znamená, věnovat maximální množství finančních prostředků, léků a život zachraňujících technologií k umožnění v potřebných zemích společensko-ekonomické prostředí pro samostatný rozvoj občanské společnosti na úrovni třetího milénia. To ale neznamená infiltrovat potají evropské móresy ani Afghánský princip – sesbírat všechny milodary, využít přítomnosti všech možných vojsk a pak se znovu vrátit o tři sta let zpátky. Hlavně se chovejme tak abychom nezničili planetu dříve než ji budeme umět zachránit, abychom pak tu humanitární pomoc nepotřebovali sami.

I další dny mají zajímavé zaměření. Například 23. srpen je **Mezinárodní den památky obětí obchodu s otroky** a také **Den památky obětí nacismu**.

Noc z 28. na 29. srpna je **Evropskou nocí pro netopýry**, 29. srpen je pak **Mezinárodním dnem proti jaderným zkouškám** a 30. srpen **Mezinárodním dnem obětí násilného zmizení**. Možná si někdy příště stačíme říci kolik desítek tisíc lidí na světě zmizí ročně beze stop?!

A přidejme něco málo z kulatých výročí historie pro připomenutí těm, co již něco nejen ze školy pamatují. Pro ty mladší to bude asi jen házením luštěnin na stěnu?!

1. srpen

1944 – Zahájila Zemská armáda **Varšavské povstání**.

1944 – **Anne Franková** napsala poslední zápis do svého **deníku**.

2. srpen

1934 – Zemřel německý prezident **Paul von Hindenburg**, což umožnilo **Adolfu Hitlerovi** jmenovat se vůdcem Německa.

1944 – Fyzikové Leó Szilárd a Albert Einstein zaslali dopis americkému prezidentovi Franklinu Delano Rooseveltovi, ve kterém varovali před možným použitím **atomové bomby**.

1944 – V noci z 2. na 3. srpna nacisté zlikvidovali tzv. **cikánský rodinný tábor**, součást koncentračního tábora Auschwitz–Birkenau.

1944 – Vznikla **Socialistická republika Makedonie**.

3. srpen

1914 – Německo vyhlásilo válku Francii a napadlo Belgii.

1944 – Edvard Beneš vydal v Londýně ústavní dekrety „**O dočasné správě osvobozeného území**“ a „**O obnovení právního pořádku**“.

2004 – NASA vyslala na cestu k Merkuru sondu **MESSENGER**.

4. srpen

1914 – V odpověď na německou agresi vůči Belgii vyhlásila Velká Británie válku Německému císařství.

1944 – V Amsterdamu byla nacisty odhalena a odvečena rodina **Anne Frankové**.

1964 – Začalo krvelačné vraždění a bombardování Severní části Vietnamu Spojenými státy.

2004 – Prezident Václav Klaus jmenoval **vládu Stanislava Grosse**

5. srpen

1884 – V New Yorku byl položen základní kámen ke stavbě **sochy Svobody**.

1944 – Jednotky SS zahájily třídní **masakry ve varšavské čtvrti Wola**, při nichž povraždily desetitisíce civilistů bez ohledu na věk či pohlaví.

1974 – **Aféra Watergate**: Byla zveřejněna dosud utajená nahrávka, která dokazovala Nixonův podíl na skandálu.

1964 – Americká armáda provedla **operaci Pierce Arrow**, při které provedla 64 leteckých útoků na severovietnamské přístavy.

6. srpen

1819 – Ve Vermontu byla založena **Norwich University**, první soukromá vojenská škola na území USA.

1934 – V Krakově začaly práce na **Piśudského mohyle**.

1969 – Na Bahamách nedaleko ostrova Mayaguana ztroskotala československá námořní loď **Pionýr**.

7. srpen

1814 – Papež Pius VII. vydal bulu *Sollicitudo omnium ecclesiarum*, kterou celosvětově obnovil **jezuitský řád**.

1974 – Francouzský provazochodec **Philippe Petit** přešel

na nataženém laně mezi **Dvojčaty Světového obchodního centra**.

1899 – se narodil český herec Oldřich Nový

8. srpen

1944 – Sovětský svaz vyhlásil válku Japonsku. Tentýž den byla podepsána **Londýnská dohoda o stíhání a potrestání hlavních válečných zločinců Osy**.

1974 – Aféra Watergate: Prezident **Richard Nixon** oznámil svoji rezignaci.

2014 – Americký prezident Barack

Obama nařídil **letecké údery** na pozice Islámského státu na území Iráku.

9. srpen

1974 – **Richard Nixon** se stal prvním prezidentem USA, který rezignoval na svoji funkci, jeho nástupcem se stal dosavadní viceprezident **Gerald Ford**.

10. srpen

1904 – Rusko-japonská válka: Tichooceánská eskadra zahájila **neúspěšný pokus** o průlom z Port Arthuru do Vladivostoku.

1944 – Druhá světová válka v Tichomoří: **bitva o Guam** skončila ovládnutím ostrova Američany.

11. srpen

1804 – Bylo zformováno **Rakouské císařství**.

1914 – První světová válka: Francie vypověděla válku Rakousko-Uhersku.

12. srpen

1624 – **Kardinál Richelieu** se stal Prvním ministrem Francie.

1794 – Kościuszkovo povstání: Před ruskou armádou kapituloval **Vilnius**.

1914 – První světová válka - Čeští dobrovolníci žijící v Rusku založili **Českou družinu**, předchůdkyni Československých legií.

13. srpen

1604 – Požár zničil téměř celé **Karlovy Vary**.

1929 – V pražském kině Lucerna se promítal **první zvukový film** – americký film *Lod' komediantů*.

1964 – Ve Spojeném království Velké Británie byl naposledy vykonán **trest smrti**.

14. srpen

1919 – Československé vojsko obsadilo **Petržalské předmostí**, maďarské území na pravém břehu Dunaje, které bylo následně v roce 1920 připojeno k Československu.

1969 – Konflikt v Severním Irsku. Britské ozbrojené síly zahájily **Operaci Banner** – rozmísťování vojenských jednotek v Severním Irsku.

1974 – Zcela vyhořel **Veletřzní palác** v Praze, jedna z nejvýznamnějších funkcionalistických staveb.

1994 – Byl dopaden **Ilich Ramírez Sánchez**, terorista známý pod přezdívkou „Šakal“.

15. srpen

1534 – Sv. Ignác z Loyoly založil v Montmartru katolický řeholní řád **Tovaryšstvo Ježíšovo**.

1744 – Války o rakouské dědictví: Vpádem pruských vojsk do Čech začala **druhá slezská válka**.

1914 – **Panamský průplav** byl slavnostně otevřen pro lodní dopravu.

16. srpen

1793 – Pařížský Národní konvent přijal **zákon o všeobecné mobilizaci**.

1918 – Československé válečné loďstvo porazilo rudoarmějce v **bitvě na Bajkalském jezeře**.

1943 – Druhá světová válka - Vypuklo **povstání v bělostockém ghettu**.

17. srpen

1563 – Třináctiletý **Karel IX.** byl prohlášen za zletilého a ujal se vlády ve Francii.

1648 – Anglická občanská válka - Oliver Cromwell porazil rojalisty v **bitvě u Prestonu**.

2008 – Letní olympijské hry 2008 v Pekingu – Americký plavec **Michael Phelps** se stal prvním sportovcem, který získal osm medailí na jedněch olympijských hrách.

18. srpen

1868 – Při pozorování zatmění Slunce objevil francouzský astronom Pierre Janssen **helium**.

1943 – Poprvé vzlétl americký vrtulník **Sikorsky H-5**.

19. srpen

43 př. n. l. – **Octavian** donutil římský senát, aby ho zvolili konzulem a prosadil zavržení Caesarových vrahů.

1913 – Francouzský pilot **Adolphe Pégoud** provedl první seškok padákem z letadla.

1953 – Za podpory amerických a britských tajných služeb byla v Íránu svržena vláda Muhammada Mosaddeka a vlády se opět ujal šáh **Muhammad Rezá Pahlaví**.

20. srpen

2013 – **Poslanecká sněmovna Parlamentu ČR** si poprvé v historii odhlasovala své rozpuštění.

21. srpen

1993 – NASA ztratila z neznámých důvodů kontakt se sondou **Mars Observer**.

2013 – Došlo k **chemickým útokům** v Ghútě.

22. srpen

1963 – *Rudé právo* přineslo zprávu tzv. **Kolderovy komise**, která přehodnotila některé politické procesy s komunistickými funkcionáři z počátku 50. let.

1973 – Chilský parlament odsoudil vládu **prezidenta Allendeho** a vznesl požadavek na jeho rezignaci.

23. srpen

1283 – Rudolf I. Habsburský rozhodl, že **dluhy Čechů za osvobození Václava II.** jsou neplatné.

1873 – V Londýně byl otevřen dopravě silniční vystutý most **Albert Bridge**.

1913 – V Kodani byla slavnostně odhalena Eriksenova socha **Malá mořská víla**.

1973 – **Automobilka Škoda** vyrobila miliontou Škodovku.

24. srpen

1203 – **Přemysl Otakar I.** byl v Merseburgu znovu korunován králem.

1943 – Druhá světová válka - Rudá armáda zahájila gigantickou ofenzívu od Smolensku po Azovské moře, začala **bitva o Dněpr**.

1943 – Skončila **První Québecká konference**, kde spolu rokovali Roosevelt s Churchillem.

25. srpen

1883 – Francie přinutila Vietnam uznat její **protektorát nad Annamem a Tonkinem**.

2003 – NASA vyslala do vesmíru **Spitzerův vesmírný dalekohled**.

26. srpen

1278 – Rudolf I. Habsburský a Ladislav IV. Kumán zvítězili v **bitvě na Moravském poli** nad českým králem Přemyslem Otakarem II., který v bitvě padl.

1768 – Anglický mořeplavec a objevitel James Cook vyplul na svoji **první plavbu kolem světa**.

1883 – Začala kolabovat sopka **Krakatoa**, což v tento a následující den vyústilo v několik ničivých pliniiovských erupcí. Celkový počet mrtvých se odhaduje na 35 až 120 tisíc.

1978 – Kardinál Luciani byl zvolen papežem a přijal jméno **Jan Pavel I.**

27. srpen

1783 – Jacques Charles uskutečnil **první let balónu plněného vodíkem**.

1813 – Napoleon porazil silnější rakousko-rusko-pruská vojska v **bitvě u Drážďan**.

1953 – V New Yorku měl premiéru Oskarový snímek **Prázdnoty v Římě**. Americká filmová romantická komedie v níž hlavní role ztvárnily hollywoodské hvězdy Gregory Peck a Audrey Hepburnová. Autorem scénáře byl známý spisovatel a scenárista komunist Dalton Trumbo, který ovšem v té době nesměl psát, neboť byl lynčován v době Mccarthismu Kongresem USA a byl na hollywoodské černé listině, takže v původních filmových titulcích nebyl uveden.

28. srpen

1383 – Václav IV. odkoupil Rotlevův dům, který následně věnoval pražské univerzitě – dnes je znám jako **Karolinum**.

1913 – Nizozemská královna Vilemína v Haagu slavnostně otevřela **Palác míru**, který je sídlem řady soudních institucí (Mezinárodní soudní dvůr, Stálý rozhodčí soud, Haagská akademie mezinárodního práva) a ztělesňuje hodnoty míru a spravedlnosti. Často se mu říká sídlo mezinárodního práva.

1943 – Náhle zemřel bulharský car **Boris III.**, na trůn nastoupil jeho šestiletý syn **Simeon II.**

1963 – Na schodech Lincolnova památníku ve Washingtonu, D.C., pronesl Martin Luther King svůj projev **I Have a Dream**. (Podrobněji níže.)

29. srpen

1533 – Vládce Inků **Atahualpa** byl popraven španělskými conquistadory.

1898 – Byla založena firma **Goodyear Tire and Rubber Company**, dnes jeden z největších výrobců pneumatik na světě.

1943 – V reakci na **masové protiněmecké demonstrace a stávký v Dánsku** vyhlásili němečtí okupanti v zemi stanné právo a sesadili dánskou vládu.

30. srpen

1813 – Napoleonské války – Spojenci (Rakousko, Rusko a Prusko) rozdrtili císařský Napoleonův armádní sbor generála Vandamma v **bitvě u Chlumce**.

1873 – Rakousko-uherská polární expedice vedená Juliem von Payerem a Carlem Weyprechtem objevila souostroví nazvané **Země Františka Josefa**.

1953 – Byla otevřena **Zoologická zahrada Brno**.

1963 – Byla v době tak zvané studené války poprvé použita **horká linka Moskva–Washington**.

31. srpen

1923 – V odvěť za povraždění mise generála Enrica Telliniho italské loďstvo bombardovalo řecký ostrov **Korfu**.

1993 – Rusko dokončilo stažení svých vojsk z **Litvy**.

Významný den v boji proti rasismu byl 28. srpen 1963

Mám velký sen

(*I Have a Dream*) je vžitě pojmenováno pro historický projev Martina Luthera Kinga, jehož nosnou myšlenkou bylo volání po rovnosti ras a konci diskriminace.

Projev byl přednesen 28. srpna 1963 ze schodů washingtonského Lincolnova památníku během Pochodu na Washington za práci a svobodu a stal se významným mezníkem pro americké hnutí za občanská práva. Kingově řeči, považované za jeden z nejvýznamnějších rétorických počinů 20. století, přihlíželo více než 200 tisíc zastánců občanských práv.

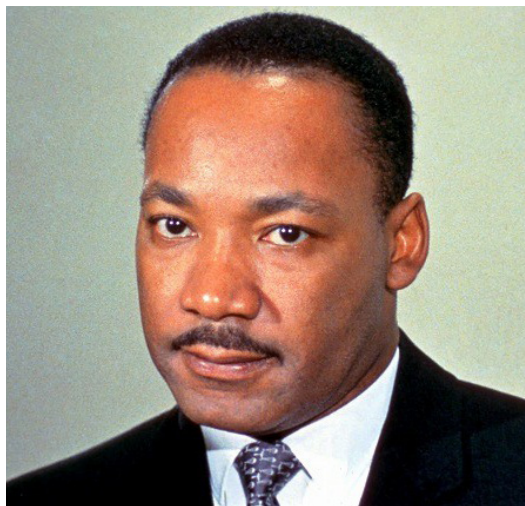
Projev, který živě přenášely rozhlasové i televizní stanice, trval jen 16 minut, přičemž Martin Luther King se postupně od připraveného textu odpoutával a v závěru mluvil zcela spatra. Právě tato improvizovaná část, ve které představuje svou vizi o životě ve sjednoceném národě, vyvolala největší odezvu. Kingův projev byl následně v médiích hodnocen jako nejpůsobivější okamžik celého pochodu (podle programu byl 16. řečníkem v pořadí z 18).

V souvislosti se svým projevem byl King v roce 1963 vyhlášen časopisem

TIME Mužem roku a v roce 1964 se stal nejmladším laureátem Nobelovy ceny míru.

Úspěch projevu a pochodu na Washington uvítala administrativa prezidenta Johna F. Kennedyho usilující o legislativní kroky ke zlepšení občanských práv. Projev zaznamenal i Federální úřad pro vyšetřování (FBI), který po něm označil Martina Luthera Kinga za nepřítele Spojených států. Je tak nasnadě si v té souvislosti připomenout, že jen necelé tři měsíce po vystoupení Kinga byl prezident Kennedy zavražděn.

Obé přispělo k tomu, že necelý rok po projevu, 2. července 1964, podepsal prezident Lyndon B. Johnson zákon, který zakazoval diskriminaci na veřejných místech, v zaměstnání a vzdělávání. O rok později, 6. srpna 1965, pak stejný prezident podepsal zákon o volebním právu, který odstraňoval diskriminační opatření, jimž Afroameričané čelili (poplatky za hlasování, testování gramotnosti, zastrašování při registraci voličů aj.). A 11. dubna 1968, v týdnu nepokojů po vraždě Martina Luthera Kinga, podepsal prezident Lyndon Johnson třetí významný zákon, který zakazoval rasovou diskriminaci v oblasti bydlení.

Co tehdy Martin Luther King v závěru svého vystoupení řekl:

„Pominout naléhavost této chvíle by pro tuto zemi bylo osudové. Toto horké léto ve znamení legitimních protestů černošského obyvatelstva neskončí, dokud nepřijde osvěžující podzim svobody

a rovnoprávnosti. Rok 1963 neznámá konec, ale začátek. A ty, kteří doufají, že černoši jen potřebovali vypustit trochu páry a budou zase poslušní, čeká nepříjemné probuzení, pokud se tato země vrátí ke své obvyklé praxi. [potlesk]

Amerika nedojde klidu a pokoje, dokud černošům nepřizná jejich občan-

ská práva. Smršť nepokojů bude nadále otrásat samotnými základy této země, dokud jednoho šťastného dne nepřijde spravedlnost. Je tu ale něco, co musím zdůraznit svým lidem, kteří našlapují na vyhřátý práh vedoucí do paláce spravedlnosti. Na cestě za svým plnoprávným postavením se sami nesmíme provinít bezprávím. Nesnažme se uhasit naši žízeň po svobodě z pohárů hořkosti a nenávisti. [potlesk]

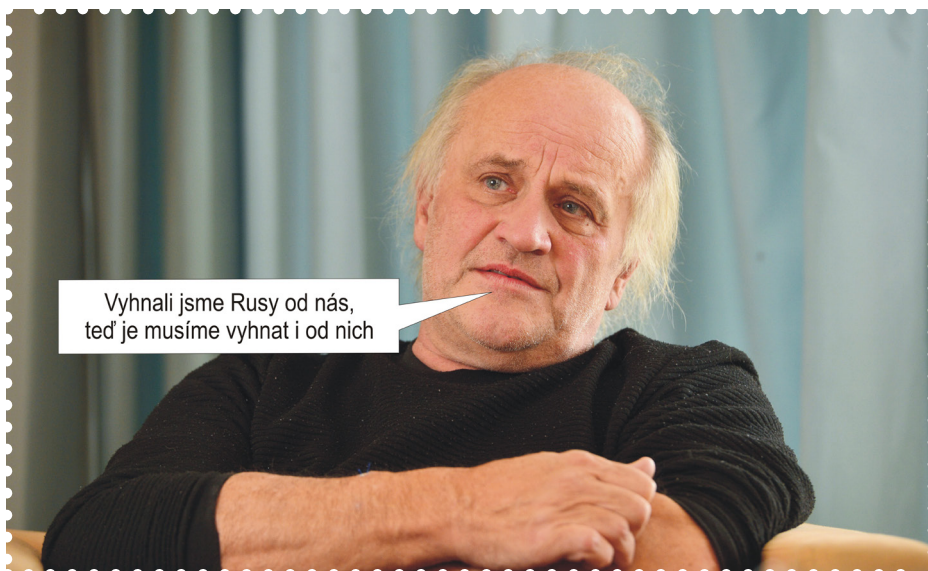
Takže vám chci říci, přátelé, že i když musíme dnes stejně jako v budoucnu čelit nesnázím, mám stále jeden sen. Ten sen je hluboce zakořeněn ve společném americkém snu, že jednoho dne se tento národ vzpřímí a zakusí skutečný význam svého kréda: „Pokládáme za samozřejmé pravdy, že všichni lidé jsou stvořeni sobě rovni.“ [potlesk] (Toto krédo je součástí Deklarace nezávislosti Spojených států amerických.)

Sním o tom, že jednoho dne na cihlově červených svazích v Georgii budou moci potomci někdejších otroků usednout jako bratři u jednoho stolu s potomky někdejších otrokářů.

Sním o tom, že jednoho dne proměníme dokonce i Mississippi, stát umdlévající pod žářem nespravedlnosti a rasového útlaku, v oázu svobody a spravedlnosti.

Sním o tom [potlesk], že mé čtyři malé děti budou jednoho dne žít v zemi, kde nebudou posuzovány podle barvy své kůže, ale podle kvality charakteru. O tom dnes sním! [potlesk]

Sním o tom, že jednoho dne, na jihu v Alabamě, ve státě nechvalně známém svými rasisty a gubernérem, jehož řeč oplývá slovy interpozice a nulifikace, že právě v Alabamě si jednoho dne budou moci malí černí chlapci a dívky podat ruce s bílými dětmi jako bratři a sestry. Tak o tom dnes sním!“ [potlesk]

Vyhnali jsme Rusy od nás, teď je musíme vyhnat i od nich

„Chodila jsem do práce i v sobotu do 13 hodin, když byly děti malé a pak letěla do jeslí pro ně. Sloužila jsem spousty nočních služeb pohotovostních, to je dnes zrušeno a vše se posílá do nemocnic. O platech ani nemluví. Času pro děti nám zbývalo málo, to mi je nejvíce líto.“

Jana Lorencová – novinářka, jedná se o důchodcích a taková je pravda.

„Vážení asi tak... Je smutné, že je to pravda. Vy, kteří neustále mluvíte o nějakém pofidérním šetření a myšlenkách na budoucí generaci – čtěte pozorně.“

Až všichni ti, co zprivatizovali a vytunelovali národní podniky, vrátí všechno to, co za 30 let rozkradli, pak se můžeme bavit o nějaké budoucnosti!

Až modří ptáci vrátí 300 miliard z podvodu z lehkými topnými oleji (LTO), 300 miliard z důchodového fondu, kterým si

Koluje po internetu...

Klaus a Topolánek vylepšovali státní rozpočet!

Až bude vráceno 900 miliard z fondu národního majetku, které zmizely neznámo kam!

Až Bakala vrátí 100 miliard za OKD!

Až Kočárník a Dlouhý vrátí 200 miliard za sanované banky a ODS a ČSSD vrátí zkorumpované stovky milionů, které jim vrazil do kapes Bakala na předvolební akce!

Tak pak se teprve můžeme bavit o budoucnosti!

Do té doby nepište nepravdy o předvolebním boji. Je to téma akorát pro náctileté děti, které už neznají, co je to práce, co znamená denní vstávání ráno za plat,

pro který většina z nich dnes ani nevstane z postele.

To všechno podstoupili rodiče, aby se dnes mohli někteří mladí flákat, protože práce již není povinností jako tenkrát! Jaká škoda! To všechno pramení z vaší neschopnosti něco pořádného dělat!

A vy ostatní (dnes už důchodci) si uvědomte před volební urnou při příštích volbách, že je to současná pětikoalice, kdo dneska veřejně prohlašuje, že jsme na obtíž a brzdim rozvoj naší vykradené, vytunelované vlasti!

My jsme ti zatracování senioři, kteří jsme tuto zemi vybudovali a ti nynější politici ji zašantročili a zničili! Taková je pravda!

Smutné na tom je, že i naše vlastní děti, zblblé vládní propagandou, nám vyčítají zasloužený důchod. Hanba!“

Před 73. roky, 11. července 1951 přijalo Národní shromáždění suverénního a celosvětově uznaného státu – Československé lidově demokratické republiky Zákon o ochraně státních hranic.

Byla to nezbytná odpověď na prudký nárůst agresivity domácí a zahraniční reakce proti vítězství pracujícího lidu v Únoru 1948.

Od té doby si připomínají českoslovenští pohraničníci a široká pokroková veřejnost 11. červenec jako Den pohraniční stráže.

Zákon samotný a praktická činnost pohraničníků se úspěšně zapsaly do čtyřicetileté historie lidově demokratického a socialistického státu Čechů, Moravanů, Slezanů a Slováků.

Poděkování patří všem, kteří se v souladu se Zákonem podíleli na ochraně našich posvátných historicky bráněných hranic. Dnes to pociťujeme dvojnásob a do budoucna ani nevíme co nás díky nestřeženým hranicím bude čekat.

Armáda, bezpečnost i příslušníci Pohraniční stráže se svou obětavou službou zasloužili o to, že mohlo být poprvé v historii Čechoslováků důsledně naplněno nejvyšší lidské právo – Právo člověka na

Den pohraniční stráže

klidný a mírový život. To měl, každý občan naší vlasti, až do listopadu 1989 spolu se základními materiálními potřebami zabezpečeno. O takovém spravedlivém právu si může nemalá část našich mladých spoluobčanů nechat jen zdát. Pro jejich dnešní život platí jen jediná jistota – nejistota!

Naši pohraničníci se svou prací podíleli na zachování světového míru. Stáli na západní výspě společenství socialistických států. Zatarasili stesky rozsévачů smrti a mnozí svou rozvážností při komplikovaných situacích a provokacích našich nepřátel na státních hranicích zabránili vzniku situací ohrožující světový mír.

Poděkování patří i pohraničníkům Sovětského svazu, jehož složky vznikly na přímý návrh Lenina ihned po vzniku Sovětského svazu, a jejichž zkušenost a příklad sloužily nově vznikajícím ochráncům hranic v lidově demokratických zemích vzorem.

A byli to právě pohraničníci Běloruska, Ukrajiny a Ruska, kteří po napadení Sovětského svazu fašistickými zeměmi Evropy včele s Hitlerovským Německem nesli jako první největší váhu prvotního náporu. Během prvního týdne padlo při obraně 350 tisíc převážně pohraničníků.

Říkejme o našich ochráncích hranic a jejich hrdinství v dobách budování základů socialismu objektivní pravdu. Nepodléhejme oficiální propagandě, která je pravdě na hony vzdálená. Poznání objektivní historické pravdy jen prospěje k boji za lepší budoucnost našeho národa a života v pravdě u mladých lidí. A ten, kdo na hranici nesloužil, tak nepochopí, o čem je heslo „Neprojdou!“ a přesvědčení „Jednou pohraničník – vždycky pohraničník“.

Zdravím vás čtenáři ve vespolek. Nějaký ten rok jsem býval členem této skupiny, tedy až do doby, než mi byl komplet zablokovan FB účet a zničeny veškeré vazby. Nyní po roce a půl se vracím a koukám, co vše se změnilo. Noviny, a bylo jich vícero, kam jsem psal, jsou zničeny. Není se co divit, když nám vládnou kolaboranti a kámoši fašistů.

Nicméně i v minulosti jsme se potýkali se šmejdem a lháři. Fakt, že Evropská unie a NATO jsou zločinecké organizace je nezvratný.

Vznikly zde na FB nová uskupení s jinými lidmi, ale mnohde jen někteří převlékli kabáty a jedou dál. Ti druzí – to je značné nebezpečí. Myslel jsem si, že uskupení „Chceme demisi vlády-spojená levice“ bude možnou alternativou. Přispívají zde texty i lidé z KSČM, včetně

Kateřiny Konečné. U Kateřiny dochází postupným vývojem k určitému pozitivnímu posunu v kontextu potřeby změny systému na základě komunistické metodiky. Osobně jsem ji po převzetí funkce předsedkyně strany moc nevěřil, neb to bylo vlastně politické dítko Vojtěcha Filipa, který stranu zásadním způsobem politicky a ideově poškodil a dovedl ji až do stavu, kdy vypadla z poslaneckých lavic.

Dlouho jsem proti Filipovi vystupoval, ale slyšelo na to jen málo členů strany, což vyústilo v devastující úpadek strany. Nyní však Kateřina už není pod takovým vlivem Filipa a rází si svůj směr, který skýtá určité naděje k pozitivním změnám. Je však značně osamocena.

Doufal jsem, že když sepíší příspěvek pro uskupení „Chceme demisi vlády!“, tak jej administrátoři otisknou. Bohužel neotiskli. Asi je pro ně nevyhovující, neboť v obrysech odhaluje rozdílnost mezi politikou levicovou a komunistickou.

Osobně vycházím z marxistických principů a dobře vím proč. Já bych si přál demisi vlády, protože naši zemi a lidi zásadním způsobem poškozují. Nicméně existují zde zcela principiální otázky, které by neměl žádný politik opomíjet.

Vyslovil jsem otázku: Padne vláda a co dál? Co se změní? No věru, že nic, neboť mocenská struktura zůstane zachována a nepoškozena a ta dosadí ve volbách jen nové obličejce, ale systémově se nezmění nic. Sjedená levice je velmi dobrá věc, ale jak jsem již v jednom textu upozornil, tak je zcela zásadní rozštěpenou levici spojit na ideové úrovni a zpracovat doktrínu, která bude nejenom levicové proudy sjednocovat,

ale bude jim jasně ukazovat i cíl a prostředky, kterými lze onoho cíle dosáhnout.

Komunisté mají obrovskou výhodu v tom, že mají mocnou zbraň v podobě marxismu, ale bohužel ji neumí používat. Znalý komunista dobře ví, že to, co se v naší zemi praktikovalo od roku 1948 do roku 1989 mělo s marxismem společného docela málo a také proto to dopadlo, jak to dopadlo. Vyvstává tu tedy otázka, zda se dnešní KSČM identifikuje jako strana levicová nebo komunistická. Levice jako taková totiž neřeší systémovou změnu ve smyslu **vlastnictví výrobních prostředků**, levice nemá zájem eliminovat současné mocenské struktury. **Levice pouze hledá cesty ke změkčení kapitalismu a neexistující demokracie.**

Potřebujeme změnit systém

Komunisté vycházející z marxismu však problém řeší v širším měřítku, kdy je zcela zásadním prvkem politiky rozval starých mocenských struktur, které jsou založeny na systému vykořisťování dělnické třídy a diktátu. Na systému eliminace dělnické třídy v takzvané demokratických procesech. To znamená i změnu společenského řádu, kdy se dělnická třída konečně ukotví do procesu politických, ale i mocenských.

Určitě někdo namítne, že by to znamenalo znárodnění?! Ano jistě, ale nikoliv plošně, jak se tomu dělo po roce 1948. Ono totiž plošně znárodnění všeho vůbec není dikcí marxismu. Už sám Lenin řekl, že stát není schopen obsáhnout veškeré činnosti a potřeby společnosti, což je svatá pravda. Byl pro toto i ve sporu se Stalinem, ale to je na delší povídání.

Můžeme se však podívat na Čínu, jak to funguje a kde Čína dnes je. Funguje zde duální ekonomický systém, jenž musí být vyvážený a řízený. Vliv kapitálu v politice Číny je de facto eliminován a jsem přesvědčen, že čínští komunisté to dělají správně. Pochopili daleko lépe Marxe a Lenina, což při prostudování jejich prací můžete pochopit i vy.

V žádném případě to tedy není o nějaké likvidaci podnikání nebo o diktatuře. My potřebujeme změnit systém tak, aby i dělnická třída, jakožto nejpočetnější třída společnosti měla podíl na moci, aby zájmy jednotlivce nemohly být nadřazeny nad zájmy celé společnosti. Tedy asi tak.

Chtěl jsem, aby se přední představitelé Komunistické strany Čech a Moravy k tomuto vyjádřili, ale k mé i vaší smůle – STÁLE NIC! A z toho je mi smutno, neboť bez vyřešení této problematiky je dělnická třída jak štekající čivava na pitbula. **Rambo**